

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 16

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: İslâm'sız Olmaz

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN: 978-975-9378-14-0

Baskı ve Cilt: Lord matbaası

İstanbul-Topkapı tel: 0212 674 93 54

Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2016

© Özgü Yayınları, 2016

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26 - (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

İSLAM'SIZ OLMAZ

Özgü Yayınları

2016

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayılanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler	18- İnsana Ulaşmak
2- Bu Sistemden İslam'a	19- Cihad ve Zafer Şartları
3- İslamlaşma Bilinci	20- İnancın Kıvancı
4- İslam Sancısı	21- Sistem ve Şeriat
5- Arş Gölgesi	22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma
6- Tasavvufun Anahtarı	23- Gönül Azığı
7- Alimin Önderliği	24- Laiklik Sorgulaması
8- İslam'da Devlet Ve Siyaset	25- Derdimiz İslâm
9- İlim ve Özgürlük	26- Adı Konmamış Savaş
10- İlim ve İktidar	27- Batılılaşmayla Hesaplaşma
11- İmanın Kıymeti ve Korunması	28- Aydınların Karanlığı
12- İman ve Etkisi	29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkısı
13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf	30- İmam Hatip Davası ve Hacı Kalay
14- İnançta Arınma	31- İslam'ın Özeti
15- İnançta Kirlenme	32- İslam'da İrkçılık, Ulusalçılık, Milliyetçilik
16- Okuma Aşkısı	
17- İslam'a Göre İrkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu	

İthaf

Değerli dostum, sevgili meslektaşım, dava arkadaşım Ramazan Pak Hocama ve misafirperver kıymetli eşine hürmetlerimle...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 11

İSLAM, İNSANLIK İÇİN 15

Din Nedir?..... 15

İşte İslam 17

İslam'ın Çağdaş Düşmanı 18

Din İslam'dır 19

İslam'ın Kaynakları..... 20

İman 21

Amel ve İbadetler 21

Namaz 22

Zekat 22

Oruç ve Hac 22

Temizlik 23

Helaller Haramlar..... 24

Temel Haklar ve Hürriyetler 25

İSLAM'SIZ OLMAZ.....27

İslam'sız Olmaz 27

Türkiyesiz de Olmaz..... 28

Taklitçilerin Başarısızlığı..... 28

Kurtuluş İslam'da.....	30
İslam ve Toplum	31
İslam ve İnsanlık.....	33
İslam ve Mutluluk	34
Din Tarih Ve Toplum	35
Laiklik İslam'ı Reddetmektir	36
Bir Hata.....	37
Çıplak Gerçek	39
Acaba?	41
"Durun Kalabalıklar"	43
Kurnaz Hileciler	45
Çağımızın Zavallı İnsanı.....	46
İslam Dertler Dermanı	48
Davette Dil Meselesi	48
İslam Toplumu ve Devleti	51
En Kutsal Vazife Davet.....	53
İSLAM DAVASI	54
Davamız İslam.....	54
Batılılaşma Felaketi	57
Batılılaşma Gerekçeleri	59
Yeniden İslam'a.....	59
Cihadı Doğru Anlamak	60

İşimiz Zor	63
Önce Kendimiz	65
Müslüman Kalmak Önemli	67
Zavallı İnkarcılar	70
Kim Bunlar?.....	71
Vaziyeti Anlama.....	73
Önderlik Hakkı	75
Derdimiz İslam.....	78
İSLAM DÜŞMANLARI	83
İnsanımızın İslam'dan Kopuşu	83
Yaşanan Felaketlerin Arka Planı	84
Kavramların Önemi.....	85
Kim Neye Göre Dost ve Düşman?.....	86
Kafa Karışıklığı.....	88
Kafir Velimiz Olamaz	90
Karşımızdaki Batılı Kafirler	93
Yahudileri ve Hıristiyanları Dost Edinmemek	95
Kafire Uyuma İman Kaybıdır	97
İşte Açık Uyarı.....	99
Münafıkları Dost Edinmemek	101
Münafıktan Dost Olmaz	104
Müslüman ve İrtidat	107

İşte Sevilecek Kahramanlar	109
Din Allah İçin Sevmek ve Sevmemektir	112
Yakınlık ve Uzaklıkta Ölçü	116
Akraba veya Soydaş Kafirse?	118
En Sevdiklerimiz Engelse	121
Yanlış Sevgiler Azap Getir	123
HODRİ MEYDANI!	126
Şimize Bakalım	126
Uyarıcı Sorular	127
Nereye Kadar?.....	132
Saflar Netleşiyor	134
Küfür Tek Millettir	134
Müslümanlar da Tek Millettir	136
Ulusalcılık mı, Uysalcılık mı?	138
Hodri Meydan!.....	140
İki Taraf	142
Adamına Göre Muamele.....	143
İslamî Hareketlerve İşkence	146
Çok mu Acı Bu Sözler?	148
Hiç Kimse Sorumsuz Olamaz	150
SONSÖZ	155

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ»

Bismillahirrahmanirrahîm.

Allah Teâlâ'ya ilmi adedince hamd-ü senâ, Resulullah (sav) Efendimize yüceliğine layık selât ve selam ederiz.

Bu ülkede sistemin yabancılaşmayı, yani Batılılaşmayı devlet baskısıyla yürürlüğe koyduğu, cebir ve şiddetle uygulamaya başladığı günden beri, başta genel idare, hükümet, siyaset, eğitim, yargı, basın yayın ve fikir dünyasında tartışmadan düşmeyen sorular oluştu:

“Dinin bireysel ve toplumsal hayatta bir değeri var mıdır? Din fert ve cemiyet için vazgeçilmez bir kurum mudur? Dinin kaynağı ve amacı nedir ve buna ulaştığı olmuş mudur? Batıda dinin aleyhine olarak üç asırdır devlet ve ilmi kurumlar büyük mücadele verdiler fakat neden başarısız oldular?

Bu kadar verilen mücadeleye rağmen halkın giderek dindarlaşmasının altında yatan sebepler nelerdir? Din ile savaşımlar neden hâlâ mağlup oldukları bu kavgayı bırakmıyorlar? Dinler kendileri için insanları savaştırır mı? Bütün bu açılardan bakıldığında İslam dininin konumu nedir?”

Bunlar elbette can alıcı sorulardır. Artık devlet ve bütün kurumları, eğitim ocakları, siyasetçiler, hukukçular, iktisatçılar, yazarlar, çizerler, düşünürler bunu konuşmak ve bu sorunu çözmek zorundadırlar. Demokrasilerin derde deva olabilmesi de halk ile barışmaktan, halkın destek ve katılımını sağlamaktan geçiyorsa, bu aynı zamanda din ile barışmaktan da geçiyor demek değil midir?

Biz hem de altını çizerek şunu söylüyoruz; İslam dinine karşı yapılan bu kadar hücum onun dışında hangi kuruma yapılsaydı, yaşaması mümkün değildi. Çoktan yok olmuş gitmişti. Ama İslam hala dipdiri ve olanca etkisi ile toplumu sarmış kucaklamıştır. Bunu artık dost da görüyor, düşman da. Öyleyse ona saldıran Batılı barbarlar bu saldırganlıklarını bir daha sorgulamalı değil midir?

Hak din İslam, insanın hem Yüce Yaratıcı ile, hem de diğer insan ve varlıklar ile münasebetlerini düzenleyen ve hayatına yön veren, onlarla ilgili davranışlarına esas olacak kanunlar ve kurallar bütününe verilen isimdir. İnsanla beraber var olan, tarihin bütün devirlerinde ve bütün topluluklarında karşılaşılan din olgusu, çeşitli şekillerde kendini göstermektedir. Üstelik din, iman ve ibadet olduğu kadar, aile, toplum ve devlet hayatını da düzenleyen, dünyaya bir düzen ve nizam veren bir kurumdur. Özellikle de İslam böyle bir dindir.

İslam, yeryüzünde kendi kanunlarının hakimiyetini ister. Bu yüzden onu aile, toplum ve devletten kaldırıp atan, yerine insan düşüncesinin ürettiği kanunları koyan Batı düşüncesini ve onun laiklik adıyla devleti yapılandırmasını asla kabul etmez.

Laiklik bahanesiyle “İslam dinine” iman ettiği halde “İslam şeriatına” iman etmeme, onu beğenmeme ve çirkin göreme, bu asırda dinin hakkıyla bilinmemesinden kaynaklanan bir cahiliyettir, bir saçmalaktır, açık bir sapıklık ve küfürdür. Bu ülkenin sorunu ve bi-

zim de mücadele sorumluluğumuz buradadır. Çünkü devlet yönetiminde İslam Şeriatından başka bir hukuka bağlı olmak, İslam'dan başka bir dine bağlı olmak demektir. Zira her hukuk, bir şeriattır. Bunu hukukçular çok iyi bilirler. İslam da bir hukuku, hiç şüphesiz bünyesinde bir şeriati barındırmaktadır. Bu yüzden biz diyoruz ki: “İslam’sız Olmaz.”

Kitaba emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım.

Her zaman son sözümüzdür; hamd ü senalar ve sürekli şükürler olsun âlemlerin Rabbi Allah Teâlâ’ya.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

İSLAM, İNSANLIK İÇİN

DİN NEDİR?

Din insanın Yüce Yaratıcı, diğer insan ve varlıklarla münasebetlerini düzenleyen ve hayatına yön veren, onlarla ilgili davranışlarına esas olacak kurallar bütününe verilen addır. İnsanla beraber var olan, tarihin bütün devirlerinde ve bütün topluluklarında karşılaşılan din olgusu, çeşitli şekillerde kendini göstermektedir.

Arapça bir kelime olarak din sözcüğü, söyleyiş şekli değişmezsiniz Türkçeye de girmiştir. Kelime, gerek İslâm öncesi Arapçada gerekse Kur'an ve Sünnet'te oldukça yaygın bir şekilde kullanılmıştır. Bunun tabii bir sonucu olarak din sözcüğü İslâm tarihi boyunca, bütün çeşitliliğiyle ve farklı oranlarda yoğun olarak, kaynaklarda, ilmi ve edebî eserlerde, sözlü ve yazılı anlatımda, İslâmî ilimlerin anahtar terimlerinin en başında yer almıştır.

Aynı kökten gelen ve yüce Allah'ın sıfatı ya da ismi olarak kullanılan "ed-Deyyân", "yapılan işlerin karşılığını veren, kahreden, yani istediğine zorlayan, egemen, hikmetle yöneten, hesaba çeken, hiçbir ameli karşılıksız bırakmayıp hayra da şerre de karşılık veren" demektir.

"Mütedeyyin" ise, Allah'ın dinine teslim olan, itaatkâr, öldükten sonra hesap ve cezaya inanan kimse demektir.

İstilah Olarak Din: "Yüce Allah'ın, peygamberleri aracılığı ile akıl sahibi insanlara tebliğ ettiği, onları dünya ve âhiret mutluluğuna

kavuşturan ve itaat edilmekle ibadet edilip sevap kazanılan Allah'ın koyduğu hükümler, kanunlar bütünüdür". Yani "ilahî bir sistemdir."

Bu tarifte dikkat çeken unsurların bir kere daha altını çizelim:

Din, Allah tarafından gönderilmiştir.

Din, iman ve ibadet olduğu kadar, dünya hayatını düzenleyen Allah'ın koyduğu kanunlardır. Yani ilahî bir sistem, bir yaşama biçimidir. Bu yüzden dini devre dışı bırakan, hayatı dinin dışında yaşayan sekülerizm ve laikliği asla kabul etmez.

Din, peygamber aracılığı ile gönderilmiştir.

Din, akıl ve irade sahibi kullara, yani insan ve cinlere gönderilmiştir.

Dine uyup itaat edilmekle aynı zamanda ibadet edilip sevap kazanılmış olunur.

Din, böylece insanları ve cinleri hem dünya, hem de âhîret mutluluğuna kavuşturmak amacıyla gönderilmiştir.

Bu anlamıyla din hem inanç konularını hem de amelî konuları kapsamaktadır. Allah'tan geldiği için (Allah'ın dini şeklinde) Allah'a; Peygamber tarafından tebliğ edildiği için (Peygamber'in dini şeklinde) peygambere; ona uyup bağlandıkları için de (meselâ "Müslümanların dini" şeklinde) ümmete izafe edilebilir.

Bu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi; "din", ıstılah olarak tanıtılmak istenince; genelde "hak din" ve "son din" olan İslâm tanıtılmak istenmiştir. Bunun en önemli sebebi olarak şu ayetler gösterilebilir: **"Allah katında geçerli tek din'in İslâm'dır."** (Al-i İmrân, 3/19. Ayrıca bkz: 83, 85)

"Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı beğendim." (Maide, 3)

“Bu islamiyet, doğrudan doğruya Rabbinin yoludur. Gerçekten aklını başına alacak bir kavme ayetleri ayrıntılarıyla açıkladık.” (En’am 126. Ayrıca bkz. 153, 161)

İŞTE İSLAM

İslam bütün dinlerin kaynağıdır. Önce Hz. Adem ile başlayan insanlık, yine onunla ilk tebliğini bulan İslam ile muhatap olur. İslam, Allah Teâlâ'nın biricik dinidir. En büyük özelliği tevhitir. Allah bir dir ve insanı imtihan için yaratmıştır. İmtihanın konusu İslam dinidir. Zaten din demek, Allah'ın koyduğu kanunlar demektir. Yani ilahî bir sistem, bir yaşama biçimidir. Bu din, değişen ve gelişen toplumlar, zaman içinde bu ilahi mesajdan ayrıldıkça ve batıl, yanlış din anlayışlarına saptıkça, yeni gelen bir peygamber aracılığı ile yeniden gerçek din İslam'a hidayet edilmişlerdir. Her kavme kendi dilinden gelen peygamberler, nihayet son ve her kavme gönderilen evrensel Peygamber Hz. Muhammed (sav) ile taçlandırılmış, hak katında biricik din olan İslam da son ve en kamil, en tamam ve en güzel halini almıştır.

İşte bu uzun tarihi süreç içinde ne kadar batıl ve beşeri dinler var olmuş ise, mutlaka o tevhit dini İslam'ın hayata sunduğu tecrübeden şöyle ya da böyle, az çok faydalanmıştır. Bu yüzden tarih içinde dinler arasındaki benzerlikleri bu açıdan bakarak yorumlarız. Asıl olan Allah katından peygamberlerin tebliği ile gelen gerçek din damarıdır. Gerisi sonradan eklenmiş batıllar ve hurafeler manzumesidir.

Dinlerin amacı, ortaya koydukları inanç, ibadet, yasa ve ahlak ile insanları hem dünyada hem de âhirette mutluluğa kavuşturmadır. İslam bunu başarmıştır. Diğer dinler ise bundan uzaktır. Öyleyse olması gereken, bütün insanlara İslam'ı güzelce sunmak, öğrenebil-

melerini sağlamaktır. Müslümana düşen davet ve tebliğ görevidir, öğretim vazifesidir. Hidayeti veren Allah Teâlâdır. Bu yüzden dine davette zorlama yoktur. İnsanlar gönüllü Müslüman olurlarsa ne güzel! Değilse, sabırla göreve devam gerekir.

Buradan çıkan netice şudur; din için savaşılmaz. Davet edilir, o kadar. Peki bu yaşanan din savaşları nedir?

Bu savaşlar, insanın dini istismar ettiği menfaat savaşlarıdır. İslam, davete karşı çıkılmadıkça ve kendisiyle savaşılmadıkça, başkasıyla savaşmayı asla emretmez. Dahilde ve hariçte savaşı zararlı görür ve müminleri bundan sakındırır. İslam barış dinidir.

İSLAM'IN ÇAĞDAŞ DÜŞMANI

Ne var ki bugün İslam dinine en büyük savaşı açanlar, laiklerdir. Onlar, laiklik bahanesiyle İslam'ı aile, toplum ve devlet hayatından sürüp atmak istemişlerdir. Kendilerince “şeriatı lağvetmişler,” yani “kaldırıp atmışlardır.” Bu İslam ile savaş değil de nedir? Kim kimi nereden hangi güçle nasıl atıyor?

İslâm dini ile İslâm şeriatı nüans farkları olmakla beraber aslında aynı şeydir. Hatta İslâm dışı bütün dinler de birer şeriatıdır ve her şeriat da bir dindir. Buna göre bütün hukuk sistemleri de bir dindir. Ancak bunlar Allah katında makbul değildirler. Laiklik bahanesiyle “İslam dinine” iman ettiği halde “İslam şeriatına” iman etmeme, onu beğenmeme ve çirkin göreme, bu asırda dinin hakkıyla bilinmemesinden kaynaklanan bir cahiliyyet, bir saçmalaktır, bir sapıklık ve küfürdür.

İslam Şeriatından başka bir hukuka bağlı olmak, İslam'dan başka bir dine bağlı olmaktır aynı zamanda. Zira her hukuk, bir şeriatıdır. Bunu hukukçular çok iyi bilirler.

“İşte, o peygamberler, Allah’ın doğru yola ilettiği kimselerdir. (Ey Muhammed!) Sen de onların tuttuğu yola uy. De ki: “Bu tebliğe karşı sizden bir ücret istemiyorum. O (Kur’an), bütün âlemler için ancak bir uyarıdır.” (En’am 90)

“O, Allah’a ortak koşanlar hoşlanmasalar bile dinini, bütün dinlere üstün kılmak için, peygamberini hidayetle ve hak dinle gönderendir.” (Tevbe 33. Bkz. Fetih, 28)

“Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim (böyle) geri dönerse, Allah’a hiçbir şekilde zarar vermiş olmayacaktır. Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır.” (Â-i Imrân, 144)

Din, irade sahibi akıllıları muhatap alır. Biz de bu gerçekleri akıl ve irade sahiplerine anlatabilmek için çarpınıp duruyoruz.

Peki derdimiz ne?

Derdimiz, inananlar da bilinçli inansınlar, kafir olanlar da bilinçli münkir olsunlar. Bu dine davet, bizim vazifemizdir. Davete muhatap olanlar, ister inanırlar, isterlerse inanmazlar. Sorumluluğu kendilerine aittir. Çünkü bu dine davet, onu muhataplarına tebliğ, bizden sorumluluğu kaldırır.

DİN İSLAM'DIR

Hepimiz biliriz ki Allah-u Teala bizleri bu dünyaya imtihan için göndermiştir.¹ Bu kainatı ve özellikle içinde yaşadığımız bu dünyayı,

---

¹ *“Hükümlerinde olan Allah, yücedir. O, her şeye hakkıyla gücü yetendir. “Sizin hanginizin en güzel ameli yapacağını” imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratan O’dur. Ve O; Aziz’dir, Gafûr’dur.” (Mülk 1-2)*

sayısız nimetlerle donatarak bizlerin istifadesine sunmuştur. Bizi de kendisini bilmemiz, sevmemiz, saymamız ve kullukta bulunmamız için yaratmıştır: **“Ben, insanları ve cinleri, ancak bana ibadet et-sinler diye yarattım.”** (Zariyat, 56)

Eğer bunu yaparsak, bizi hem bu dünyada mutlu edecek, hem de sonsuz bir hayat olan ahirette, gözlerin görmediği, kulakların işit-mediği, akla hayale gelmez nimetlerle sevindirecek, hele hele de en büyük nimet olan cemalini seyretme ile mest-u hayran edecektir.

Hepimiz birer evliya, birer Allah dostu olabiliriz. Zaten bunun için varız ve yaşıyoruz. Bunun bir tek yolu vardır, Allah'a tam teslim olmak.

Bu nasıl mı olur?

İslam'ı bilmek ve yaşamakla.

İSLAM'IN KAYNAKLARI

İslam, Allah'ın biricik dinidir. Bu dinin temel kaynağı Kur'an'dır. Kur'an, Cenab-ı Allah'ın ya doğrudan, ya da Cebrail adlı melekke, peygamberimize bildirdiği ilahi sözlerdir. Sevgili Peygamberimiz bu Kur'an'ı hem açıklayarak, hem de yaşayarak bize tebliğ etmiştir. O günden bu zamana kadar bir harfi bile değişmeden gelmiştir. Kıya-mete kadar da öyle gidecektir inşaallah. Çünkü bu, Allah (azze ve celle)'nin garantisi altındadır.

Bu dinin ikinci kaynağı sünnettir. Peygamberimiz (s.a.s)'in sözle-rine, işlerine ve bir olay karşısındaki susuşuna sünnet diyoruz. Bu susuş, benimseyiş demektir. Çünkü o, asla yanlışa susmaz. Bizler ancak işte bu Kur'an ve bu sünnete göre inanır, ibadet eder, muamelemizi dü-zenler, ahlaklı yaşarsak, Allah'ın sevdiği birer veli kul oluruz inşaallah.

Allah birini sevdi mi, hiç şüphesiz O'nu peygamber de sever, melekler de sever, hatta bütün kainat, dağlar taşlar bile severler. İşte hakiki saadet, huzur, mutluluk buradadır. Ve işte bizim yolumuz da budur .

İMAN

Bu yolda selamete yürüyerek başarılı olmamız için önce bu yolun temel esaslarını bilmeliyiz. İslam, ilme önem vermiştir. Cahillikle müslümanlık bağdaşmaz. Onun için önce sahih ve sağlam bir imana sahip olmalıyız. Bu da peygamberimiz ve ashabının inandıkları ve üstünde oldukları imandır. Biz buna ehl-i sünnet itikadı diyoruz.

Bunun da temel esasları, Allah'ın varlığına, birliğine inanmak, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, öldükten sonra dirilip hesap vereceğimiz ahiret gününe inanmaktır. Bir de, kader ve kazaya iman etmektir. Yani, olan ve olacak olan her şeyin, Allah'ın bilgisi, dilemesi ve takdiri çerçevesinde olduğuna iman etmektir. Bu takdir, kulun cüzi iradesini, yani bir iş yaparken kendi istek ve dilemesini nazara aldığı için kul iradeli yaptığı hayır veya şer olan her işten sorumludur.

AMEL VE İBADETLER

Allah sevgisini kazanmak için sadece iman etmek yetmiyor. Bir de salih amel gerekiyor. Yani Allah'ın emir ve yasaklarına göre yaşamak. Bunun için de önce ibadetlerimizi, sonra yaşadığımız hayatta yapacağımız veya yapmayacağımız konuları kanun ve kurallarıyla öğreneceğiz. Bunların başında ise hiç şüphesiz namaz gelir.

NAMAZ

Namaz, peygamberimizin(sas) benzetmesiyle, evimizin önünden akan bir ırmak gibidir. Ne dersiniz, günde beş vakit orada yıkansak, bizde bir kir kalır mı? İşte beş vakit namaz da böyledir. Farzı, vacibi ve sünnetleriyle beraber bu namazı huşu ve huzur içinde kılmalıyız. Hatta vaktimiz varsa, işimiz uygunsa, duha, evvabin, teheccüd gibi nafile namazlardan da kılmalıyız. Çünkü insan, bu nafile ibadetlerle Allah'a manen yaklaşır ve onun sevgilisi olur. Biz de olalım inşaallah.

ZEKAT

Zekat, namazdan sonra gelen malî bir ibadettir. Toplumun düzen ve dengesi için fevkalade önemlidir. Farz olan zekatı verdiğimiz gibi, en az bir o kadar da nafile sadaka vermekten geri kalmayalım. Toplumun fakir, yoksul, muhtaç insanlarını sevindirelim. Çünkü, mutluluk hep beraber olursa, ancak gerçekleşebilir. Zekat, altın, gümüş, para, ticaret malları nisap miktarına, yani 81 veya 96 gr. altın karşılığı bir servete ulaştığında mükellef Müslüman bu tarihi belirler. Bunun üzerinden bir yıl geçtiğinde, borçları ve yıllık geçim miktarı çıktıktan sonra hala elde hala nisap miktarı parası, serveti varsa, bunun kırkta birini (% 2.5) Allah için fakirlere verir. Hayvanların da belli bir nisaba ulaşırlarsa zekatları vardır. Ziraatların zekatına “öşür” denir. Miktarı farklı olabilir. Detaylarını fıkıh kitaplarından öğrenmek gerekir.

ORUÇ VE HAC

Oruç ibadeti de Allah'ın bir emridir. Ramazan ayında akıllı ve bülüğa ermiş sağlıklı bir mükelleflere oruç tutmak farzdır. Oruç, iba-

dede niyet ederek imsak vaktinden akşam namazı vakti girene kadar hiçbir şey yememek, içmemek, cinsel ilişkiden uzak durmaktır. Ancak işi ve sağlığı müsait olanlar, her aydan en az üç gün de nafile oruç tutarlarsa çok kadar güzel olur. Sanki senenin tamamında oruç tutmuş gibi, Allah onlara sevap yazar ve oruç kapısından onları cennete koyar inşaallah.

Bildiğiniz gibi hac da, gücü yetene farz olan bir ibadettir. Hac, zilhicce ayınının 9 ile 13. günlerinde belli yerlerden ihrama girerek Mekke'de Kabe'yi tavaf, Arafat ve Müzdelife'de vakfe, Cemerat'ta şeytanları taşlama ve kurban keserek ihramdan çıkma ile yapılan bir ibadettir. Aman Allah'ım, o ne heyecan, o ne mutluluktur! Onu tadanlar çok iyi bilir. İnsanın bütün günahlarını da silip süpürür aynı zamanda.

TEMİZLİK

Temizlik, müslümanın en önemli özelliklerindedir. Kalbi, bedeni, elbisesi, evi, çevresi temiz olduğu gibi, yiyeceği, içeceği, işi de temiz olmalıdır. İşinin temiz olması, muamelesinin İslam'a göre doğru ve dürüst olması demektir. Bu temizlik işini kısaca açıklayalım isterseniz: Kalb temizliği demek, kalbimizi bütün putlardan, sahte ilahlardan, batıl inanç, ilke, ideoloji ve düzenlerden temizleyip, yerine sağlam ve sahih bir İslam inancı yerleştirmek; gurur, kibir, riya, haset, cimrilik, korkaklık, şehvetperestlik gibi kötü huylardan arındırıp yerine ihlas, tevazu, mahviyyet, cömertlik, cesaret, iffet, adalet gibi her türlü iyi huylarla süslemektir.

Beden ve elbisede temizlik, gözle görülür pislikleri gidermekle beraber, manevi pisliklerden de abdest ve gusül ile arınıp güzel kokular sürmek, dişleri misvak veya fırça ile temizleyip saç ve sakalı-

mıza iyi bakmaktır. Her türlü pis koku ve çirkin görünüşle insanları ve melekleri rahatsız etmemektir. Ayrıca bedenimize dövme yaptırmaktan da şiddetle kaçınmalıyız.

Ev temizliği, maddi temizlikle beraber, manevi temizliği de gerektirir. Bunun temel esası ise, yuvamızı dini terbiye üzerine kurmak, ana, baba, eşler ve çocuklar gibi yuvada barınan herkese haklarını vermektir. Yuvayı her türlü ahlaksızlıktan, fuhuştan, zinadan, açık saçıklıktan, iffetsizlikten ve israftan korumak, vakti gelen kız ve erkekleri erkenden ve kolaylık göstererek evlendirmektir. Kalbimizi parçalayan ve bizi iman zevkinden mahrum eden el, ayak, göz, kulak zinasından ancak böyle kurtulabiliriz.

HELALLER HARAMLAR

İslam dininde erkeklere altın ve gümüş kullanmak haram kılınmıştır. Ancak gümüşün yüzük olarak beş - altı gramı geçmeyenine izin verilmiştir. Altın ve gümüşün evlerde kap kakak veya diğer eşya olarak kullanılması, erkekler gibi kadınlara da haramdır. Elbiselerimiz de, bedeni gösterecek kadar ince, vücut hatlarını belli edecek kadar dar olmamalı, kafirlerin elbiseleri özellikle taklit edilmemelidir.

Allah teala'ya kullukta en önemli bir mesele de, yiyecek ve içeceklerimizin helal olmasıdır. Çünkü Peygamber Efendimiz (sas) haram gıda ile beslenen vücudun ancak cehennem ateşiyle temizleneceğini, haram yiyenlerin farz veya nafile olsun hiçbir ibadetlerinin kabul olunmayacağını bildiriyor. Bu günkü ibadetsizliğin ve günahkarlığın altında yatan en büyük sebeplerden biri de hiç şüphesiz haram lokmadır. Öyleyse Allah'ın Kur'an-ı Kerimde yasakladığı leş, akmış kan, domuz eti, besmelesiz kesilenler, kumar, hırsızlık veya her türlü

haksızlıkla kazanılan yiyecekleri yemeyecek, sarhoşluk veren içkileri içmeyecek, uyuşturucu, sigara, ot ve nargile kullanmayacağız.

İş ve meslek hayatımızda da helal ve harama dikkat etmeli ziraat, ticaret, sanat, memurluk ve işçilik yaparken İslam'ın kurallarına uymalıyız. Kısaca zikredersek, İslam'a aykırı iş yerlerinde çalışmamalı, meşru işimizde çalışırken işimizi doğru ve dürüst yapmalı, kimseyi hile, yalan ile aldatmamalı, faizden, haksız kazançtan, hırsızlıktan, ek-sik ölçme ve tartmaktan, yalan yeminden kaçmalı, kötü ve günahkâr kimselere bu tür işlerinde yardımcı ve destekçi olmamalıyız.

TEMEL HAKLAR VE HÜRRİYETLER

Hepimiz analarımızdan hür doğduk. Temel haklarla dünyaya geldik. Bu haklarımızı korumalı, bunları elimizden almağa çalışan zalimlerle meşru bir şekilde mücadele etmeliyiz. Yaşama hakkımız var, mal mülk edinme, seyahat etme, özel hayatımızın gizli kalması, adil yargılanma, kanun önünde eşitlik, eğitim ve öğrenim haklarımız ve bir kısım siyasi haklarımız vardır. Din ve vicdan hürriyetimiz vardır. İslam'ın koyduğu kanunlar çerçevesinde, başkalarının da haklarına saygı göstererek bu haklarımızı korumalı ve kullanmalıyız. İslam ve insanlık düşmanlarına karşı, haklı mücadeleye her zaman hazır olmalı, Allah rızası için cihadı unutmamalıyız.

Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir. Bu kardeşliği koruyucu her türlü vazifeleri yapmalıyız. Mesela selamlaşmalı, yemek yedirmeli, fakir ve yoksulları gözetmeli, akrabaları ve ahabları ziyaret etmeli, hediyeleşmeliyiz.

Kardeşliğimize zarar veren her türlü haramlardan, mesela, katil-likten, hırsızlıktan, haksızlıktan, sövmeden, dövmeden, dedikodudan,

su-i zandan, kötü lakap takmaktan, başkalarıyla alay edip eğlenmekten uzak durmalıyız. Peygamberimiz “Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olamazsınız, iman etmedikçe de cennete giremezsiniz.” diyor. “Bir kimse kendisi için istediğini, kardeşi için de istemedikçe, kamil mü'min olamaz” diyor. Bunlar altın gibi sözlerdir. Cemiyet hayatımızı bu değerler üstüne kurmalı, İslam'ı öğrenmeli, yaşamalı ve yaşatmalı, yani başkalarına da anlatıp benimsetmek için çalışmalı, bu uğurda malımızla, canımızla çaba ve gayret sarfetmeliyiz.

Bu güzelliklere karşı çıkan zalimlerden, kafirlerden ve onların din, kültür, medeniyet ve yaşam biçimlerinden uzak durmalı, İslamî kimlik ve kişiliğimizi korumalı ve geliştirmeliyiz. Bu, insanlığın ortak akıl ve tecrübesinin ürünü olan ilim, teknik ve yeni buluşlardan faydalanmaya mani değildir.

Muhammed Ümmeti, insanlık için çıkarılmış hayırlı ve önder bir ümmettir. O'nun bu özelliği Allah Tealanın tam ve kamil dini İslam'ı yaşamak ve yaymaktan kaynaklanmaktadır. İslam'sız dünyanın hali içler acısıdır ve Ümmetin davetini beklemektedir. Allah Teâlâ yeni bir peygamber gönderecek değildir. çünkü Allah Teâlâ'nın vahyi elimizde olduğundan buna gerek de yoktur. Artık bu görevi Ümmet-i Muhammed üstlenecektir. Bu vazifeye kayıtsız kalmak, onun önderliğe elbette yakışmaz.

İSLAM'SIZ OLMAZ

İSLAM'SIZ OLMAZ

İslam, insanlığın mutluluğu için onu yaratan tarafından gönderilen bir dindir. Yaratan elbette yarattığının ihtiyaçlarını ve menfaatini başkalarından daha iyi bilir. İnsanın bu gerçeği bırakarak, kendisi yaratandan daha iyi bilirmiş gibi kendisi için inanç, ibadet, hukuk ve ahlak belirlemesi, düzen ve nizam kurmaya çalışması, cehalet ve hamakatinin zirvesidir. Tarihte bunu yapanlar her zaman olmuştur ama akıbetleri hep felaket ve azap olmuştur. O yüzden diyoruz ki, dünya hayatının düzenlenmesinde İslam'sız olmaz. Asla olamaz!

Ne var ki “Batılılaşma” ve “laikleşme” denilen iki küfür aracı kavram, İslam'dan bilerek veya bilmeyerek uzak düşmüş, hatta ona düşman olmuş bir kadro eliyle, halka sormadan, onların iradesinin zıddına, hatta cebir ve şiddetle ülkemizde uygulanmaya konulmuştur.

Osmanlıların yıkılışı anında ele geçirdikleri tarihi bir fırsatla o kadro, İslam'ı fert ve toplum hayatından, devlet ve kurumlarından uzaklaştırmak gibi bir cinayeti fütursuzca işlemişlerdir. O günden sonra ne Türkiye, ne de diğer İslam coğrafyası kendine gelememiş, harpler, darpler, anarşi ve terör içinde cayır cayır yanmıştır. Bu Batıcı kadroyu Batılılar bile horlayarak içlerine almamışlar, fakat onlar ihanet ettikleri dünyaya da dönememişler, arafta, arasatta, ara yerde yalnız ve desteksiz kala kalmışlardır. Bin bir acı badireler atlatan halkımız, ancak yeni yeni gerçekleri görmeye başlamış ve yeniden İslam'a dönme çabalarına girmiştir. Anlamıştır ki “İslam'sız olmaz!”

TÜRKİYESİZ DE OLMAZ

Son zamanlarda sık kullanılan “Ortadoğu’da Türkiye’yi hesaba katmayan hiçbir plan tutmaz” diye bir söz var. Şimdilerde doğruluğu kanıtlanmış bir sözdür bu. Şu zamana kadar aksine bir tutum sergileyenler, hep yanıldılar, emekleri heba ve kendileri de perişan olarak ortada kaldılar. Bunun bir benzerini ülkemiz için söylersek, o da doğru bir söz olacaktır. Yani bu ülkede İslam ve Müslümanları hesaba katmayan hiçbir plan tutmaz. Bu zamana kadar aksine bir tutum sergileyenler, hep yanıldılar, emekleri heba ve kendileri perişan olarak ortada kaldılar. İş bu kadarla kalmadı tabi. Maalesef bu aziz ülkeye büyük zahmet ve zarar verdiler, bu necip milleti de perişan ettiler.

Artık bu bozuk düzenin başarısız toplum mühendisleri anlamalıdır ki, İslam ve Müslümanlar hesaba katılmadan bu ülkede ne devlet, ne siyaset, ne yönetim, ne eğitim, ne ekonomi... iflah olmaz.

TAKLİTÇİLERİN BAŞARISIZLIĞI

Bu Batıcı ve laik sistem İslam’ı yok sayarak değil, yok ederek geldi ve ne yaparsa yapsın, din dışı yapmaya kesin karar verdi. Din dışı olmayı “laiklik” ve “sekülerizm” olarak ifade etti. Onu, yıkarak geldiği İslam karşısında varlık sebebi saydı. Bir gerçek de, onlara göre örnek aldıkları “Batı Medeniyetini oluşturan ülkelerin böyle yapıyor oluşlarıydı. Oysa taklit ettiği batı böyle yapmıyordu. Bu taklitçi kafa örnek aldığı Batıyı da tam anlamıyla tanımıyordu.²

Taklitçinin eseri ne olabilir ki?

2 Konu için bkz. Cemal Nar, *Batılılaşmayla Hesaplaşma*.

Taklitçiler hazır referans aldıklarını da rezil ederler. Gerçekte batı halkla ve halkın diniyle savaşıyordu. Kimsenin dinine karışmıyor, başkasının da fuzulî karışmalarına meydan vermiyordu. Ama işte taklitçi öyle yapmıyordu ve bir türlü başarılı da olamıyordu. Kendi milletiyle kavgalıydı. Halkın iradesine saygısızdı. Ülke hukuksuz uygulamalardan, eziyet ve işkencelerden, devlet teröründen ötürü yangın yeriydi. Kimse memnun ve mutlu değildi.

Ama taklitçilerin feryadını (!) da anlamıyor değiliz:

- Efendim, Türkiye'nin özel şartları var.

- Neymiş o?

- İslam.

- Ne demek o?

- Yani İslam Yahudilik ve Hristiyanlık gibi dünyaya karışmayan bir din değil, karışıyor. Laikliği kabul etmiyor. Kendine özel bir devlet yapısı ve hukuku var. Biz bu yüzden onunla savaşmak zorunda kalıyoruz.

- Bir kere Yahudilik ve Hristiyanlık da dünyaya karışmayan dinler değildir. İslam kadar olmasa da onlar da az çok yaşanan hayatı düzenler. Öyleyse bunu kabullenecek ve dinle, dindarla savaşmayacaksınız. Hem demokrasi, halkın iradesi diyeceksiniz, hem de halk ve iradesiyle savaşacaksınız. İşte bu kadardır aklınız, ilminiz, demokrasiniz, laikliğiniz, çağdaşlığınız. Ne diyelim, yazıklar olsun yalana, hileye, zulme ve bunu kendi milletine reva gören rezillere!

Dinin değerleriyle çağdaş tecrübe her zaman çatışmaz, ama bunu taklitçi kafa algılayamaz ki. Mermer gibi bir kafa, ne değişimi kabullenir, ne gelişimi. Çünkü cahil. İşin özünü kavrayamamış. İyi ama "taklit" denen şeyden bundan başka ne beklenir ki?

KURTULUŞ İSLAM'DA

Onun için biz diyoruz ki, bu ülkede İslam ve Müslümanları hesaba katmayan hiçbir plan tutmaz. Ne yasama, ne yürütme, ne yargı, ne ekonomi, ne kültür ve sanat, ne de sair sosyal yapılanmalar, İslam'ı dışlayarak, müslümanları yok sayarak başarılı olamaz.

Cumhuriyet kurulalı seksen yılı geçti. Bu kadar yıl, tecrübe için yetmez mi? Hani “ârife tarif gerekmez”di? Hani “ârife işaret bile yeter”di? Fakat görülüyor ki bu ülkede İslam olmazsa ârif de olmaz, irfan da olmaz.

Şimdi “önsöz”de sorduğumuz soruya tekrar dönelim: Ne yapmalıyız?

Yapılacak şey, bir başka ifadeyle barıştır. Barış ve karşılıklı uyum. Yani sistem halkıyla ve halkının diniyle barışacak ve adam yerine koyacak onu. Alacak karşısına, diyecek ki onlara, “bakınız biz mutlu ve müreffeh olarak var olmak için şunları yapmak zorundayız. Siz ve sizin dininiz buna nasıl bir katkı sunar? Bu işi beraberce nasıl götürebiliriz?”

Bu kadar basit. Evet, bu kadar kolay.

Bir yanda baskıdan, dayatmadan, tehditten, hakaretten, işkenceden, öbür yanda kinden, nefretten, bedduadan, anarşiden, terörden daha iyi değil mi bu?

Bizim teklifimiz budur.

Bu yüzden biz, “İslam'sız Olmaz” diyoruz. Bizim İslam'dan vazgeçmemiz, İslam'ı inkar etmemiz, hayatımızda İslam'ı yok saymamız mümkün değildir. Muhataplarımız bunu böyle bilsin ve bundan ötesini de artık kendileri düşünsün!

İSLAM VE TOPLUM

İslam, toplumsal bir dindir. İslam dininin temel prensiplerine iman etmiş bir toplumda devlet, yönetim, siyaset, hukuk, eğitim ve sosyal hayat bilinci fevkalade yüksek ve canlıdır. Halk, devlet başkanı ve devletin diğer memurları ile çok yakından ilgili, hatta denetim ile doğrudan yetkilidir. Herkes kendinden ve toplumdan sorumludur.

İslam, hukukun üstünlüğünü sağlayan, iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme ilkesi ile düşünce ve ifade hürriyetini gerçekleştiren ve bireyleri sorumlu kılan bir din olarak, halkın denetim yollarını alabildiğine açık tutmuştur. Halk, hukuk çerçevesinde kalan emirlere itaat etme bilinci yanında, kanunsuz emirlere itaat etmeme bilincini de keskin tutmuştur.

İmanın kişiliğini dokuduğu bir mü'min, Allah Tealâ'dan başkasına mutlak itaat etmez. İnsanlardan birisi emir verdiğinde, o emrin en azından Allah Tealâ'nın emirlerine ters düşmemesi gerekir. Değilse, hiçbir makam, hiç bir yetki o emre itaati sağlayamaz. İslam toplumunda yasaların Allah Teâlâ'nın kesin emir ve yasaklarına ters düşemeyeceği gerçeği göz önüne alındığında, hukukun üstünlüğü ilkesinin nasıl bir katılımla temin edileceği kendiliğinden anlaşılır.

Başta âlimler olmak üzere bütün bir toplum, açıklık ve şeffaflık üzerine kurulu düzeni denetlemeye sadece yetkili değil, borcundadır da aynı zamanda. Atamaların ehliyet esasına dayalı olması, yürütmede adalet ve eşitliğin sağlanması, bireysel hakların korunması, rüşvet, iltimas ve adam kayırmacılığın asla müsamaha görmemesi, bu denetlemenin ana konularıdır.

Yine toplumsal hayatta yaşarken bireylerin başkalarına davranışlarına iman bir ölçü getirmiştir. Bilindiği gibi İslam, kardeşlik esasına

göre toplum kurmuştur. O toplumda müslümanlar kardeşdir. İnsanların değeri ırklarına, kabilelerine, renklerine, dillerine, kılık kıyafetlerine, zenginlik fakirliklerine göre değil, iman ve takvalarına göredir.

İşte İslam bu kardeşliğin korunması için bütün bir toplumu hukukla düzene koymuş ve ahlakla eğitmiştir. Onlara gönül terbiyesi, dil terbiyesi, davranış terbiyesi kazandırmıştır.

İşte bu yüzden diyoruz ki İslam, şaşılacak kadar toplumsal bir dindir. Onda din ve dünya işleri âhiret işlerinden ayrı tutulmamış, bilakis dünya ahiretin tarlası kılınmıştır.

İslam, bireyin yiyecek, içecek, giyecek, kazanacak, harcayacak, eğlenecek, spor yapacak ve cinsel ihtiyaçlarını karşılayacak olan özel hayatını düzenleyip koruduğu kadar, onun aile hayatını, çalışma hayatını, hukukî, malî, ticarî, siyasî ve sosyal hayatını da tanzim etmiş ve korumuştur. Üstelik bu düzenleme işini gönüllülük esasına bağlamak için çok detaylı bir ahlak anlayışı ve uygulamasını da harika bir biçimde ortaya koymuştur.

Bütün bunlar düşünüldüğünde, “İslam, şaşılacak kadar toplumsal bir dindir” sözümüzün abartı olmadığı anlaşılacağı gibi, onun neden “devletin din işlerine, dinin de devlet işlerine karışmayacağı” biçimindeki bir “laiklik” anlayışına ve din dışı, dünyevî bir hayat yaşama anlamında sekülerizme neden karşı olduğu da anlaşılabilir olacaktır.

Mesela bireyleri şu ilkeye yürekten inanmış bir toplumun sevgi, saygı, hukuk ve erdem açısından kazancını bir düşünelim: “Sizden hiç biriniz, kendisi için istediklerini, kardeşleri için de istemedikçe, olgun bir mü'min olamaz.”

Hiç şüphesiz bir yazı çerçevesinde biz bu hayatın detaylarına giremiyoruz. Ancak bir mü'minin davranış biçimlerine imanının nasıl bir etki bıraktığını, bazen bir hadiste bile görebiliyoruz değil mi?

İSLAM VE İNSANLIK

Bilindiği gibi cemiyetler fertlerden meydana gelirler. Onun için toplumun saadeti, huzuru ve temizliği, bireyin saadeti, huzuru ve temizliğine bağlıdır. Çürük tahtalardan sağlam bir gemi inşa edilemeyeceği gibi, bilgisiz, görgüsüz, huzursuz bireylerden de güzel bir toplum inşası mümkün değildir. “Ne olur inşa edilirse?” diyene, “denize girersen, görürsün”den başka ne denir?

İçinde yaşadığımız acı bir gerçek olduğu kadar, dinler tarihi, genel tarih ve sosyal bilimlerin de bize kesinlikle bildirdiği bir gerçektir bu. İslam, ta başından beri bu gerçeği insanlara iletmişdir.

İnsan, kendi huzur ve saadeti için, söz dinleyen, öğütlerden yararlanan, tarihî tecrübelerden ders alan bir varlık olmak zorundadır. Bizden önce yaşamış olanların yaptıklarından ders almalı, bize bahşedilen akıl ve zeka gibi nimetlerimizle iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış ayırt etmeli, kendimizi sürekli gözetmeli, iyi ahlakımızı geliştirmeli, kötü huy ve alışkanlıklarımızı gidermeliyiz.

Şüphesiz bunların olabilmesi için insanın önce Allah'ı bilmesi, sevmesi ve ona samimiyetle ibadet etmesi elzemdir. Gerçek saadet, huzur, iç temizliği ancak ve ancak Allah'ı bilmek ve sevmekle mümkündür.

İnsanın içindeki kötü huy, güdü, şehvet, istek ve ihtiraslardan büsbütün arınması ve korunmasının Allah Teâlâ'ya iman ve teslimiyetten başka bir yolu yoktur. Çünkü insanın bütün arzu, istek ve ihtirasları, bedeninde gerçekleşmektedir. Bedenin ise, ölümlü olduğu, açık seçik bir gerçektir.

Ölüm endişesini yenen yegane unsur, Allah Teala'ya ve ahiret gününe imandır. Bu imanın tabii sonucu ise Allah'a itaat ve ahiret

hayatına hazırlıktır. Bu iman ve itaat, bu bilgi ve hazırlık, insana sonsuz bir zevk bahşetmektedir; ahiret mutluluğu. Çünkü insan hayırlı bir varlıktır. Allah Teâlâ da kainat da onu sever. Vazifesini iyi yapmanın akıbeti dünyada da ahirette de hayırlıdır. Burada huzur, refah, mutluluk, ahirette ise Allah Teâlâ'nın rızası ve sonsuz cennet hayatı vardır. Yani akıbet çok güzeldir.

İSLAM VE MUTLULUK

İşte bu bilgi, bu amel ve arınma, sonuçta büyük bir moral güce ve enerjiye dönüşerek dünya mutluluğunu getirmektedir. Ufak tefek bela ve musibetler dahi Rabbimizin imtihanıdır. Sabırla karşılandığında günahımızı götüren, bizi cennete girdirmeye vesile olan ilahî lütuf ve ikramlardır. Kahırını da hoş, lütfü de hoş Mevla, neylerse güzel eyler.³

İnsanın orada, ölümsüz bir ebedilik, kesintisiz bir zevk, katıksız bir sevinç, zevalsiz bir zenginlik, kusursuz bir olgunluk ve minnetsiz bir nimet ve hakiki bir izzet içinde olmasının, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, dillerin diyemediği, akla hayale gelmeyen nimetler ve zevkler dünyası içinde yaşamasının verdiği saadet, huzur ve tatmininin dünyaya yansımaları, kuşkusuz dünya saadetinin de en büyük kaynaklarıdır. Görülüyor ki saadetin, huzurun, itminanın kaynağında Allah (azze ve celle)'ya iman, O'nu bilme ve sevmeye vardır.

Allah'ı bilmenin en büyük faydası, hiç şüphesiz insanı, O'nun rızasını kazandıracak amellere, davranışlara iletmesidir. İhlasla ve O'nun istediği ölçüler çerçevesinde bir amele. İman, "olmazsa olmaz" olandır ama, amelsiz ilmin de bir değeri, yani faydasız bir ilmin de değeri, herhalde yok gibidir.

3 Konu için bkz. Cemal Nar, *İmanın Kıymeti ve Korunması*.

Bütün bu iyi işlerin, amellerin ve erdemlerin amacı Allah rızasını kazanmaktır. Faydası ise, kişiyi arındırmak, kalbini temizlemek, nefisini tezkiye etmektir. Yani her türlü olumsuz düşünce ve davranışlardan arındırmak.

İşte bireyin saadeti, huzuru, doymuşluğu burada...

DİN TARİH VE TOPLUM

Yazımıza başlarken kısaca verdiğimiz bilgiyi hatırlayalım: “İslam” Allah Teâlâ’nın biricik dinidir. Din demek, bugünün ifadesiyle yaşama biçimi demektir. Hz. Âdem’in (as) Peygamberliği ile başlar, Hz. Muhammed’in (sav) Risâlet’i ile kemale erer. Ama olayların gelişimiyle her an içtihadı açıktır, kendisini yenileyebilir. Bu yüzden canlıdır, diridir.”

Allah Teâlâ’nın katında geçerli olan biricik din İslam olunca, bazılarının onun çağın ihtiyaçlarına cevap veremez oluşunu söylemeleri, demagoji değilse, cehaletin ta kendisidir.

Bu derin süreç içinde dahi İslam Dininin iman ve ahlak esasları değişmez. İbadetler bölümü ise zaman içinde kısmen değişen ilahi özellikler taşır. Yani Hz. Âdem’in (as) Peygamberliğinden beri namaz, oruç, zekât, zikrullah vs. ibadetler vardır. Ama mesela namazın rekât sayısı, kılınma şekil ve mekânı, orucun tutulma vakit ve keyfiyetleri gibi bazı durumlar, tarih içinde kısmi değişiklikler geçirmiştir.

Dinin toplumu düzenleyen kanunlarına (fıkıh, hukuk, şeriat) gelince, ondan maksat insanların bireysel ve toplumsal hayatlarındaki ihtiyaçlarını görerek ve sorunlarını çözerek yaşamalarını kolaylaştırmak ve mutlu etmektir. Hal böyle olunca, zaman içinde insanların ilim, sanat, teknik, teşkilat, yönetim, medeniyet ve kültür seviyeleri-

ne göre, dinin şeriat kısmının tarih boyunca değişmesi, yenilenmesi ve gelişmesi hem makul, hem tabii, hem gerekli, hem de vakidir.

Öyle ise şeriat, dinin en çok değişen ve yenilenen kısmıdır diyebiliriz. Bu açıdan bakıldığında en canlı ve dinamik yanı da sayılabilir. Bu yüzden şeriatsız bir din düşünülemez. Bütün bu değişim ve yenilenmeler ile İslam Dini kendi zamanında Veda Hutbesi günlerinde son şeklini bulmuş, bu nimet böylece tamamlanmış ve en mükemmel, olgun halini almıştır. Öyleyse Hz. Âdem'in (as) Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed'in (sav) Risâlet'i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan tek dine iman eden her insan mü'mindir, Müslümandır ve aralarında geçen asırlara rağmen birbirleriyle kardeşirler.

Yani Hz. Âdem'in Müslüman oğulları, Hz. Nuh ile gemiye binenler, Hz. İbrahim'e arkadaş, Hz. Musa'ya yoldaş, Hz. İsa'ya havari ve Hz. Muhammed'e sahabî olanlar ve iman edenler, aynı dinin müntesipleri olarak kardeşirler.

LAİKLİK İSLAM'I REDDETMEKTİR

Bugün yaşayan herkesi şu gerçeği kesinlikle görmesi gerekir: Hz. Âdem'in (as) Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed'in (sav) Risâlet'i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan tek dine iman eden her mü'mine, her Müslümâna en büyük düşman kavram, "laiklik", en büyük düşman insanlar da "laikçi" denilen insanlardır. Bunu görmemek ise cehaletin ta kendisidir. Sadece bununla kalınsa neyse, aynı zamanda ahmaklığın da ta kendisidir. Çünkü bu kavram doğrudan İslam'a savaş açmıştır. O varsa sosyal hayatta İslam yoktur. Zaten laikliği bu ülkeye getirenler,

“şeriat mülğadır” demişlerdir. Mülga, yani lağvedilmiş, varlığı ortadan kaldırılmış, kapatılmış, yerinden sökülüp atılmış.

İnşallah bizler de bir gün İslam’ın zaferini görür ve başımız hava-da kıvançla, kendisine aslında hiç ihtiyacımız olmayan “laiklik” için “mülğadır” deriz. Keser döner sap döner, bir gün gelir hesap döner.

Osmanlının son zamanından bu yana bu laiklik kavramını tartışıp duruyoruz. O kadar ki hakkında başlı başına birkaç kitap yazdırdı bize.⁴ Ne getirenler doğru dürüst anlayıp uygulamak istiyorlar, hatta onu “din düşmanlığı” gibi algılayarak hak, hukuk ve halkı kılıç gibi biçiyorlar, ne de yanlış olarak vahşice üzerlerinde uygulanan mazlum millet onu kabul ediyor.

Son zamanlarda yeni bir “Anayasa” tartışıldıkça, kaçınılmaz olarak “laiklik” de gündeme gelecek ve tartışılacaktır. Bu bizim için inşallah aydınlanmaya vesile olur. Fakat halkın durumuna bakarak şunu söyleyebiliriz ki, yakın zamanda bu illetten kurtuluş yok gibi gözüküyor bize. Topyekün İslam’a dönmedikçe, hiç de ihtiyacımız olmadığı halde Batıdan aldığımız bu maldan nasıl kurtulabiliriz ki?! Bu da bedel ödemeye hazır bir nesil ister.

BİR HATA

Ortada bir yanlış var. Muhafazakar niteliğinden ötürü iktidar partisini sanki bir İslam Partisi imiş gibi görenler, onun laikliği tartışmasız kabul etmesini, bütün Müslümanlar için bağlayıcı bir “delil” imiş gibi görmektedirler.

4 Daha fazla bilgi için bkz. Cemal Nar, *Laiklik Sorgulaması, Sistem ve Şeriat, Batılılaşmayla Hesaplaşma, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma*.

Buradan hareketle “İslam’ın laikliği kabul ettiği” gibi saçma sapan batıl bir hükme varmaktadırlar.

Asla ve kat’a!

Kat’iyyen ve katibeten!

Bu bir iftiradır.

Kim “İslam ile laiklik bağdaşır” diyorsa yalan söylüyordur. O İslam’a da, Müslümanlara da haindir.

Eğer maksadı “İslam, laikliğe gerek bırakmayacak kadar din ve vicdan özgürlüğüne önem vermiş, kimseye din dayatmamış” ise, deriz ki, evet öyledir, bu yüzden zaten laikliğe ihtiyacımız yoktur. Fakat bu gerçek böyle ifade edilemez. Zira böyle bir ifade kafaları karıştırır, iman ile küfür arasındaki engeli kaldırır. Dolayısıyla iman ile küfür birbirine karışır. Bu ise çok tehlikeli bir durumdur.

Şu anda bu şartlarla ne iktidar partisi ne de bir başka parti bir “İslam Partisi” değildir. Belki bu laik düzenin “muhafazakar” bir partisidir. Maalesef özgürlük karşıtı laik düzen bir “İslam Partisi” kurulmasına izin vermediği için, Müslümanların ekseriyeti, “ehveni şer” olarak muhafazakar bir partiyi zarureten desteklemektedirler. Bunda kendileri için bir “def-i mefsedet ve celb-i menfaat ve maslahat” görmektedirler. Hepsi bu!

O yüzden hiç kimse iktidar partisi üstünden Müslümanlara laiklik dayatmaya kalkışmamalıdır. Hz. Adem’den (as) itibaren son peygamber Hz. Muhammed’e (sav) kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin insanlara sunmak üzere yüklendikleri tek din, tek bir ilah tarafından gönderilmiş İslam Dinidir. Bu bütün insanlık için değişmez bir çağrıdır. Hz. Musa ve İsa’nın dini de, ne Yahudilik ve ne de Hristiyanlıktır. Sadece İslamiyettir. Diğerleri muharref dinin adıdır ve batıldır, küfürdür.

Bu davet ve davanın da bir tek hedefi vardır. O da sapıtmış insanlığı gerçek dine ve onun öğrettiği Rabb'ine, hem de onun öğrettiği şekilde döndürmektir. O'nun yoluna iletmek ve O'nun belirlediği esaslarla eğitmektir.

Allah tarafından gönderilmiş bütün peygamberlerin sundukları bu ortak mesaja, bu ilahî davete, bu biricik dine inanan mü'minler, kendilerinden önceki ve sonraki peygamberlere inanan diğer mü'minlerle birlikte bir millet, bir ümmet ve kardeşirler. Çünkü bütün mü'minler tek ilaha kulluk eden bir ümmetin bireyleridirler.

Buna göre gelmiş geçmiş tüm nesilleriyle tarih içinde bütün bir insanlık iki sınıfa ayrılır. Birincisi, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "Hizbullah," yani "Allah'ın taraftarları" olan mü'minlerdir. İkincisi ise "Hizbuşşeytan"dır.

Mü'minler kardeş olduğu kadar, birbirlerinin velisi, dostu ve yardımcısıdır. Onlar bir millet, bir ümmettirler.

Davranış olarak bu iki ümmet arasında iki şekil vardır. Ya barış veya savaş.

Eğer kafirler İslam ve Müslümanlarla savaşmaz da barış içinde yaşarlarsa, Müslümanlar da onlara karşı savaşmazlar. Hatta bir Müslümana yaparcasına hak ve hukuka uyarak, iyilik ve erdemi üstün tutarak yaşarlar. Ama kafirler İslam ve Müslümanlarla savaşılırsa, onlara karşı Müslümanlar da harp bitene ve barış sağlanana kadar çok sert, çok yaman ve çetin olarak acımasızca savaşır.

ÇIPLAK GERÇEK

İşte bu gerekçelere dayanarak çıplak gerçeği vargücümüzle haykırarak diyoruz ki: "Çağımızın en büyük sorunu, batıl dinlerden

ziyade, batıl dinlerin kucağında beslenen laiklik sorunudur. Laiklik, Allah Teâlâ'nın uluhiyetini tanımayan, sosyal hayatta onu işlevsiz ve devre dışı bırakan bir küstahlıktır. İnsanın tanrıya karşı savaş açarak kulluktan kaçıp bağımsızlık ve özgürlük arayışıdır. Bugün Peygamberlerin getirdiği dinin en büyük düşmanları, batıl dinler ve sahipleri değil, laikliktir ve laikçilerdir. Bunu anlamadan "Tevhid Mücadelesi" hiç anlaşılabilir.

İşin en acı yanı da, "bizim, dolayısıyla İslam'ın laiklikle bir sorunu yoktur" diyen insanların, İslam dünyasında "büyük hoca" veya "ilahiyatçı, akademisyen" unvanları ile kabul edilmeleridir.

Müslümanlar bir ümmet olduğu gibi, bunun zıddı olan kafirler de aynen öyledir. Kim kimin yanında hangi safta durduğunu çok iyi bilmelidir. Bunun cehaleti veya mazereti olamaz. İman taklit değil, tahkik ister. Mukallit inanmaya öyle başlasa da ilmini artıracak, hak ile batılı fark edecek, şeytanın ve kafirlerin saflarını terk ederek Müslüman kardeşleri yanında saf duracaktır. Yani Hz. Âdem'in (as) Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed'in (sav) Risâlet'i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan biricik dine iman etmeyen her insan da kafirdir. Böyle birisinin Müslümanlar ile velev ki bir ana-babanın evlatları olsalar bile, aralarında kardeşlik ve akrabalık yoktur.

İslam şeriatını kabul etmeyenler kafir olduğuna göre, onu reddeden laikler veya laikçiler ne olacaktır? Düşünmeye değmez mi? Ya da ürpermeye?

Fark ortada.

Herkes buna göre safını seçmelidir.

Bunun sentezi yoktur.

Yani “ben Müslümanım, ama laikim. Yani İslam kanunlarını değil, bugün Batıda uygulanan evrensel kanunlara inanır ve alırım” denemez.

Tam da bu noktada “Kafirun” suresini okumak iyi olacaktır: **“Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla. De ki: Ey kâfirler! Tapmam o taptıklarınıza! Siz de benim kulluk ettiğime tapanlardan değilsiniz. Hem ben tapıcı değilim sizin taptıklarınıza. hem de siz, benim kulluk ettiğime tapıcılardan değilsiniz. Size dininiz size, benim dinim bana!”**

Müslüman, dinini bilerek seçen, ilmini öğrenen, ameliyle onu yaşayan ve bilincile koruyandır. Şuursuz Müslümanlık olmaz!

ACABA?

Söz buraya gelince gerçek ile yaşananlar arasındaki tezat içimizi yakıyor. Çünkü hayatta öyle insanlar gördük ki, “niçin Müslüman olduklarını” hiç düşünmemişler. “Neden Müslümansın?” sorusu karşısında afallayıp duruyorlar.

Mesela siz hiç kendi kendinize “ben neden Müslümanım?” diye sordunuz mu? Sormadıysanız biz soralım:

- Sahi, yeryüzünde bu kadar din varken, siz neden İslam’ı seçerek Müslüman oldunuz?

- Diyelim dininizi siz seçmediniz. Aileniz sebebiyle anadan doğma otomatikman Müslümansınız. Peki, daha sonra akıl ve bülüğa erince iradeli bir tercih yaptınız mı?

- Yapmadıysanız, “Ben neden Müslümanlığı devam ettiriyorum? Acaba daha güzel bir din var mı? Ben neden bunu araştırmadım?” diye düşünmeniz gerekmez miydi?

- İslam'ı ve başka dinleri az çok bilmeden, "Canım neden araştırayım ki? En iyi din İslam'dır" diye hüküm vermek ne kadar doğrudur?

- Eğer başka dinlerin mensupları da aynen bizim gibi düşündülse, onları İslam'a davet etmek ne derece içimize siner? Bu davet ediş, doğru bir davranış olabilir mi?

- Acaba ülkemizde kaç insan, "ben neden Müslüman oldum?" diye düşünmeden yaşıyor?

- Bu kadar düşünmeye değer olmayan bir şeyin insan yanındaki kıymeti ne olabilir? Yani Müslüman olmak ne değer ifade ediyordur kendisi için? Mesela dinini kaybederse ne kadar üzülür? Ya da şöyle soralım; kaybetmeme uğruna neleri ne kadar göze alabilir?

- İsterseniz şöyle soralım; dinini kaybederse hayatında ne değişir? Bu konuda ciddiyetini hiç düşünmüş ve değerlendirmiş midir?

Herkesin bir dünya görüşü vardır elbette. Bir yaşama biçimi, bir birey ve toplum anlayışı, beklentisi bir sosyal yaşama ve yapılanma vardır herhalde. Buna göre mesela bir komünist, bir sosyal demokrat, bir kapitalist, bir faşist, bir milliyetçi, bir riberal, bir laikçi, bir Batıcı, acaba kullandığı kavramlar, dikkat ettiği ilkeler, hayat tarzı, yaşama biçimi, sosyal yapısı ile İslam arasında bir karşılaştırma yapmış mıdır? Yaşadığı hayata İslam'ın onayı nedir biliyor mudur acaba?

Öyle ya, mesela komünist Müslüman olamaz. Bir insan cidden "ben komünistim" dediğinde dinden çıkar. Hem de kesinlikle.⁵

Aynı durum laiklik ve sosyalizm, faşizm, kapitalizm, liberalizm için de geçerlidir. Fakat sizler kendilerini öyle niteleyen nice Müslüman görürsünüz. Hatta camiye gelir namaz kırlarlar. Oruç tutar, hacca

---

5 Konu hakkında Ezher alimlerinin fetvası da aynen böyledir. Geniş bilgi ve kaynaklar için bkz. Cemal Nar, *İnançta Arınma*.

giderler. Bunlar kesinlikle ya İslam'ı bilmiyorlar, ya da bu düşünce ve ideolojileri. Yol gidiyor, kör gidiyor hesabı, bilmeden, düşünmeden, muhasebe yapmadan öyle gidiyorlar. İşte biz de onların eteklerinden tutup çekiyoruz:

“DURUN KALABALIKLAR”

Durun kalabalıklar, bu sokak çıkmaz sokak. Bu sokak sıratı müstakimden sapmış yollara çıkar. İslam yolu olmadıktan sonra, bu yolun sağında veya solunda kalmış eğri büğrü bir kısım sağcı veya solcu yollar, cehenneme çıkar. Başlarındakine iyi bakınız, onlar Allah Teâlâ'ya davet eden Peygamberimiz Efendimiz (sav) değildir. Hepsi birer kafirdir, deccaldır, sapık ve saptırıcıdır. Lideri kafir olan yol nasıl olur da cennete çıkar? Azıcık olsun düşünmez misiniz? Üstat Necip Fazıl'ın bu şiirini buraya alalım bari de bir muhasebeye sebep olsun biiznillah:

“Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!

Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak:

Durun, durun, bir dünya iniyor tepemizden,

Çatırdılar geliyor karanlık kubbemizden,

Çekiyor tebeşirle yekûn hattını âfet;

Alevler içinde ev, üst katında ziyafet!

Durum diye bir lâf var, buyrunuz size durum;

Bu toprak çirkef oldu, bu gökyüzü bodurum!

Bir şey koptu içimden, şey, her şeyi tutan bir şey,

Benim adım Bay Necip, babamınki Fazıl Bey;

Utandı burnunu göstermekten sütüninem,

Kızımın gösterdiği, kefen bezine mahrem.

Ey tepetaklak ehram, başı üstünde bina;
 Evde cinayet, tramvay arabasında zina!
 Bir kitap sarayının bin dolusu iskambil;
 Barajlar yıkan şarap, sebil üstüne sebil!
 Ve ferman, kumardaki dört kıralın buyruğu;
 Başkentler haritası, yerde sarhoş kusmuğu!
 Geçenler geçti seni, uçtu pabucun dama,
 Çatla Sodom-Gomore, patla Bizans ve Roma!
 Öttür yem borusunu öttür, öttür, borazan!
 Bitpazarında sattık, kalkamaz artık kazan!
 Allah'ın on pulunu bekleye dursun on kul;
 Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul.
 Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa;
 Yaşasın, kefenimin kefilî karaborsa!
 Kubur faresi hayat, meselesiz, gerçeksiz;
 Heykel destek üstünde, benim ruhum desteksiz.
 Siyaset kavas, ilim köle, sanat ihtilâç;
 Serbest, verem ve sıtma; mahpus, gümrükte ilâç.
 Bülbüllere emir var: Lisan öğren vakvaktan;
 Bahset tarih, balığın tırmandığı kavaktan!
 Bak, arslan hakikate, ispinoz kafesinde;
 Tartılan vatana bak, dalkavuk kefesinde!
 Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
 Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?
 Ah, küçük hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
 Bir şapka, bir eldiven, bir maymun ve inkişap.” (1947)

KURNAZ HİLECİLER

İslam'ın siyasi gücünü ve dünya düzenindeki etkisini kaybettiği gündün beri İslam karşıtlarının pazarlık gücü kuvvetli, elleri sağlam, teklifleri cazip ve kurnazcadır.

Kurnazcadır, zira İslam'ı yok etmek için, Müslümanlara “kâfir ol” demiyorlar. Onun yerine, “din dışı bir hayat yaşa” diyorlar. Bunun için “seküler” bir hayatı ve yönetimde “laik” olmayı teklif ediyorlar. Daha doğrusu teklif değil, icbar ediyor, dayatıyorlar. Bu dayatmanın araçları ise arka planda cebir ve şiddet, terör ve savaş, ekonomik ambargo, hatta bizzat işgal ve katliamdır.

Ön planda ise “demokrasi, laiklik, özgürlük, eşitlik, insan hakları, çağdaşlık, aydınlanma, bilimsellik, hurafelerden kurtulma” gibi yaldızlı kavramlardır.

Bence bunlar içinde en vurucu kavram ise “laiklik”tir. Amaç, Müslümana, Müslümanca bir hayat yerine, dini önemsemeyen, hatta öteleyen, yok sayan, din dışı bir hayat yaşatmaktır. Yani Allah'ı hesaba katmadan, Allah'tan bağımsız, keyfine göre, özgürce ve dilediğince yaşamak! Çağ, “insanın özgürlüğünden” şunu anlıyor: “Allah Teâlâ'ya kulluktan kurtulma, Dinin kanunlarından, şeriattan, helal haramından bağımsız yaşama”.

Kendisinin Müslüman olduğunu söylediği halde tıpkı batılı bir kafir gibi inanıp yaşayan insanları görünce ister istemez “Kafir Müslüman”⁶ gibi yeni bir kavram geliyor dilimizin ucuna ama söylesek vay, söylemesek vay.

6 İsterseniz “Müslüman Kafir” deyiniz, ne farkeder?

Siz ne dersiniz; söyleyelim de çarpıcı bir ifade olarak biraz düşünmeye mi sevk etsin, yoksa hiç kimsenin kafa konforunu bozmayalım da yanlış anlaşılmalara ile kafa yormayalım mı?

Hangisi bizim için daha faydalıdır acaba?

ÇAĞIMIZIN ZAVALLI İNSANI

Cari sistem İslam'a düşman olduğu için onu okullarda öğretmiyor. Zamanında basın yayına da bu anlamda acımasızca müdahale ederek yasaklar koydu. Milli Eğitim Bakanlığı ise pozitivizmi esas kabul etti. Okullar, tanrı tanımaz ateist insan yetiştirmeye ayarlandı. Sonuçta okuyanlar ya dinden, imandan, şeriatan, ümmetten nefret eden kafirler oldular, ya da dini bilmeyen, ama hala kendini Müslüman kabul eden insanlar oldular. Bu ise ülkenin yıllardır süre gelen iki müzmin hastalığını doğurdu: Irkçılık ve laiklik. İkisi de imansızlıktan kaynaklanmaktadır. İkisinin de tedavisi İslam'dan başka bir şey değildir.

Az yukarıda demiştik ki; "gelmiş geçmiş tüm nesilleriyle tarih içinde bütün bir insanlık iki sınıfa ayrılır. Birincisi, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "Hizbullah", yani "Allah'ın taraftarları" olan mü'minlerdir. İkincisi ise "Hizbuşşeytan" denilen kafirlerdir."

Kafirler, Allah Teâlâ'yı bırakıp ya şeytana, ya da kendi keyiflerine, düşüncelerine (heva) itaat edip onun yolundan gittikleri için, onu kendilerine yâr ve yardımcı seçtikleri için "Hizbuşşeytan"dırlar. Yani "şeytanın taraftarları" olanlardır.

Bunlar, bazen Allah Teâlâ'yı inkar ederler, ateist, dinsiz gibi. Bazen de ona iman etseler de dinini kabul etmezler, batıl din ve ideolojilere mensup olan gibi.

Bazıları da hem Allah Teâlâ'ya, hem de dinine iman ederler, ama dinin dünyayı düzenleyen kanunlarını inkar ederek reddederler, laikler gibi. Bunlar, Kur'an'ın bir kısmına iman edip de bir kısmını inkar eden Allah karşıtlarıdır.

Bu çok acı bir durumdur. Böyle bir çirkin vaziyet bu zamana kadar tarih içinde toplu bir halde hiç görülmemiştir. Açıkça söyleyelim: "Ben de Müslümanım ama şeriata karşıyım" diyen sözde Müslüman kâfirler, bu çağın en garip, en saçma, en anlamsız kafirleridir.

Bunlar, "Kur'an Allah kelimadır" derler, ama içindeki iki yüz ila beş yüz ahkam ayetlerini, yani kanun, yasa ayetlerini kabul etmezler. Bu ayetleri reddederler. Bu ayetlerden çıkarılan İslam hukukunu atarak, onun yerine Batıdan kanunlar tercüme ederek alırlar ve bunun adına da "laiklik" derler.

"Ben de Müslümanım am Allah bu asrın ihtiyacını bilmez. İslam Hukuku bu asrın gereklerini karşılayamaz" diyenlerden bazılarının bu "Allah karşıtlığı" ifadesine razı olmayacaklarını biliyoruz. Ama onların da bilmediği işte aynen bu hakikattir. Yani söyledikleri bu sözün İslam akidesinde "dinden çıkma, kafir olma" gerektirdiğini bilmemeleridir. Bu yüzden küfrün bir adı da "cahiliyye" değil mi ya?

Bu "Mü'min/Hizbullah" ve "Kafir/Hizbuşşeytan" gibi ikili sınıflandırma her türlü zaman ve mekân sınırlandırmasının dışında insanlık tarihi boyunca her nesilde var olan genel bir durumdur.

Buna göre Hz. Adem'den beri Mü'minlerin her bir kuşağı, yüzyıllar boyunca uzanan bu silsilenin devam eden bir halkasıdır. Kafirlik veya şeytan dostu olmak da Kabil'den bu zamana kadar, derken kıyamete kadar devam edecek bir neslin silsilesidir.

İSLAM DERTLER DERMANI

Bu hakikat, İslâm'ın dayandığı temel ilkeyi oluşturan ve bu Kur'an ayetinde ifadesini bulan büyük, üstün ve yüce bir gerçektir. Bu durum insanlar arasındaki ilişkiyi sadece kan, soy, ırk, devlet, ideoloji, vatan veya ticarete bağlı kılmanın seviyesinden daha yukarılara çıkarır. İnsanlar arasındaki ilişkiyi tek bir inanç sistemine bağlılık şeklinde somutlaştırarak yüce Allah'a ulaştırır. Evet, Allah Teâlâ'ya yakın olmanın tek ölçüsü iman ve takvadır.

Bu inanç sisteminde bütün ırklar ve renkler kaynaşır gider, kavim ve ülke farklılıkları ortadan kalkar. O yüzden Müslümanlar arasında ırk üzerinden savaş olmaz. Irkçılık için savaş olmaz. Irkçılık için savaşa davet eden de, savaşan da, bu uğurda veren de cehennemlidir.

Evet, bu ülkenin yıllardır süre gelen iki müzmin hastalığı var. Onlar da ırkçılık ve laikliktir. İkisi de imansızlıktan kaynaklanmaktadır. İkisinin de tedavisi İslam'dan başka bir şey değildir.

DAVETTE DİL MESELESİ

Ancak bu arada gerek Müslüman olduğunu söylediği halde bu sapık inançlara bağlı kalanlara, gerekse Yahudi ve Hristiyan gibi, sair batıl din mensupları gibi kafirlere dinimizi anlatırken, hangi konu olursa olsun onlarla yüz yüze konuşurken, davet üslubumuza dikkat etmeli, iletişim dilini kullanmalıyız.

Onları asla incitmeden ve nefret ettirmeden gerçekleri ifade eden bir dil kullanmayı ne unutmamalı, ne de ihmal etmeliyiz. Bu mesele, davet ve tebliğde çok çok önemli bir ilkedir.

Nitekim Kur'an-ı Kerim de buna dikkat çeker: **“Yahudilerin ve Hıristiyanların zalim olanları dışında kalanları ile tartışırken olabildiğince gönül alıcı ve etkili bir dil kullanınız. Onlara deyiniz ki: ‘Bizler hem bize ve hem de size indirilen kitaplara inanıyoruz. Bizim de sizin de ilahınız birdir, biz O tek ilaha teslim olmuşuz.”**
(Ankebut, 46)

Hiç şüphesiz savaşın da, barışın da bir dili vardır ve başka başkadır.

Savaş, din tebliğine de mani olan acı bir vaziyettir. İnsanı duygusallaştırarak aklını bürür, örter. Kin ve nefret dolu bir kalp, söylenenler ne kadar makul ve faydalı da olsa kendisine yapılan bir daveti zor kabul eder.

İslam dini, zaten adı üstünde, ilke olarak daima sulhtan yanadır. Nitekim Nisa suresinin 128. ayetinde, “Sulh daha hayırlıdır” buyrulmuştur. Fakat yukarıdaki ayet, dinin ve devletin güvenliğini garanti altına almak için gayr-i müslim komşulardan gelen zararları bertaraf etmeyi ve onların karşısında tecavüze cesaret edemeyecekleri şekilde güçlü ve metin olmayı emretmektedir.

Müslümanlar, aslı İslam iken tahrife uğramış dinlerin mensubu olan Ehl-i Kitap'la veya tamamen beşerî dinlere mensup insanlarla dini konuşurken, aklı ve ilmi ön plana çıkararak, olabildiğince gönül alıcı ve etkili bir dil kullanmaya teşvik ediliyorlar. Yani mantık muhakkak olacak, ama duygu ile desteklenecek.

Amaç, ilahî risaletin geliş hikmetini açıklamaktır. Bu yeni risaletle önceki risaletler arasındaki bağı ortaya koymaktır, bir de kendisinden önceki davetlerle uyuşan, yüce Allah'ın hikmeti ve insanların ihtiyaçlarına ilişkin eksiksiz bilgisi doğrultusunda onları bütünleyen Allah'ın gönderdiği mesajlardan bu sonuncusuna uymanın zorunluğuna inan-

dırmaktır. Yani aslında çağlar boyunca bütün peygamberlerin getirdiği din, ufak tefek ibadet ve muamelattaki değişiklik ve gelişmişlik dışında, temelde aynı İslam dinidir. Allah katında din bir tanedir; İslam.

“Onlara deyin ki: Bizler hem bize ve hem de size indirilen kitaplara inanıyoruz. Bizim de sizin de ilahınız birdir, biz O tek ilaha teslim olmuşuz.” (Ankebut, 46)

Bugün Batıda Müslümanlığı seçenlerin çoğu bu gerçeği tasdik ediyorlar. “Bizi İslam’ın en çok saran ve sevindiren yanı, bütün Peygamberlere iman etmeyi ve sevmeyi emretmesi ve bütün ilahî kitapları kabullenmesidir. Bu bizim içimize tamlık hissi veriyor ve kalbimizi yatıştırıyor” diyorlar.

Şu halde çekişmeye, bölünmeye gerek yoktur. Allah, ahiret, nübüvvet, kitap, iman esasları, güzel ahlak gibi dinin aslî konularında iman beraberliği vardır. Ama ayrıntılarda bizim inancımızla onların inancı arasında çok büyük farklar vardır. Özellikle de ibadet ve muamelatta çok ayrıntılar vardır. Bu yüzden anlaşabilmek için önce asıllar konuşulmalı, ayrıntılarda büyük tartışmalara girmek ve münakaşa etmekten, yersiz ve faydasız olduğundan kaçınılmalıdır.⁷

Ne var ki “Yahudilerin ve Hıristiyanların zalim olanları” bu genellemenin dışındadırlar. Çünkü onlar, kalıcı inanç sisteminin temel kuralı olan Tevhid, yani Allah’ın ilahlıkta ve Rabb’likte birliği ilkesinden sapmışlardır. Allah’a birtakım düzmece ilahları ortak koşmuşlardır. Özellikle de O’nun hayat sistemini bir kenara bırakıp insan aklının ürünü başka laik sistemlere uymuşlardır.

Böyle zalimler varken barışı korumak maalesef her zaman mümkün olamamaktadır. Nitekim İslâm Medine’de bir devlet kurar

---

7 Ankebut, 46.

kurmaz böylelerine iyi davranıp barış için anlaşmalar yapmışsa da, anlaşmalarına ihanet eden ve savaş açanlara kendisi de savaş ilan etmiştir: **“Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki, Allah sakınanlarla beraberdir.”** (Tevbe, 123)

Evet, İslam dini, ilke olarak daima sulhtan yanadır. Müslüman, davet ve tebliğ için barışın kıymetini bilen insandır. O daima barış adamıdır. Fakat barıştan anlamayanlar, ille de savaş diyenler için o cihadın da kıymetini bilen bir mücahittir. Bu yüzden Müslüman, daima barış için savaşa hazır adamdır.

İSLAM TOPLUMU VE DEVLETİ

Evet, iyi bir Müslüman yetiştirmek en büyük hedeftir, en yüce bir idealdir. Zaten bir toplumun temizliğinin en temel şartı, bireyin manevî temizliğidir. Toplumun huzuru, saadeti, itminanı, bireyin-kilere bağlıdır. Bireyin iç temizliğini başarmalarının gerekli alt yapılarını, imkânlarını hazırlamayan bir toplum ve yönetim, dış temizlikte ne kadar çalışsa da başarılı olamaz.

Bu yüzden adil, dengeli, huzurlu ve mutlu bir toplum oluşturmak isteyen herkesi, bireylerin iç temizliğine giden yol olan din, alabildiğine ilgilendirmelidir.

İnsanın ruhsal yönlerine dair sağlık sorunları ile ilgili olarak tıp, sosyal hayata bir düzen getirmesi açısından siyaset ve hukuk, toplumsal davranışları tanıma ve yönlendirme açısından sosyoloji, temel ihtiyaçları karşılama açısından ekonomi ve benzeri daha birçok bilim dalları, insan ve davranışları ile ilgilenmişlerse de, hiç biri insanı din kadar kuşatamaz ve terbiye ederek mutlu kılamaz. İlimler

insanı dinden müstağni kılamaz. Onun için insanını mutlu kılmak isteyen devletler ve yönetimler, bunu sağlayan birinci etken olarak dinin önünü olabildiğince açılmalı ve ondan yararlanmanın azamî imkânlarını sonuna kadar kullanılmalı ve kullandırmalıdır.

Amaçlanan mutlu bir toplum için en gerekli olan, hiç şüphesiz bireyleri arındıran ve olgunlaştıran dindir.

Çünkü Allah'a karşı iman, ibadet ve taatlarını yerine getiren, batınlarını, yani iç dünyalarını ihlâs ve samimiyetle, zahirlerini, yani dış dünyalarını da dinin yasalarına, ölçülerine içtenlikle bağlı kalarak, en büyük maksatları olan Allah rızasını kazanmak amaçlarını gerçekleştiren bilgili ve bilinçle Müslümanlardan, evet, zahir, batın ve kalp temizliğini sağlamış, bir yerine getirerek iç huzurunu, iç barış ve huzurunu yakalamış mutlu bireylerden nihayet mutlu bir aile meydana gelecektir.

Böyle bir aile ise toplumun mutluluğunun kaynağıdır. Mutlu bir toplum ise, devletin huzur ve bekasının teminatıdır. Dikkat edilirse hepsinin de altında yatan temel dinamik, dindir.

Akıllı bir devlet, bireyin, dolayısıyla ailenin ve toplumun mutluluğunu sağlayan dinin öğretilmesinin ve hayata geçirilmesinin imkânını alabildiğine insanlara sunan devlettir.

Allah ile savaşıma anlamına gelen din düşmanlığı ise, kendi huzur ve bekasına düşman olma anlamına geldiği için, aslında devlet mantığı ile de bağdaşmayan bir tutumdur. Çağımızda bir devletin kendini "laik" olarak tanımlaması, dinler karşısında nötr, tarafsız ve eşit mesafede durması olarak anlaşılmalıdır.

Bunun ifade ettiği gerçek, hiçbir din ve inanca karşı olmaması, düşmanca tavır almaması, zarar vermemesidir. Aynı zamanda bireyler arasında yaşanabilecek bir din çatışmasını da önlemesidir.

Laikliği bahane ederek dinlerle savaşmak, şüphesiz ki sadece akli da inkâr ederek kendi toplumuyla savaşmak değil, aynı zamanda laikliği de inkâr ederek açıkça kendisiyle çelişmektir, çatışmaktır.

O zaman, bireyin ve toplumun huzur ve saadetinin katili, dinle ve dindarlarla çatışan bu devlet olmaktadır.

Böyle bir durumda değişmesi gerekenin kim olduğunu söylemeğe, bilmem ki gerek var mıdır?

EN KUTSAL VAZİFE DAVET

İçini dışını İslam ile arındıran insanın, bilgi ve samimiyete dayanan davet, tebliğ, nasihat, irşat ve eğitim ile çevresini arındıracağı, muhataplarına arı duru davranacağı kuşkusuzdur. Bu ise bizi bambaşka bir alana götürür. Çok büyük sorumluluklar yüklediğimiz bir alana; bu dini yeryüzünde yaşayan bütün insanlara ulaştırmak.

En yakınımızdan başlayarak en uzağımıza kadar köyde kentte, dağda bayırda, vadilerde ve çöllerde yaşayan herkese. Bir peygamber hassasiyeti taşıyarak, İslam'ı insanlara ulaştırmak, tanıtmak, öğretmek, sevdirmek ve hidayetine aracılık etmektir.⁸

Fakat biz bu sevdada iken başımıza öyle bir felaket geldi ki, bırakın başka dünyaların insanlarını, biz öz yurdumuzda garip kalarak öz vatanımızda kendi insanımızı kaybettik. Osmanlıdan Cumhuriyete büyük bir sosyal deprem yaşadık; Batılılaşmak!

Şimdi bu konu üzerinde biraz konuşarak sorunlarımızı tartışabiliriz, fikirlerimizi sunabiliriz.

---

8 Konu hakkında daha geniş bilgi için bkz. Cemal Nar, *İnsana Ulaşmak; Alimimn Önderliği*.

İSLAM DAVASI

DAVAMIZ İSLAM

Sözü eğip bükmeden hemen açıkca söyleyelim: “Müslüman” Allah Teala’ya teslim olan, yani artısız, eksisiz ve pazarlıksız İslam’a teslim olan insandır. Biz de müslümanız hamdolsun ve bizim hayatımız da İslâm merkezlidir. Bir ayağımız o mihver üzerinde, öbür ayağımız ise Allah Teâlâ’nın koyduğu sınırlar içinde dönüp durmaktadır. Asla had-dini bilip sınırı aşmadan, Allah ve Resulünün önüne geçmeden, sevgi, saygı ve edebi muhafaza ederek yaşamak.

Bu dini reddeden, bu dine ters düşen veya bu dini yok sayan her inanç, ilke, davranış biçimi, ahlak değerleri ve yaşama biçimini kesinlikle reddederiz. Şu ya da bu sebeplerle İslam’ı bir bütün halinde yaşamadığımız hallerde bile, en azından inanç bazında bu böyledir.

Bizim bütün inancımız, ibadetimiz, ahlakımız, sosyal, siyasal ve ekonomik kanaat ve kanunlarımız, hiç kuşkusuz önce dinimizden doğar. Bütün bunlardan örfler, adetler, töreler oluşur. Bir toplumda olağan olan da bütün bunlardan o toplumun muhtaç olduğu yasaların oluşmasıdır.

Oysa batı medeniyeti ve onun ülkemizdeki uzantısı olan batıcılık, doğrudan dinimize ve hayat tarzımıza düşmanlık yaparak dinin ve manevi hayatımıza kassetmiştir. Bireysel ve toplumsal bütün şikayetlerimizin, sosyal, siyasi, iktisadi buhranlarımızın kaynağında, İslâm’ı inkar vardır. Yaşanan sosyal depremin altında açıkçası İslâmsızlık yatıyor.

Said Halim Paşa, yerinde bir soru soruyor: Birisi çıkıp ta Almanlara, kurtuluşlarının ancak Alman kültür, medeniyet ve irfanını bırakmakla kabil olacağını söylemiş olsa, acaba nasıl bir karşılık görürdü? Böyle bir iddiada bulunan “Alman” hele de bir “Alman ıslahatçısı” sayılır mıydı?⁹

Bir Alman, bir Fransız, bir İngiliz, bir Yunanlı için asla olmayacak olan bizim için niye olsun?

Nerede bizim aklımız, fikrimiz, iz’anımız, irfanımız, tecrübemiz?

Ama maalesef bizde olan budur!

“Batılılaşma”, “Çağdaşlaşma”, “Aydınlanma” adı altında, maddi vatanımız için o kadar kan akıtmamıza rağmen gönüllü esareti kabullendi aydınlarımız, ıslahatçılarımız.

Ve millete zorla, baskıyla, kan ve can pahasına kabul ettirdiler milliyetsizliği. Yani manevi vatansızlığı, manevi esareti.

Neden, niçin, nasıl ve hangi zaruret ve mecburiyetle?¹⁰

Akıllı ve mantıklı bir cevabı yoktur bunun. Sadece takrir-i sü-kunlar, istiklal mahkemeleri var. Siyasetçilerden oluşan hakimlerin(!) görev yaptığı tekerlekli mahkemeler var; İstiklal mahkemeleri.

Hadi orada önceleri iyi niyet vardı diyelim. Mağrur Osmanlı birden bire düşmanlarına mağlup olunca, telaşlandı. Hatta panikle-di. Düşmandaki gelişmeleri gördü. Onu alarak kusurunu tamamlamak istedi. Bir de onlara benzemekle merhamet edileceğini ve daha

---

9 Buhranlarımız, s. 108.

10 Bu konular için bkz. Cemal Nar, *Batılılaşmayla Hesaplaşma; Batılılaşma Cinnetine Aydınların Karanlığı, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma*.

fazla düşmanlığa maruz kalmayacağını sandı. Bize batıdan güzel bir elbise giydirmek istedi.

Heyhat, ne kadar da yanılıyordu?

Bu iş elbise değiştirmek kadar kolay değildi. Kaldı ki sormazlar mı adama, bizim elbiseleri niye beğenmemişlerdi?

Hadi onu da sormayalım. Ama Batılının üzerinde güzel görünen(!) elbise, bize uymadı. Çünkü kalıp başkasının bedenine göre idi. Halkımız “bu elbise bize uymadı” dediyse de dinlemedi.

“Hayır” dedi idarecilerimiz ve aydınımız, “bu elbise çok güzel, onu kesemem. Onun yerine, senin bedeninin elbiseye uymayan yerlerini keselim. Böylece elbise üstüne uyar, gayet de güzel görünür.”

Şaka değil bu, gerçeğin ta kendisi. Ve bunu yaptılar. Bağırta bağırta kestiler milleti ve teselli için sadece “büyürsen unutursun” dediler ve dört gözle unutacağı günü beklediler. Ama halk hiçbir zaman unutmadı. Unutulacak şey midir bu yahu?

Ne yazık ki, bizi kasap gibi kesip biçenlere kötü söylemek bile yasaktı. Hatta şikayetlenmek, sızlanmak bile. İslam medeniyetinden Batı medeniyetine geçerken yıkılan bütün kurumların altında kalan insanımız enkaz altında ezildi, bozuldu, çürüdü ve kokuştı.

Ülkenin her yerinden pis kokular geliyordu. Ağzımızı, burnumuzu kapatmak çare değildi. Elimizdeki, ayaklarımızdaki prangaları, yokmuş kabul etmek esaretten kurtuluş değildi.

Gelin ey Müslümanlar, bizim dinimizden, kültür ve medeniyetimizden uzak olan bu yabancı vatandan; bizim manevi vatanımıza hicret edelim.

Gelin bu fay hattını terkedelim. Kendi değerlerimizin sağlamlaştırdığı zeminlerde, dinimiz, örfümüz ve irfanımıza göre yeniden, sağlam bir toplum inşa edelim manevi vatanımızda.

Gelin bu sosyal depremden böyle bir ders çıkararak kıyamete kadar yaşayacak yeni bir inanç toplumu oluşturalım ülkemizde. Bizim ülkemizde, bizim insanımızla bizim medeniyetimizi inşa edelim yeniden... Dünya ve tarih bir kere daha görsün ders ve ibret alacağı iftiharımız uygarlığımızı.

BATILILAŞMA FELAKETİ

Önce şu gerçeği bir kere daha işaretle söze başlayalım: Bugün çağdaşlaşma, aydınlanma denilen şeye dün Avrupalılaşma, Frenkleşme, Garblılaşma deniliyordu. Sonra bir müddet Batılılaşma denildi. Bu hareket açıktır ki İslam'ı kendi toplumlarından atarak, onun yerine kökü Yunan ve Roma putperestliği ile içi boşaltılmış Hıristiyanlığa dayalı olan batı medeniyetini, yani bize göre kafirce bir yaşama biçimini İslâm toplumlarına uygulamaktı.

İslam böyle bir davranışı elbette reddedeceği için Batılılaşma, çağdaşlaşma yandaşları da, elbette İslâm'ı reddedeceklerdi. Nitekim yakın tarihimizde olanlar da aynen bunlardı. Yani devlet yönetiminde ve sosyal hayatın düzenlenmesinde asla İslâm'ı referans almamak.

Ancak acı olan kir durum vardı: Bu gün batılılaşma, çağdaşlaşma diye kendi dinimizden, uygarlığımızdan olduğumuz o uygarlık ve insanlar kimlerdi? Batı kimdi? Batı dünyası neyin nesiydi? Tarihlerinde nasıl bir medeniyet ortaya koymuşlardı? Onlar bunu hiç gündeme getirmediler. Oysa biz, ısrarla bu soruyu sorduk, sormaya da devam ede-

ceğiz: Kendilerine öykündüğümüz, taklit etmeğe çalıştığımız insanlar kimdir, bizimle tanışıklıkları, ilgileri, ilişkileri var mıdır?

İşte çıplak gerçek ve işte çıplak çelişki buradan başlıyordu. Evet, öykündüğümüz Batı, yüzlerce yıl kendileriyle savaştığımız haçlı sürüleriydi. Daha dün yurdumuzu işgal eden, şehirlerimizi yakıp yıkan, halkı katliamlarla kırıp geçiren, kadınların kızlarımızın ırzlarını kirleten alçak emperyalistlerdi. Bilmem kaç cephede kendileriyle savaştığımız can düşmanımız, din düşmanımız olan kafirlerdi. Yani çok yakından tanıdığımız, iyi bildiğimiz şu düşman insanlardı..

Şimdi şu soruyu sormanın tam sırasıdır herhalde: Hadi müslümanlığı bıraktınız diyelim, ya akıllı olmaktan, vatansever olmaktan, ırz ve namusu korumaktan, malı mülkü kurtarmaktan vazgeçeceksiniz, bu erdemlerden asla söz etmeyeceksiniz; ya da batılların size işgal altında yaptıkları zulmü, kötülüğü, sömürüyü, ırza ve namusa tecavüzü unutmayacaksınız.

Unutmayacak ve onlara asla emniyet edip güvenmeyeceksiniz. Hem akıllı olmak, hem de düşman safına geçmek olacak iş değil. Düşmanı yar ve yardımcı sanmak akla, mantığa, tarihe ve vakıya ters düşmek değil de nedir?

“Efendim, o düşmanlık bitti. Biz ise onların ilmini, kanunlarını, medeniyetini alacağız” diyorlar.

Hangi ihtiyaçtan ötürü alacaksınız?

Ey kendi iplerini çekerek kendilerini idam edenler, hangi akıl, hangi ihtiyaç, hangi zaruret onların dinini, medeniyetini, yaşam biçimlerini almamızı gerektirdi? Kendinizi, hangi gerekçelerle inkar ederek bu kadar küçük düşürüyorsunuz? Kendinize alemi niçin güldürüyor, neden alay ettiriyorsunuz?

BATILILAŞMA GEREKÇELERİ

Belki de şu bir gerekçe olarak ileri sürülebilir: “Efendim, biz yapılan amansız savaşlardan mağlup çıktık. Maddeten ve manen bittik, tükendik. O gün de, bu gün de, varlığımızı devam ettirebilmek için, onlara ittiba etmeğe, onlara iltihak etmeğe mecburduk. Hala da mecburuz. Büyüylene ve yeniden büyük devlet, büyük millet olarak dünyaya sözümüzü geçirecek ana kadar, böyle bir uygulamaya mecburuz. Bu gün, onlarla savaşacak gücümüz yok. Onlarla savaştık demek, büsbütün yok olmak demektir. Bunu göze alamayız...”

Önce şu savaştık lafını bir değerlendirelim. İslâm, durup dururken kimseyle savaştık istemez. Savaş, son çaredir İslâm’da. Asıl olan barıştır. Barış içinde irşad, tebliğ, kültür yarışı. Farklılıklarla birlikte barış içinde yaşama. Asıl olan bu.

YENİDEN İSLAM'A

Bir de şunu baştan söyleyelim: Onlara uymakla zaten hiç bir zaman biz, biz olarak büyük bir devlet olamayız. Büyüsek bile, olacağımız, olsa olsa büyük bir kafir, hadi diyelim bir fasık olmaktır. Onların safında, onlardan biri olmaktır. Bu ise, kabullenmek istemediğimiz yok olmanın ta kendisidir. Ah bunun bir farkına varabilirsek...

Afgan cihadının devam ettiği günlerde, yardım istemek için yurdumuza gelen bazı mücahitlerin, bizim kendilerine acımamız üzerine şunları söylediklerini duymuştum: “Bize acımayın. Sizin haliniz bizden daha acınacak durumda. Biz, sizin gibi olmamak için savaşıyoruz. Eğer sizin durumunuzu kabullenseydik, savaştıkaya gerek yoktu ki. Rusların yapmak istediği de işte bu yaşadığınız hayat.”

Evet, ibret alana ne muhteşem ifadeler!

İkinci olarak onların çokluğunu bahane edip kendimizi inkar etmek ve emperyalist amaçlı saldırılarına karşı cihaddan kaçmak, ayrı bir gaflet ve İslâm'ı idrakten uzak olmaktır. Bu konuda çok şeyler söylemenin yeri şimdi burası değildir. Ancak şu gerçek herkesçe bilinir ki kıymet ve ehemmiyet keyfiyettedir, kemiyette, yani sayıca çoklukta değildir. Onun için küfür ehli de “Ekseriyet bizdedir, biz üstünüz” diye asla sevinmesin. Müminler de “nice az toplulukların, Allah'ın izniyle çok toplulukları yendiği”, “Zafer, Allah'ın katında olduğu ve onu dilediğine vereceği” gerçeğini unutmuyarak ye'se düşmesin, üzülmeyin. Allah'a tevekkül ile kendilerine düşeni yapmaya gayret etsinler. Tek tek örnek vermeye gerek yok, bütün Peygamberlerin hayatı ve tarihin şهادeti işte gözler önünde olan gerçeklerdir.

Kendimize düşeni yapmak, evet en önemli ilkelerimizden biridir. Bunu demin kendilerinden söz ettiğimiz Afganlılardan çok çarpıcı olarak duymuş ve idraklarına hayran olduk.

CİHADİ DOĞRU ANLAMAK

Rusların Afganistan'ı işgali üzerine mücahitlerin direnişe geçtiğini haber alınca, ülkemizde ve başka yerlerde insanlar iyi niyetle ve acıyarak şöyle söylemişlerdi: “Direnmekle yanlış yapıyorlar. Çünkü kızıldı çok güçlü, kendileri ise çok zayıflar. Düşman onları ezer geçer. Kökünü kazırlar Afganlıların. Direneceklerine teslim olsalar da ileride, uygun bir zanamda, sayıları çoğalınca ve şartlar kendi yararlarına olunca yeniden savaşsalar, daha iyi olur. Bu faydasız, ahmakça bir direniştir. Bu, temelli yok oluşturmaktır” Evet, bunu bizim bu ülkenin insanları

söyledi. Yani kurtuluş savaşını görmüş olan-lar veya onların evlatları söyledi. Sanki o savaş, benzer şartlarda yapılmamış gibi.

Her neyse, Afganlıların buna cevabı gerçekten iman, idrak ve cesaretle doluydu. Demişlerdi ki: “Bizim vazifemiz savaşmak, bunda da bir kaybımız yok; ölürsek şehidiz, kalırsak gazi. Zafere gelince, o Allah’ın işidir. Dilerse verir, dilerse vermez. Biz onun işine karışmaz, kendi vazifemizi yaparız...”

Bir zamanlar Cengiz’in ordusunu mağlup ederek Müslümanları büyük bir badireden kurtaran kahraman mücahid Celaleddin Harzemşah da, bir münasebetle şöyle demişti: “Benim vazifem, Allah’ın emrine uyarak cihâd etmektir. Muzaffer veya mağlup etmekse O’nun vazifesidir. Ben, kendi vazifeme bakar, Allah’ın vazifesine karışmam.”

İslâm tarihindeki muzafferiyetlerin arkasındaki sır da işte budur: Böyle bir iman, böyle bir teslimiyet...

Öyle ise hiç bir mü’min, düşmanın çokluğuna bakarak çalışmaktan, cehd ve gayretten, çabalamaktan, hatta gerektiğinde Allah için savaşmaktan, yani cihattan kaçamaz.

Allah bize dini yaşamamızı, tebliğ etmemizi ve bütün dinlere, sistemlere hakim kılmamızı istemiştir. Bunun için çalışmak bir ibadettir ve bizin en büyük vazifemizdir. İyi niyet ve ihlasla vazifemizi yapmak bizim için yeterlidir.

Başarmak ve güzel bir sonuç almak, elbette bizi sevindirir ama, bu bizim ne vazifemizdir, ne de sorumluluğumuzdur. Yani Allah görevi yapıp yapmadığımızı sorar, ama başarılı olup olmadığımızı sormaz.

Biz dahi Allah’a, bizi niçin başarılı kılıp kılmadığını soramayız. Evet, tekrar gibi olacak ama bize düşen vazife, ihlas ile ilahi emri yerine getirmek ve O’nun rızasını kazanmaktır. Başka da bir menfaat

beklememektir. Onun menfaati ahirette verilecektir. Ama onu dahi amaçlamadan sırf Allah için vazife yapmak tam bir ihlastır, ihsandır. Bununla beraber, dünyada da bir menfaat gelirse, ki gelir, onu da şükür ile, hamd ile karşılamak ve Allah adıyla kullanmaktır. Temel kural bu.

Öyle ise, sözü şuraya getirebiliriz: Bugün müslümanlar bir kuşatılmışlık halet-i ruhiyesindedirler. Her alanda daralan bir çemberle özgürlüklerinin, haklarının gasp edildiğini görmektedirler.

Ellerini attıkları her kurum ellerinde kalmakta, sığındıkları her kala taş taş dökülmekte, imdat bekledikleri kişi ve kurumlar kendi başlarının derdine düşmüş bulunmaktadırlar.

Çaresizlik, ümitsizlik içindedirler. Bir kısmı ye'sin kahredici kıyılarında dolaşmaktadır. Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak, yani alçakça bir ölüme kendilerini atmak durumundadırlar.

Böylesine çok olumsuz bir ortamı, bir çırpıda olumlu ortama çevirmek mümkündür. O da bütün sebepleri bırakarak, sebeplerin yaratıcısına (Müsebbibu'l-Esbab'a) dönmek, yalnızca Allah'a tevekül ve itimat ile iman tazelemek, yeniden ve derinden "La havle vela kuvvete illa billah" diyerek, Allah'ın işine karışmadan kendi vazifemizi ihlasla yapmak.

İşte o noktadan sonra üstümüze yağmur gibi zaferler yağacak, ummadığımız yerlerden maddî-manevî rızıklarla donatılacağız.

Gelin ey insanlar, yeniden ve cidden iman ederek inancımızı yenileyelim. Allah'a dayanalım, sa'ye sarıyalım, hükmüne ram olalım ve O'nun yoluna koyulalım.

Kendimize bakalım. Allah'ı imtihan etme küstahlığına kapılmadan, hiç bir ücret beklemezsiniz ihlasla üstümüze düşeni yapalım. Allah elbette va'dinden dönmez. O'ndan emin olalım.

İŞİMİZ ZOR

Bizim dinimizi sevip yaşamak istediğimiz kadar, karşımızda da kendi ideolojisini ve ona dayalı bir düzeni “din” edinmiş bir zümre var. Dinlerine ne kadar bağlı olduklarında zor zamanda denenmedikleri için bir şüphemiz olabilir. Ancak zannım odur ki bir müslümanın dinine bağlılığı kadar asla değildir. Zaman zaman çifte standartlara rahatlıkla kaydıklarından anlıyoruz bunu. Zaman zaman en amansız düşmanlarıyla(!) bile bir araya gelebiliyor ve adını “irtica” koydukları ortak düşmanları “İslam” ile savaşı telkin edebiliyorlar birbirlerine.

Mesela Marksist, Leninist, sosyalist, PKK gibi kimi örgütlerin, sistemin elitlerine “irticaya karşı beraber savaşalım” dediğini duymuştuk. Şimdi “Ergenekon Davası” sayesinde öğreniyoruz ki bunun görüşmeleri bile gerçekleşmiş

Bu zorba elitlerin gücü, halkın ellerine belli bir maksat için emanet verdiği makam, para ve silahtan kaynaklanıyor. Eğer bunlar “iktidar” demekse, halk bunu onlara bunun için teslim etmedi. Yani bu iktidar, gasp edilmiş bir iktidardır. Çünkü halkın iradesini temsil eden iktidar, Meclistir. Ama onlar, Meclise kafa tutmakla övünüyorlar maalesef.

Kendi yetkisini kullanamayan aciz Meclis ne kadar kınanmayı hak ediyorsa, yetkisiz güç kullanan zorbalar da en azından o kadar kınanmayı hak ediyorlardır. Peki bu durumda biz Müslümanlar ne kadar kınanmayı hak ediyoruz?

Böyle bir ortamda bir müslümanın dinini yaşama ve yaşatma mücadelesi elbette kolay olmayacaktır. Çünkü bu azgın zorbalar hak

hukuk tanımayınca, geriye yapabilecekleri sadece eziyet ve işkence kalıyor.

Tarihin her devrinde de böyle olmamış mıdır?

Haklı bir davası olmayanlar, davalarına haklı olarak bir imanı bulunmayanlar için, sadece maddi menfaatler ve şehvetler saikiyle hareket eden zorbalara için fikir mücadelesi yoktur.

Onlar fikrî mücadele etmiyor, tartışmıyor, düşünüp akletme gereğini duymuyorlar. Çünkü imanın zaferi karşısında aldıkları yenilginin farkındadırlar.

Bu yüzden zorbalara ellerinde sahip oldukları tek silah kalıyor geriye: kaba kuvvet, eziyet ve işkence. Ve öldürme. Fail-i meçhul cinayetler yani... Bizimse en büyük gücümüz imanımızdır.

Biz, bizi yaratan Allah Teâlâ'ya kesinlikle iman ediyor ve O'nun bizden sadece İslam ölçüleri içinde kulluk istediğini biliyoruz.

Allah Teâlâ'dan yana güven içinde olduğumuz kadar, yolumuzdan da eminiz. Bu imanla yaşadığımız zaman, dünya mutluluğu kadar ahiret mutluluğunu da kazanacağımızı biliyoruz. Sonumuz hayırlıdır bizim, istikbalimiz parlaktır. Bu açıdan inancımızda bir sarsılma olamaz.

Zaman zaman nefis-i emareden kaynaklanan dünyevi bazı düşük arzular ve şehvetler kalbimizi yoklamıyor değil. Bazen şeytanlar, cinler ve ifritler de yokluyor ve bizi yolumuzdan alıkoymak istiyorlar. Ama ikna edemiyorlar. Bazen çalımlarıyla yere düşürseler de yoldan bütün bütün ayrılmaya ikna edemiyorlar.

Çünkü Allah Teâlâ ile irtibatlı olan ve Kur'an-ı Kerim okuyarak, helal lokma yiyerek, nafile namaz, oruç, sadaka, zikir, fikir gibi ibadetlerle bu bağı kuvvetlendirmek için çabalayan mü'minler, Kur'an-ı Kerim'de ve Resulullah (sav) Efendimizin sîret ve sünnetinde benzeri

olaylar için birçok örnek, emir ve tavsiye buluyor ve o ayetlerle, o hadislerle yaralarını merhemliyorlar. Aldanmıyorlar bütün bütün, aldurmuyorlar zorluklara, pabuç bırakmıyorlar kuru gürültülere...

Selam olsun onlara! İnsanlık onurunu yüz akıyla taşıyan müslümanlara selam olsun.

ÖNCE KENDİMİZ

Yeri gelince hepimiz anlatırız, bu İslam Davası uğruna Hz. Bilal şöyle işkence gördü, Hz. Habbab böyle eziyet çekti, Hz. Ammar'ı şunu yaptılar, Hz. Yasir'e bunu yaptılar, ama onlar asla davarlından vazgeçmedi...

İyi de artık onlar yaşamıyorlar ki. Onların işkence altındaki davalarını yaşama ve yaşatma uğraşları o zamandı ve semeresini de o günde vermişti. Uzantısı hala devam da ediyor. Ama onlar bugün artık bir şey yapamazlar ki? Bugün İslam adına bir şeyler yapılacaksa, onu bizler yapacağız. Peki, hazır mıyız buna?

İslam, bizim ona olan mesafemiz kadar bizden uzakta. Onu hayata hakim kılmak, O'nun adamı olmaktan geçiyor. Başka bütün çabalar veya havaleler boşuna. Boşuna kendimizi kandırmayalım, oyalanmayalım boşuna.

Gerçeklerden kaçmanın ne yararı var. Ne kadar acı, ne kadar zor da olsa, şu soruyu soralım kendimize: "İslam'ı yaşamaya ve yaşatmaya hazır mıyız? Gerekirse bunun için bedel ödemeye hazır mıyız? Hazır mıyız eskilerin de denendiği, bizim için de mutlak olan sınavlara?"

Bilindiği gibi hayat sahnesine bir davadan önce, o davanın adamları gelir. İslam'ın gelişinde de öyle olmuştu. Evet, İslam güzel

bir dindi. Ama o günün insanları, “bu din gerçekten güzelmiş” diye hemen kabul etmediler.

O din gibi güzel insanlar geldi önce, o dini hayatlarında yaşadılar. Sonra da yaşatmak için canlarıyla başlarıyla çalıştılar, didindiler. Başlarına gelmedik işkence kalmadı ama yılmadılar, dönmediler, çok ağır bedeller ödediler, ama sonunda zafer ihsan edildi. İki güzel buluşunca, yani İslam ve ashab-ı kiram buluşunca harikalar zuhur etti. Dünya İslam Medeniyetini gördü ve ondan çok şeyler öğrendi.

Bu gün de o iki güzellikten biri elimizde. Yani İslam. Kaybolmadı o. Ama şimdi o bir vadide duruyor, inananları da var ama onlar bir başka vadide.

Eğer bu gün müslümanlar, tıpkı sahabede olduğu gibi dinleriyle yeniden buluşurlar ve onu aşkla yaşarlarsa, yaşayarak güzelleşirlerse, İslam yeniden hayat sahnesinde yerini alacak ve o muhteşem medeniyetini bir kere daha inşa edecektir. İnsanlık bir kere daha eğitilecek, ıslah edilecek ve mutlu kılınacaktır. Dünya, bir kere daha aradığı yeni dünya düzeni ile tanışacaktır.

Peki hazır mı inananlar bu buluşmaya?

Yani biz hazır mıyız İslam'ı taşımaya? Biz, bir kere daha çağın sahabeleri olmaya hazır mıyız? Muhacir ve Ensar olmanın yükünü taşıyacak bilgi, iman, amel, ahlak, cehd ve çaba donanımına hazır mıyız?

Sağa sola bakıyoruz gibi geliyor bana...

Nerden mi biliyorum?

Çünkü ben de öyle yapıyorum.

Çare kimseye bakmamaktır aslında. Çare, kendimize bakmakta. Bunu birileri yapacaksa, kuşkusuz o ben olmalıyım. Peki ama hazır mıyım buna?

“Efendim, bu iş acıkmadan, susamadan, yorulmadan, eziyet ve işkence çekmeden olmaz mı?”

Allah “olmaz” diyor.

“Mutlaka denenecek ve sınanacaksınız.” diyor.

“Bu işin kanunu bu” diyor.

“Bu kanun sizin için bozulmaz” diyor.

Onlardan sadece bir ayete bir göz atalım isterseniz: **“İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece “İman ettik” demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar? Ant olsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancılara da mutlaka ortaya koyacaktır.”** (Ankebut, 2-3)

Çok konuşmak yerine çok hazırlanmak daha faydalı değil midir? Ya da hem konuşmak, hem de hazırlanmak?

Olmaması gereken, hiçbir şey yapmaksızın -sadece- konuşmaktır.

Allah (azze ve celle) **“yapılmayacak şeylerin konuşulmasına”** kızıyor çünkü. Saf Suresinin 2. ve 3. ayetlerini bir kere daha okuyup anlamaya ne dersiniz?

MÜSLÜMAN KALMAK ÖNEMLİ

Bu asrın İslam düşmanı düşünürleri, siyasileri, kilise ve havraları, topyekun emperyalistler, insan ruhunun derinliklerindeki kalıcı izler ve etkilerin kolay kolay sökülüp atılamayacağı idrakinde olarak, İslam’ı yok etmek için, Müslümanlara doğrudan dinlerinden dönmeyi teklif yerine, din dışı bir hayat yaşamayı teklif etmişlerdir.

Bu teklifin yaldızlı kelimeleri ise, “aydınlanma, çağdaşlaşma, laiklik, sekülerizm, hatta demokrasi” gibi kavramlardır. Bu kavram-

larla varılmak istenen hedef, bir müslümana, müslümanca bir hayat yerine, din dışı, dini öncelemeden, dini kayda almayan bir hayatı yaşatmaktır.

Böyle bir hayat ise, İslam açısından aslında küfre giden yola girmektir. Ama kimse ona kafir olduğunu söylemeden, kendisi de küfre düştüğünü bilmeden, bu yola girmek.

Çünkü İslam kayda alınmadan yaşanan bir hayat, baştan sona günah, ve fıskı, yani Allah Teâlâ'ya baş kaldırmayı içermektedir haliyle.

Nefisler, eğitilmeden önce, yani bilgi ve salih amel ile donatılarak belli bir mücahededen geçirilmeden önce, zaten “emmâre”dir. Yani günaha meyilli, günahı isteyen, hatta günahı emredendir.

İnsanın uyacağı iki otorite vardır; Ya Allah, ne nefis. Şeytan, sadece nefsin yardımcısıdır, o kadar.

İnsan, Allah Teâlâ'ya itaat ettiği oranda Müslüman, isyan ettiği oranda kafirdir.

Şimdi burada kelimî bir proplem olan “amel imandan bir parça mıdır, değil midir?”e girmek istemiyoruz. Demek istediğimiz şu: İnsan karar verecek; hayatı Allah Teâlâ'nın istediği gibi mi yaşayacak, yoksa ondan bağımsız olarak kendi istediği gibi mi?

Ondan bağımsız olarak, kendisi istediği gibi yaşamanın adı dine göre küfürdür. Din ona “nefsi ilah edinmek” diyor. Ama “çağcıl” düşüncede işte buna “özgürlük, bağımsızlık, laiklik, seküleriz, çağdaşlaşma, aydınlanma, ateizm” diyorlar. Hepsinin ortak özelliği, hayatı Allah'ı hesaba katmadan yaşamak. Dilediğince ve özgürce.

İşte bize göre küfre atılan adımlar burada başlar. Bunlar, din açısından bir sapmadır, dalalettir. Aslında herkes de bunun bilincindedir ama kimisi halkın kınamasını ve dışlamasını umursamaz, açıkça söy-

ler, kimisi de çeşitli çıkarlarını kaybetmek istemediğinden “takiyye” yapar, açıkça söylemez veya kelimeleri tahrif eder, çarpıtır. Özgürlüğün olmadığı ortamlarda takiyye, demogoji, tahrif ve çarpıtmalar olağan işlerdendir.

Örnek verelim. Mesela içki, kumar, mesela zina, mesela homoseksüellik.

O cenah içki içer veya içmez. Keyfine kalmış. İçerse bireysel bir davranış, içmezse yine öyle bir tercih. Kimse karışamaz, kınayamaz.

Zina da öyle, homoseksüellik de öyle. Bireysel bir tercihtir ve insan buna karar vermede özgürdür. Kimse karışamaz, kimse bunları yapıyor diye kınayamaz.

Peki, İslam bunun neresinde?

İslam, içkiye de, kumara da, zinaya da, homoseksüelliğe de haram diyor ve toplumda yapılmasına izin vermiyor. Yapanı da yargılıyor ve ceza veriyor. Bunların haram olduğunu inkar etmek, İslam’a göre kesinlikle dinden çıkmadır. Alay etmek, çirkin görmek de aynen inkar gibidir. Buna fıkihta “irtidat” denir, bunu yapana da “mürted” denir.

Bunların haram olduğunu inkar etmeyen, ama kusurunu itiraf ederek yapanlar da büyük günah işlemiş olurlar. Yani dünyada ve ahirette cezalandırılmayı hak etmişlerdir.

Peki, çağdaşlık, laiklik, sekülerizm, özgürlük, aydınlanma denilen laflarla sunulan hayat bunun neresinde?

Şimdi demokrasi de aslında ikinci safta kendine yer edinmiş gibi. “Laik olunmadan demokrat olunmaz” deniliyor. Bunun anlamı şudur: “İslam’ın emir ve yasaklarını inkar etmeden, bireysel ve toplumsal hayattan atmadan demokrat olunmaz.”

Müslümanlar da şöyle diyor: “Bize İslam’ı atmamızı söylemeyin. Bunun mümkünü yok. Ama bizim dinimizi yaşayacağımız bir alan bırakın, hiç olmazsa o alanda bireysel de olsa dinimizi öğrenelim ve yaşayalım, ama aynı toplumda din dışı yaşamak isteyenlere de karışmayalım. Aslında karışmamız lazım, günahlara müdahale etmemiz lazım. İslam’ın ‘iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme’ ilkesi bunu gerektirir. Fakat eğer ortak payda olacaksa, demokrasi adına hadi biz de bundan taviz verelim.”

Peki, bu masum isteğe, alay ile, hakaret ile, “asla ödün verilemez” naralarıyla cevap vermek, neyin ifadesidir?

Bizce imanın kaybedildiği alan burasıdır.

Bu açıdan konu önemlidir. Eğer Müslüman olmak ve Müslüman kalmak bizim için önemliyse, oturup yeniden düşünmemiz gerekir. İçinde yaşadığımız hayatı, yürürlükteki sistemi, kullandığımız kavramları, yani topyekun söylemlerimizi ve eylemlerimizi yeniden düşünüp değerlendirmemiz gerekir.

ZAVALLI İNKARCILAR

Kendilerini Allah (azze ve celle)’den daha akıllı görenler, bireysel ve toplumsal meselelerini sınırlı bilgi, tecrübe ve akıllarıyla çözüme kalkışmışlar, ama sonuçta hep hüsrana düşmüşler, bunalımlara toslamışlar, insanları zulümleriyle ezmişler, isyan ettirmişlerdir.

Çoğu zaman, taşıdıkları zaafılar sebebiyle, kendi koydukları eksik ve yanlış kanunlara da bağlı kalmamışlar, toplum içinde bozgun, başkaldırı ve fitnelere sebep olmuşlardır. Sonra da, adaletsiz yasa ve yargılarıyla bozgun ve fitneyi durdurma ve düzeltmeye kalkışmışlar, ama bilerek veya bilmeden zulme başvurdukça fitne ve fesadı kudurmuşlar, azgınlaştırmışlardır.

Bir yerde zulüm varsa, bir zalim bir de mazlum olmak üzere iki tarafın olması kaçınılmazdır. Zulmü kaldırmadan ıslahtan bahsetmek abestir. Zulmü kaldırmadan, zalim durdurulmadan fitne ve fesat ateşinin dargınlık ve düşmanlık afetinin sönmesi ve sona ermesi mümkün değildir. Toplumun birbirini yemesi ve bitirmesi, insanlığı ve umranı tüketmesi olağandır artık orada...

Çare, Allah'a dönmektir, Allah'a teslim olmaktır. Çare İslamdır. İnsanlar ne kadar akıllı ve zeki, olgun ve tecrübeli olurlarsa olsunlar, bu evreni, insanı, hayatı ve evrenin değilmez tabii, fitri yasalarını Allah kadar bilemez. Bu kesindir. Allah'ı ve onun yasalarını, iradesini bize bildiren, bildirdiğini uygulayan ve gösteren, ortaya başarılı bir örnek koyan da, Allah'ın Resulü Hz. Muhammed (a.s)'dir. Çözüm, onun hayatındadır. İnsanlar, Kur'ana ve sünnete başvurmadiçça, başlarından bela ve sıkıntı eksik olmayacaktır.

Deneyenler bunu binlerce kere yaşayarak gördüler. Müsbet ve menfi sonuçları kaç kere alındı. Kaç kere çıkmazlarda nesillerini kaybetti insanlar kuşaklar boyunca...

Peki, bunca bilgi ve tecrübeden sonra, insanların hala laiklik, sekularizm, halkın iradesi, özgür insan, çağdaşlaşma, aydınlanma, bağımsızlık gibi parlak kelimelerin arkasına sığınarak, Allah'tan, Allah'ın yasalarından, yani İslam'dan kaçışına ne demeli?

Hala Allah Resulü'nün kıymetini bilememelerini nasıl değerlendirmeli?

KİM BUNLAR?

İnanan insan için her olayın bir güzel yanı vardır. Efendimizin (a.s.) ifadesinden de anlıyoruz ki, müminin başına sevindirici bir şey gelirse şükreder, bundan ecir ve sevap kazanır. Haliyle bu kendisi

için hayırlı olur. Yok can yakıcı, üzücü bir bela ve musibet gelirse sabreder, bu da kendisine ecir ve sevab kazandırır, geçmişte işlediği hata isyan ve günahlara keffaret olur. Haliyle bu da kendisi için hayırlı olur. Bu gerçekten şaşılacak ve sevinilecek bir özelliktir ve dahi ancak mümin içindir.

Ancak şunu unutmamak gerekir ki başımıza gelen bela ve musibetler, sadece ilahî bir imtihan sebebiyle değil, genellikle Yüce Allah'ın kesin emir ve yasaklarına uymadığımızdan kaynaklanmaktadır. Evreni yaratan Allah Teala, ona kendi kanunlarını da bildirmiştir. Evren o kanunlara gönüllü itaat ederek varlığını devam ettiriyor. Bu zamana kadar insanın yaşamadığı yerlerde, mesela göklerde gezegenler arasında bir kaos ve kargaşa yaşanmamıştır.

Allah Teala insanın bireysel ve toplumsal hayatı için de bir kanun koymuştur. Eğer insanlar o kanuna itaat ederlerse, temiz, rahat, mutlu ve huzurlu bir hayat yaşarlar. Yok itaat etmezler de isyan ederlerse, bunun cezasını bireysel ve toplumsal hayatlarında bir şekilde çekerler. Genellikle bu çekmeler, hastalıklar, cinayetler, zulümler, sömürler, savaşlar, anarşi ve terörler, sosyal patlama ve ihtilaller yanında depremler, seller, tsunamiler, kasırgalar, kuraklıklar gibi doğal felaketler şeklinde de görülebilir. Çünkü insanın işlediği isyanlar, yerleri ve gökleri fesada verirler: **“Allah'ın buyruklarını umursamayan şu insanların kendi tercihleri ile yaptıkları işler yüzünden karada ve denizde (bütün dünyada) bozukluk ortaya çıktı, nizam bozuldu. Doğru yola ve isabetli tutuma dönme fırsatı vermek için, Allah, yaptıklarının bazı kötü neticelerini onlara tattırır.”** (Rum, 41)

İlahî ikazı anlamayan gafiller “ne alaka?” diye alık alık bakarken, tanrıtanımaz cahiller de bu ifadelere bıyık altından gülerler. Bir gün bilecek ve çok ağlayacaklar. Ama çok geç kalmış olacaklar...

Oysa bu gün herkesin önem verme gereği hissettiği “çevre” temizliği ve korunması farklı bir şey midir? Hava, su ve toprağın doğal yapısını korumaktan oluşan “çevre bilinci” için çırpınıp duruyoruz. Bu gün sanayi artıkları, zehirli gazlar, bilinçsiz tüketilen, yani israf edilen kaynaklar karşısında ızdırapla kıvraniyoruz ama, insanın bilinçsizce tüketimi karşısında, yani insanın israfı karşısında kılıımız kıpırdamıyor. İnsanlık alkol, uyuşturucu ve fuhuş bataklığında boğuluyor, fakat tedbir alması gerekenler, yangına körükle gidiyorlar.

Bu yangını söndürmeye çalışan dindarlar ise insan özgürlüğüne saldıranlar olarak yokedilmeye çalışılıyor.

Kim mi bunlar?

Bunlar, yukardaki gerçeklere bıyık altından gülen zavallılardır. Şimdi gülen ama az bir zaman sonra çok ağlayacak olan zavallılar...

İnsanlar bu gibi hallerde erken uyanırlar da yaptıkları yanlışların farkına vararak Allah Teala'ya dönerlerse, çektikleri bu musibetler, geçmiş günahlarına keffaret olabilir. Musibetler bu açıdan bakıldığında bir kazanca dönüşebilirler. Yukarıdaki hadis-i şerif işte bu karlı gerçeği ifade etmektedir.

VAZİYETİ ANLAMA

Hiç şüphe yoktur ki İslam'ı, toplum ve kamu hayatından uzaklaştırmak, dini bütün bütün bireyin vicdanına hapsederek yaşamasına engel olmak, Hz. Adem ile Hz. Muhammet(a.s) arasındaki tüm peygamberlere karşı çıkmaktır. Allah'ın dininin insan ve toplum hayatını düzenlemesine karşı çıkmak, bunun böyle olmasını isteyen Allah'a (azze ve celle) baş kaldırmaktır. Bu, Allah'a ve peygamberlere karşı açık bir tavır, açık bir isyan, açık bir savaştır. Bu, Nemrud'un,

Fir'avn'ın yanında, çağın müminlerine karşı savaş vermektir. Bu kâfirliğin ta kendisidir. Laiklik, tam da budur işte!

Bu ülkede yaşayan her insanın önce bunu iyice anlaması, kavraması, içselleştirmesi gerekir. Her insan iman veya küfür açısından kendi durum tespitini iyi yapmalıdır. Bu tesbit, bu değerlendirme, bu vaziyeti anlama, kişiye havadan sudan daha önemli ve öncelikli bir meseledir. Daha gereklidir.

İslam Şeriatını reddeden, devletin İslam ile yönetilmesini istemeyen, toplumun şekillenmesinde dini devre dışı bırakan bir insan, önce şu soruya bir cevap vermelidir: “Gerçekten Allah’a, peygamberlere ve mü’minlere karşı savaşmak gibi bir niyetleri, kasıtları var mıdır?”

“Evet” diyorlarsa sorun yok.

Ama “Hayır” diyorlarsa, “ben kimim” diyerek konularının anlamını bir kere daha sorgulamalı, bir kere daha sağlıklı bilgilerle değerlendirmeleri gerekir.

Bunu şunun için söylüyoruz; hala böyle düşünenler arasında bir hayli “ben de müslümanın” diyenler var ve bunda samimi de olabilirler. “Acaba?” diye yapılacak bir itiraz, elbetteki yerindedir, yadırganmaz ama, neylersin ki bu ülkede cehalet işte bu boyutlardadır. Onların çoğunluğu, “takiyye”nin danışgasını hep yapa gelmişlerdir. Çoktur böyleleri ama az da olsa, samimi olanları da olabilir. Yani çoktan dinden çıkıp gittikleri, din işini bitirdikleri halde, hala kendilerini “Müslüman” zannetmektedirler!

Onun için diyoruz; “ben de müslümanım” diyen bir kişinin, İslam’la savaşan nemrud, Fir’avn, Calût, ve Ebu Cehil saflarında ne işi var? Hangi zarurtler, hangi bahaneler, hangi mazeretler böyle bir çirkin konumu bağışlatabilir?

İkincisi, bilinmesi gerekende şudur ki, bu şirk, bu küfür, bu isyanın sonu helaktır, yok olmaktır. Bu kesin! Geriye kalan, bir süreç sorunudur. Kimse, Allah azze ve celle'yi mağlup edemez. Edememiştir, edemeyecektir de...

Bu toplumun iyi ya da kötü yanda değişimi, bu sürecin uzamasında veya kısalmasında Allah'ın takdiri bir yerde mü'minlerin kıvamına da bağlıdır. O böyle koymuştur kanununu. Dilediğini dilediği gibi yapar. Mü'minler, özlerini içtenlikle Allah'a açar, davranışlarıyla O'nun kanunlarına uyar, yer yüzünde inançlı, erdemli bir ortamı oluşturabilirlerse, bu İslamlaşma süreci o kadar kısalmaktadır. Aksi bir tutumda o derece uzaklaştırarak.

Burada işin esas şaşılacak yanı, bu insanlar, bu dünyayı, bu hayatı nasıl olurda yaratıcısından almak, onu İslamsız koymak isterler oluşudur. Sırf rahmet olan bir İslamî düzenden kendilerini nasıl da mahrum etmek isteyebilir oluşlarıdır. İslam'lı bir dünyayı da, İslamsız bir dünyayı da gördükten, bildikten sonra, bunu nasıl isteyebilirler? Bunca bilgiden, görgüden sonra asr-ı saadet varken, cahiliyye dönemine nasıl razı olabiliyorlar?...

ÖNDERLİK HAKKI

Bilindiği gibi bu peygamberlerin sonuncusu, İslam dininin en son, en tam ve en olgun halini insanlığa tebliğ ile vazifelendirilmiş olan Hz. Muhammed (a.s)'dir. Onun getirdiği Kur'an son kitap, Kur'an'ın emir ve yasakları olarak tecellî eden ilahî kanunlar ise, her müslümanı bağlayan en son ve en temel yasalardır.

Hz. Muhammed (sav), bu dini sadece tebliğ etmekle kalmamış, aynı zamanda mükemmel bir örnekle yaşanmış, bireysel ve

toplumsal hayat için ortaya muazzam bir uygulama birikimi de koymuştur.

Böylece İslam hukukunun temel kaynağı olan Kur'an'ın yanında, onun söz, iş ve uygun gördükleri olarak "Sünnet" de hukukumuz için ikinci bir temel kaynağı oluşturmuştur.

Bundan çıkan sonuç şudur: Hz. Peygamber, Medine'de kendi toplumunu oluşturmuş ve devletini kurmuş, aynı zamanda onun fiilen başkanlığını da yürütmüştür.

O, toplum açısından bakıldığında yalnızca bir devlet başkanı değildi. Aynı zamanda hakim, komutan, öğretmen, diplomat vb. gibi toplum ve devletin bütün yönetiminde de örnekti. O, İslam'ın kurallarını tam bir tarafsızlık içinde, hukukun üstünlüğünü esas alan en adaletli bir biçimde uygulamıştır. Onun bu konuda ne kadar ciddi ve hassas olduğunu: "*Vallahi, kızım Fatıma bile hırsızlık yapsa, O'nun da elini keserdim.*"¹¹ demesindeki ciddiyet açıkça ilan eder.

Bütün bunları zikretmekten maksadımız, sözü şuraya getirmektir; O'ndan sonra beraber yaşamının getirdiği en büyük zaruret olan devleti yönetmek, bir nevi O'nun görevini üstlenmektir. Bu görevi yürütene işte bu yüzden, "Peygamberin ardından giderek onu takip eden" anlamında "Halife" denir. İsimler çok da önemli değildir. Dolayısıyla zaman içinde halifeye başka isimler de verilmiştir, bu gün de verilebilir.

Hiç şüphesiz hakkını vererek Peygamber makamına oturmak-tan daha güzel, daha olumlu, daha şerefli, daha faziletli ve de daha sevaplı ne olabilir?!

11 Buharî, Enbiya, 54; Müslim, Hudud 2; Tirmizi, Hudud (1454)

Bu yüzden İslam'da hakkını vererek insanlara hizmet eden idareciler, belki de o ülkenin en faziletli ve en fazla sevap kazanan bahtiyar insanlarıdır. Bütün insanlara ona yardım ve itaat etmek, bir borçtur.

Peygamber Efendimizin peygamberliği kendisiyle sona ermiştir. Ama mürsitliği, öğretmenliği ve önderliği ile beraber yöneticiliği, ümmeti aracılığıyla devam etmektedir. Bu açıdan bakıldığında adil ve ehil idareciler, Hz. Peygamber'in yerinde oturarak, onun bazı görevlerini sürdürmüş olurlar.

Hiç şüphesiz İslam toplumlarında İslam'ın ortaya koyduğu adaletle hükmederek toplumu yönetmek, devletin devamlılığı, mülkün bekası, toplumun huzur ve saadeti, ailenin korunması, bireyin temel hak ve hürriyetlerinin gözetilmesinin teminatıdır. İşte bu sebeplerden ötürü, böyle bir devleti kurmak kadar, bu devleti yönetmek, hatta bunun için eğitilmiş uzman insanlar yetiştirmek de farzdır:¹² *“Müslüman bir milletin fertlerinden meselelere çözüm getirmesini bilen, söz sahibi, akıllı, bilgili kimselerin adil bir devlet düzeni kurmaları, adaletle hükmedecek adli mekanizmayı oluşturmaları ve bu evsafa hukukçu ve idareci yetiştirmeleri farz kılınmıştır.”*¹³

Bilindiği gibi farz, yapılmasıyla Allah'ın rıza ve sevabının kazanıldığı, terk edilmesiyle günaha girilerek cezanın hak edildiği, inkar edilmesiyle de kesinlikle dinden çıkmanın, Allah korusun küfre düşmenin gerçekleştiği bir dinî hükümdür.

Din ile devlet arasındaki bu yakın ilişkiyi Resulullah (sav) Efendimiz şöyle açıklamaktadır: *“İslam ile devlet başkanı ikiz kardeş gibidirler.*

12 Abdulkadir Udeh, İslam Ceza Hukuku Ve Beşeri Hukuk, 4/194

13 Celal Yıldırım, Kaynaklarıyla Ahkam Hadisleri, 6/576, Krş. İ. Canan, age. 2/283

*İkisinden birisi kardeşsiz olamaz. İslam binanın temelidir, devlet başkanı da bekçidir. Temeli olmayan yıkılır, bekçisi olmayan da zayı olur.*¹⁴

*“Çölde boş bir arazide bulunan üç kişiye kendilerinden birini emir seçip başlarına geçirmeleri gerekir.”*¹⁵

*“Üç kişi sefere çıktıkları zaman, kendilerinden birini emir (başkan) seçsinler.”*¹⁶

Kıptı Mısır'da Firavun rejimi bile olsa, ellerinden geliyorsa, yönetimde Yusuf'lar olmalıdır. Müslümanların olduğu mekanlar, Müslümanlarındır.

DERDİMİZ İSLAM

Köşe yazarlığımızda günlük yazılarımızı yazarken bir grup insanla muhatap olmak zorunda kalmıştım. Ben ne yazarsam yazayım, kendilerine görev verilmiş veya kendilerine görev edinmiş bazıları vardı ki, onlar yazımı bir partiyi övmek için yazdığımı var sayarak, başlıyorlardı eleştirme yerine hakarete! Belki üç beş kişilerdi ama farklı isimlerle yazıyorlardı. Değilse bile beş on kişiyi geçmezlerdi. Aslında ortak düşüncelerimiz vardı. “Beni okumadan duramıyorlar” desem, sanırım abartılı olur. Ama her yazımın altına yorum yazmaktan usanmadıklarına göre, ya beğeniyorlar, ya da görev verilmiş/edinilmiş de onun gereği yapıyorlardı bunu.

Olayın farkına varan dikkatli bakışlar da soruyorlardı: “Bu yorumlarla bu yazının ne alakası var?”

14 Suyuti, Cem'ul Cevami, no: 82; Deylemi, 1/117. no: 396

15 Ahmed, Müsned, 2/177

16 Ebu Davud, Cihad 80

Evet, saçma sapan, iftira ve hakaret dolu yazdıklarının, yazımızla hiç bir alakası yoktu. Keşke okusalardı ama belki de yazıyı hiç okumuyorlardı. Bir gün pişman olma ihtimalleri vardı hiç olmazsa, okumuş olsalardı. Onların bir misyonu vardı benim düşünceme göre. O da aziz dinimizi yazan, öven ve ona davet eden yazıları ve yazarını etkisiz ve itibarsız kılmak.

“İyi de niye böyle yaparlar? Dertleri nedir?” diyeceksiniz. Cehalet, taassup, tarafgirlik, ırkçılık, basitlik. Başka ne olacak?

Onların şahsını tanımıyordum ama zihin dünyalarını iyi tanıyordum. Kimisi paralel ihanetten, kimisi çakma şıadan, kimisi herkeşe lanet eden ve münafık diyen mutaassıp şıadan, kimisi halkın itibar etmediği küçük bir iki partiden, kimisi okumaz yazmaz düşünmez, sadece heyecan delisi DAİŞ kafasından vs. Arapça bilmezler. Kur’anı anlamazlar. Riyazu’s-Salihin seviyesinde bir hadis bilgileri dahi yoktur. Ama iki ayet ve iki kıssa ile içtihat yapar, müçtehit kesilirler. Ne diyeyim, Allah ıslah eylesin! Cehalet başa böyle de bela olurmuş...

Bu arada bizi anlayan ve yer yer teselli eden, destek verenler de vardı. Belli ki yazıları okuyorlardı. Allah Teâlâ razı olsun onlardan ve yazılarını okuyup eleştirenlerden, yanlışlarını varsa, hatalıysam gösterenlerden. Onlara çok duacıyım. Çok da severim, eleştirmelerine de sevinirim, değer veririm. Ama okumadan hakaret eden zavallılara ne diyeyim! Allah hidayet versin. Benim derdimden onlara da versin.

Bu münasebetle bir kere daha altını çizelim, bir kere daha haykıralım: Nedir benim derdim?

Onların sandığı gibi bir siyasi parti asla değil. Hep söylüyorum, bu laik sistemde “benim partim” diyeceğim bir “İslam Partisi” kurmak zaten yasak. Ben bir partiye oy veririm, “ehven-i şerreyn ihtiyar olunur”, “zaruretler mahzurları gideriri”, “ihtiyaçlar zarureyn menzili-

ne indirilir” gibi kaide-i küllilere istinaden veririm. Bana zararı daha az olan, en azından düşman olup saldırmayan, elinden gelirse İslam’a ve Müslümanlara yardım edeceğine söz veren birisine veririm. İktidara gelirse, İslam’a ve Müslümanlara savaş açacaklara fırsat vermemek için, savaş açmayana, üstelik hak ve hukukuma saygı gösterene veririm. Hem de gerekirse, Bediuzzaman Said Nursî gibi, göstere göstere, açıktan veririm. Bu konuda bilgimiz de var hamdolsun, işte birisini söyledim, örneğimiz de var çok şükür.

Fakat kalkar da birileri, “kafir, laik düzende oy verilmez” diyerek oy vermezse veya mevcutlardan birisini beğenir de verirse, ona da uyarımı yapar, doğru bildiğimi söyler, gerisine karışmam. Hele de “müşrik düzende oy veren kafir olur” diyerek, sırf iyi niyetle oy verdiği için, asrın iman davasında canını ve malını feda etmiş Bediuzzaman Said Nursî’ye, onun gibi nice mübarek ülema ve meşayihe “kafir” diyen haddini bilmez edepsizleri asla tanımam. Herkes kendi yükünü taşır.

Yani bizim davamız basit bir partililik davası değildir.

Başka?

Şan şöhret için çalışmadım. Bazen, “davam için kullanırdım, acaba çalışsa mıydım?” diye aklıma geliyor, sonra “hayır” diye vaz geçiyorum. Evimde, mütevazı yaşıyorum. Üç beş kitap yazana şehirde ve ülkemde ödül veriliyor valilikçe, Üniversitece, Belediyece, ama şu ana kadar ... kitap yazmışım, bir o kadarı da bilgisayarımda yazılmış, basımını bekliyor, binlerce görüntülü/vedeo konferans, seminer, derslerim internettedir. Sadece Habervaktim’de yazdığım makale binden fazladır. 2007’de bu site ilk açıldığında benim yazım vardı. Hiç bir ücret almadan yazmaya devam edip gidiyoruz hamdolsun. Fakat o saydıklarımından kimse beni görmüyor. Ne bir şilt aldım, ne ödül, ne teşekkür.

Ben zaten böyle istiyorum. Çünkü lüzumsuz merasimlerle, törenlerle vaktim zayi olsun istemiyorum. Resmi insanlarla resmi merasim ve resmi konuşmalar istemiyorum. Bu bana zaman ve rahatlık kazandırıyor. Daha fazla okuyor, daha fazla yazıyor, daha fazla sohbet edebiliyorum. Daha fazla hizmet inşaallah...

Yaşım bu sinne kadar güzelce geçmiş. Evim, arabam var şükür, çocuklarımın mürüvvetini veya gençliğini görmüşüm, emekliyim; kifayet miktarı geçimim var. Bütün tabii ihtiyaçlarım karşılanmış, dünyalık bir derdim kalmamış çok şükür.

Bunlar dert değil. Asıl derdimiz başkadır bizim.

Asıl derdimiz davamız İslam. Müslümanlar. Alem-i İslam. İslam devlet ve medeniyeti. Ümmetin acısı. Asıl dert, bu İslam'ı nasıl öğrenir, yaşar ve öğretiriz? Ümmeti kendi kimliğine nasıl çeviririz? Cehalet bataklığından nasıl kurtuluruz?

Yığın yığın meselelerimiz varken, açıktan düşmanlarımız varken, tutup da “dindar, dini anlatan bir yazarı nasıl itibarsızlaştırırız, nasıl etkisiz kılarız?” diye şeytanca düşünen zavallı Müslümanları nasıl uyandırırız?

Ey bütün derdi davası parti olanlar ve bizi bu yüzden eleştirilenler! Boşa çabalamayınız! Allah bu millet neye layıkta onu zaten verecektir. Bu ahali nasıl olurlarsa, zaten öyle yönetilecektir. Allah Teâlâ'nın kanunu budur ve asla değişmez.

Bir millet kendini değiştirmedikçe, Akkâh onları değiştirmez. Haşa, biz Allah Teâlâ'nın kanunu ile savaşılamayız. Bu onun hikmetli işine karışmak olur, bunu asla yapamayız. Onun işine karışmayız, belki tefviz-i ümür ederiz. İtimadımız ve tevekkülümüz vardır.

Öyleyse, İslam gibi ulvî bir dava varken, neden parti gibi dünyalık işlerle uğraşalım? Kalbinde Allah korkusu olan, ahiret sorum-

luluğu duyan bir insan, zaten gidip de oyunu bir İslam düşmanına vermez. Zaten bir komünisti, sosyalisti, ırkçıyı seçip desteklemez.

Vatanını ve milletini ABD, İsrail ve beynelmilel Siyonistlere satan vatansız ve tabansız örgütlere asla kulak verip dinlemez.

Öyleyse, biz zamanımızı neden boş yere harcayayım?

“Neden bunlara cevap veriyorsun? Nefesine mi yazık değil?” diyen kardeşlerimize de diyorum ki: “Bizden vebal gitsin. Sonra, belki düşünürler de insafa gelirler. Kendilerine yazık etmekten kurtulurlar. Çıkmadık candan bir umut.”

Varsın yorgunluğu bize kalsın, derdimiz davamız İslam; onun tebliği, eğitimi ve yeryüzüne hakimiyeti değil mi? Peygamberimiz, “dinlemiyorlar” diye hemen görevini terk etti mi?

O bizim önderimiz, rehberimiz, liderimiz, örneğimiz, üsve-i hasenemiz ise biz niye terk edelim?

“Şahit ol Ya Rab!”

İSLAM DÜŞMANLARI

İNSANIMIZIN İSLAM'DAN KOPUŞU

I. Dünya savaşı, Osmanlıların mağlup olarak parçalanması, bağrında yeni kurulan Batı tipi Türkiye ve irili ufaklı altmışa yakın devletçikler, İslam ile insan arasındaki bağı iyice kopardı. Aslında sorun biraz daha gerilerde başlamıştı. Müslümanların geri kalmışlık tarihi ile Batının maddî kalkınması ters orantılı gelişti.

Her neyse, ikinci bölümde kısmen anlattığımız bu maceranın sonunda İslam coğrafyası acı mağlubiyetler yaşadı. Bir yanda büyük zaferlerin ardından gelen bu mağlubiyetlerin getirdiği derin travma, çaresizliğin getirdiği utanç ve tez elden düşman tasallutundan kurtulma arzu ve hırsları, bu coğrafyada “Baticılık”, yani “İslam din ve Medeniyetinden çıkıp Batı medeniyetine girme” düşüncesini yaygınlaştırdı. Kendi kökünden kopma ve küfür bildiği bir ecnebiyi kopyalayıp kabullenme nasıl bir kurtuluş olabilir ki? “Nedir bu?” sorusunun cevabı çok açık:

Düşmanına “dost” diyerek sarılma ve din açısından “irtidat”, yani “dinden dönüp kafir olmayı” kabullenme. İşte “kurtuluş” dedikleri, “devrim” dedikleri, “çağdaşlaşma” dedikleri buydu!

İşte bu en olmayacak iş idi. aklı başında hiç kimsenin kabul edemeyeceği bir işti bu. Fakat devlet eliyle bu aslını inkar ve kendine yabancılaşma işi zorla, cebir ve şiddetle dayatılarak uygulandı ve yaygınlaştırıldı.

Ne var ki bu sadece bir düşünce hareketi değildi. Bunun arkasında Batının galip ve hakim güçlerinin Müslümanların idaresini ele geçirme ve devleti de toplumu da kendi değerlerine dönüştürme aracı olarak devleti yöneten kadroları kendi yandaşlarından seçme gibi, onlara göre bir başarı, bize göre ise bir ihanet de vardı. Böyle başladı insanımızla İslam'ın arasının açılması. O insan ile ki, onun asıl amacı, İslam'ı insanın yaşadığı her yere ulaştırarak davet ve tebliğ yapmak idi.

Yazık! Çok yazık!

YAŞANAN FELAKETLERİN ARKA PLANI

Bugün yıllardır kılık kıyafet ve başörtüsü zulmü yaşamışsak, şimdi muhafazakar bir hükümetin bu zulme son verme hareketine bu kadar yoğun bir tepki varsa, bilinmelidir ki bunun böyle bir arka planı vardır. Yani bugün yaşanan din düşmanlığı, dinden kopuş ve kaçış, bir sonuçtur. Asırlar önce ekilen zakkum tohumlarının zehirli meyvelerini verişidir.

Bu arka planı arkasına almayan bir görüş, bir düşünce tarzı, bir siyaset ve yönetim biçimi, ayakları yere basmayan, sağlam bir istinat-tan/dayanaktan yoksun olarak muallakta kalan bir düşünce, davranış ve siyaset biçimidir.

O yüzden, uzak geçmişini bilmeyen, yakın geçmişteki zulümlerini kutsayan sistemin kadroları ve onu kuran veya devam ettiren siyasi partilerdeki Batıcı, laik, faşist, kapitalist, sosyalist, liberal, ırkçı, ulusalcı kadrolar, bu milleti ne anlayabilir, ne de onun hayrına bir iş yapabilirler.

Şimdi başörtüsü serbestliğinde olduğu gibi saçma sapan davranışları gördüğümüzde zaman zaman onlar için "umutsuz vaka" dedi-

ğimiz bu yüzdendir. Bunlar tam bir “başımızın püsküllü belalarıdır.” Satsan satılmaz, atsan atılmaz. Akif bunlar hakkında diyordu:

*“Şark’a bakmaz, Garb’ı bilmez, görgüden yok vayesi;
Bir kızarmaz yüz, yaşarmaz göz bütün sermayesi!”*

Mehmet Akif, sadece içinde bulunduğu zaman ve mekanın değil, belki bütün bir İslam tarihinin ve coğrafyasının uyanık bir zihnidir, yakıcı hafızasıdır, haykıran, feryat eden dilidir, yüz yüze verilen mücadelenin sembolüdür. Yaşadığı dünyayı ve içinde bulunduğu çağı çok iyi tahlil etmiş, onun eksik ve gediklerini, çürümüş yanlarını iyi teşhis ederek din, akide, iman, irfan, vicdan, ilim eksenli önemli reçeteler sunmuştur.

Bugün Mehmet Akif Ersoy’a ve düşünce dünyasına yabancı olanlar, “Safahat” nedir bilmeyenler, bin kere haçlı sürülerinin tekrar tekrar kurdukları pusuya düşmüşler, halen de kafirlerin kazdıkları karanlık kuyularda debelenip durmaktadırlar. Demek insan, imanını yitirince haysiyet ve izzetiyle birlikte kısmen de olsa, aklını ve mantığını da kaybetmektedir.

Bunu söylememin gerekçesi olabilecek bir hadisi hemen sunalım: “Müslüman bir delikten iki kere sokulmaz.”

Şöyle bir bakınız lütfen etrafınıza, sayısız örneklerini görmeyecek misiniz?

KAVRAMLARIN ÖNEMİ

İslam coğrafyası Batı’nın fiili işgalinden sonra büyük bir kültürel işgal de yaşadı. Sonra fiili işgal düşman askerinin gitmiş olmasıyla bitmiş gibi göründe de, aslında kültürel olarak devam etmektedir. Bu ise kafa karışıklığına, o da davranış bozukluğuna sebep olmaktadır. Bu

bozukluk sebebiyle içinde yaşadığımız sorunları doğru anlayamıyor ve haliyle de doğru çözümler üretemiyoruz.

Bizim son zamanlarda yaşadığımız bütün felaketlerin altında yatan sebep, acı da olsa işte bu gerçektir. Bugün kendi coğrafyamızda yaşayan bizler, Akif'in dediği gibi "öz diyarında hanumansız bir serseri" gibiyiz.¹⁷

Ya da Necip Fazıl'ın deyimiyle "öz yurdunda garip, öz vatanında parya"¹⁸ durumundayız. Bir gün "kendimiz" oluncaya kadar bu acı felaketlerin yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

Dost ve düşman, sevgi ve yergi kelimeleri İslam inancında son derece önemlidir. Her müslüman bu iki kavramı ve bu kavramların bizden neler istediğini ve buna bağlı olarak bizlere ne gibi sorumluluklar yüklediğini çok iyi bilmelidir. Değilse kimlerin sevilip kimlerin sevlimeyeceğini, kimlerin desteklenip kimlerin desteklenmeyeceğini ve kimlere velayet verilir kimlere verilmeyeceğini hep birbirine karıştırmış olunur. O yüzden bu kavramları ve içerdiği anlamları öğrenmek her Müslüman için varlık yokluk meselesi kadar önemli bir vazifedir.

KİM NEYE GÖRE DOST VE DÜŞMAN?

Sevgi kavramı Kur'an'da "hubb," "vüdd" ve daha çok da "vela" olarak geçer. Bu kelimesi lügatte; sevmek, dostluk göstermek, yardım etmek, iki şey arasında tercihte bulunmak, azalarla destek vermek, müttefik olmak ve arkadaşlık yapmak manalarına gelmektedir. Buna

17 *"Teselliden nasibim yok, hazan ağlar baharında
Bugün bir hanumansız serseriyim öz diyarımda."*

18 *"Vicdan azabına eş kayna kayna Sakarya.
Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya!"*

“Muvalat” da denir. “Mevla,” “veli” ve “evliya” gibi kelimeler hep aynı kökten türemiştir.

Sevginin zıddı sevmemek, uzak durmak, terketmektir. Bu da bizim ıstılahımızda daha çok “bera” kelimesi ile ifade edilir. “Bera” lügatte; beri olmak, uzaklaşmak, mesafeli durmak gibi manalara gelmektedir. “Vela” kelimesinin tam zıddıdır. Yani sevmemek, dostluk göstermemek, yardım etmemek, azalarla destek vermemek, müttefik olmamak ve arkadaşlık yapmamak gibi anlamları ihtiva eder.

Dost ve düşman anlayışı, “La ilahe illallah” tevhid kelimesinin manasının ta kendisidir. Ya da tevhidin insana yansımasıdır. Verdiği perspektiftir, bakış açıdır.

Şer’i ıstılahıya göre “vela” ve “berâ”nın anlamı; Allah için sevmek, Allah için buğz etmektir. Kur’an-ı Kerim “Mü’minler kardeşler” diyor. Irkı, dili, rengi, yeri ne olursa olsun, inanalar kardeşler. Buna göre her müslümanı sevip yardım etmek, onların yaşadığı İslam memleketini sevmek ve savunmak için canını ve malını seve seve vermek, dinin bir emri olan “vela”nın gereğidir.

Bunun tam tersi olarak, bırakın aynı ırktan olmayı, aynı dili konuşmayı, aynı vatanda yaşamayı, hatta kan bağı olan bir akraba dahi olsalar, din ile savaştan kafirleri terk ederek onlara buğzetmek, düşmanlık etmek, yardım ve desteği terk etmek, dinin bir emri olan “berâ”nın gereğidir. O kadar ki, onlardan biri gibi olmamak, onlara asla “teşebbüh etmemek,” yani benzememek ve gerekirse fikri, kültürel, askeri alanlarda onlarla savaşmak, imanın icabettirdiği bir davranıştır.

Bundan dolayı Müslüman olduğunu iddia edip de Müslümanların sevdiklerini sevmeyen, sevindiklerine sevinmeyen, acılarını paylaşmayan onlardan değildir.

Tam tersi olarak, Müslümanların düşman bildiklerine düşman olmayanın, buğzettiklerine buğzetseninin, İslam dinine ve Müslümanlara düşman olanlara dost olanların dininde şüphe, akidesinde ise karışıklık vardır.

Bu işin lamı cimi yoktur. Son zamanlarda acı tatlı bazı olaylar yaşıyoruz. Mesela başörtüsünün serbest olması gibi. Mesela İslam coğrafyasında yaşanan darbeler, savaşlar gibi. Mesela kafirlerle iş birliği halinde iş yürütülen bir kısım yapılar, mücadeleler gibi.

Aslında bu olaylar, insanların kalbine tutulmuş birer aynadırlar. Orada iman var mı yok mu açıkça gösteriyorlar.

Delil mi istiyorsunuz?

Yazalım öyleyse...

KAFA KARIŞIKLIĞI

Amerika, Avrupa, İsrail ve sair ülkelere yaşayan kafirlerle ilişkilerimiz, Kur'an açısından açıkça biçimlendirilmiştir. Ama ya kendi ırkımızdan, ülkemizden, komşu ülkelere olan ırkdaşlarımızla, vatandaşlarımızla, hatta ideolojidaşlarımızla ilişkiler? Mesela komünistlerle, sosyalistlerle, laikçilerle, batıcılarla, Kemalistlerle, PKK, PYD, DAESH ve benzeri gruplarla bir Müslümanın sevgi ve yergi, destek ve köstek ilişkileri nasıl olmalıdır?

İşte burada Müslümanların kafası çok karışık. Çünkü İslam yeterince bilinmiyor. İman zayıflığı da o ölçüde etkiliyor insanı. Sonra İslam karşıtı düşünce ve ideolojiler, sistemler devreye giriyor. Tarafgirlik, meşrepçilik, cemaatçilik, ırkçılık, ulusalcılık gibi deli duygular devreye giriyor.

Öyle olunca bir de bakıyorsunuz ki bizim Müslüman, İsrail ve ABD ile, Siyonizm ile, karanlık güçlerle, yabancı istihbarat ile kol kola vatani ve milleti için çalışan adamlara hala sahip çıkıyor. Ya da şuradaki teröriste sahip çıkıyor. Ne imiş? Aynı ırktanmış! İşte cehalet. İşte imanın kaybolduğu veya kaybolmaya doğru sürüklendiği nokta... Örnekleri çoğaltabiliriz. Bunlar yaşanan acı gerçekler.

Müslüman olduğumuzu iddia ediyorsak, iyi ve kötüyü İslam ile belirlediğimiz gibi, dost ve düşman anlayışımızı dahi İslam ile belirlemeliyiz.

Bu yüzden sevgi ve yergimizi bir kere daha eleştiriye tabi tutarak ilkelerimizi iyi tespit etmeli, korumalıyız. Bu konudaki vaziyetimizi iyi muhasebe etmeliyiz zaman zaman.

Çünkü dinimiz sevgimize de yergimize de bir kaide ve kural koymuş, bizi bu ilkelerle sorumlu tutmuştur. Allah Teala Kur'an-ı Kerim'in bir çok yerinde müminlerin birbirlerini "veli" edinmelerini farz kılmıştır. Bu müminin imanının bir gereği ve akidesinin bir zorunluluğudur.

Allah Teala şöyle buyurmuştur: **"Mü'min erkeklerle mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler."** (Tevbe, 71)

"Sizin veliniz (dost, yardımcı ve destekçiniz) ancak Allah, O'nun Rasulü, rukü ediciler olarak namaz kılan ve ezekâtı veren mü'minlerdir." (Mâide, 55)

"Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki rahmete eresiniz." (Hucurat, 10)

Kan, ırk, soy, sop, dil, renk ve vatan gibi bağlar, hakiki bağ olan iman bağı ile zıtlaştıklarında, çeliştiklerinde kopuverirler. Normalde bunlar hiçbir değer ifade etmez değillerdir. Her birinin kendi içinde

veya birbirlerine karşı bir değeri vardır. Ama mesele bu değerler ile din ters düştüğünde başlar.

Allah'ın sancağı ile nefsanîyetin, hevanın, şeytanın veya tağutun sancağı arasında fiili bir düşmanlık yoksa sayılan bu bağları birlikte görmek mümkündür. Ne olacak, İslam hakimiyeti altında barış içinde yan yana yaşayabilirler. Taraftarları arasında bir savaşın olmadığı sıralarda müşrik olan ana babaya, akraba ve sair insanlara iyi davranmak dinimizde emredilen bir davranıştır.

Evet, asıl mesele aralarında mücadele, sürtüşme, düşmanlık ve savaş varsa bu durumda dananın kuyruğu kopar. O zaman ya iman bağı kalır, ya küfür. İşte bu hakikate binaen Ebu Ubeyde Bedir savaşında babasını öldürmüştü. Ebu Bekir Sıddık oğlu Abdurrahman'ı öldürmeye kalkışmıştı. Mus'ab bin Umeyr kardeşi Ubeyd bin Umeyr'i öldürmüştü. Hz. Ömer, Hz. Hamza, Hz. Ali, Ubeyde ve Haris yakınlarını ve akrabalarını öldürmüşlerdi. Kan ve yakınlık bağlarından soyutlanarak din ve inanç bağına sarılmışlardı. İşte bu Allah'ın ölçüsünde değerlerin yükselebileceği en yüksek noktaydı.

Yüzü kara olsun artık dün de, bugün de bu ilkelere ters düşen ırkçılığın...

Konuyu biraz daha açalım mı?

KAFİR VELİMİZ OLAMAZ

“Dost ve düşman anlayışı” ile ilgili ilk yazımızı yazdığımızda şöyle bir eleştiri almıştık; “gündem ile ne alakası var?”

Oysa İslam dünyası olarak bütün çektiklerimiz, bu meseleyi doğru anlayamamaktan kaynaklanıyordu. Nitekim son yaşadığımız kahredici olaylar bizi asıl ve kalıcı gündeme yeniden taşıdı: İslam

kardeşlik ve birliği, ırkçılık/ulusalcılık, ümmetçilik, dost ve düşmanı iyi tanımak, batıcılık, laiklik, sekülerizm.

İşte bütün bunlar bir bataklık alanıdır ve biz bu pislikte dönüp duruyor ve düşmanın oyununa gelerek birbirimizi yiyoruz. Tek kurtuluş yolu İslam'ı öğrenmek ve yaşamaktır. Biz de buna katkı için yazıyoruz burada sürekli yıllardır. Asıl gündemi yani.

Ama kimileri günlük yaşıyor. Dün PKK ve yandaşlarının son sersemliklerini yazınca, onlar hakkında burada yazdıklarımızın dört yüz sayfayı geçen “İslam’a Göre Irkçılık ve Pkk Ekseninde Kürt Sorunu” isimli kitabı oluşturacak kadar çok ve zengin olduğunu unuttular, unutmüş göründüler ve bize “uyandınız” diyerek iltifat(!) ettiler. Teşekkürler.

Keşke biraz kendileri de uyansa ve aynı safta yer aldıkları insanları küçük ayrıntılar yüzünden alaya alıp aşağılamasalar. Alay, hakaret, aşağılama, sui zan, dedikodu, nemime gibi haramlara batmasalar. Görülüyor ki dost ve düşmanın özelliklerini iyi bilmek de yetmiyor. Bu bilgileri bir de yaşamak gerekiyor elbette. Bu da karanlık köşelerden laf atmakla değil, inanılan ilkelerin söze ve işe sirayet etmesiyle kendini belli eder.

Her ne ise, önceki yazımızda sunduğumuz bazı ayetlerden açıkça anlaşıldığı üzere iman eden birisi ancak kendisi gibi iman eden kimseleri severek dost, yardımcı, destekçi, sırdaş olur ve lider veya idareci edinebilir. Böylesi kimselerin haricindekileri “veli”, yani dost ve idareci edinmesi iman ilkesi ile bağdaşmayan bir tutumdur. Çünkü Mü’minler, kendileri dışında kalan kimseleri veli edinmeleri kesinlikle yasaklanmıştır.

Malumdur ki, mü’minlerin kendileri dışında kalan kimseler, ya kafir olan yakın veya uzak akrabalarıdır, ya da başta ehli kitap olan

Yahudiler ve Hıristiyanlar olmak üzere bütün kafirler ve münafıklar-
dır. İslam'ın dost ve düşman anlayışında ortaya koyduğu ilke, akraba
veya yabancı olsun, hiç fark etmez.

İslam'da insanları birbirine bağlayan bağın kan değil iman oluşu
da bunun bir göstergesidir. Irkçılık da bu yüzden lanetlenmiştir. As-
lında ırkçılık bile bu ilkedен o kadar uzak değildir. İşte yaşadığımız
son olay da bunu bir kere daha göstermiştir.

Nasıl mı?

PKK'lı ve HDP'li Kürtler HÜDA-PAR mensubu Kürtleri öldü-
rürken Kürtçülük nereye gitti? Kobani bahanesiyle başlatılan ayak-
lanmada gördük, PKK'lı Kürtler, sokakta sakallı olduğu, çarşafılı
olduğu için Kürtleri öldürdüler. Öldürülen Kürtlerin Kürt kanları
kurtarmadı onları. Komünist bölücü Kürtler Kur'an Kurslarına, ca-
milere, okullara, iş yerlerine saldırdılar. Halbuki onlar da çoğunlukla
Kürt idiler.

Dün Amerika askerleri Kuzey Irak'a girince ilk önce Talabani
önderliğindeki laik sosyalist Kürtlerin kılavuzluğu ile "Ensaru'l İslam"
teşkilatına mensup Müslüman Kürtleri öldürdüler.

Demek ki kan ve ırkın bir değeri yokmuş inançlar önünde. De-
mek ki ırkçılık da hikaye imiş. Önemli olan inanç imiş. Bu bütün
ırklar ve ırkçılar için de böyledir.

Geçmişte sağ sol kavgasında Türkler birbirlerini öldürmediler
mi? Damarlarındaki asil kan öldürülmekten kurtaramadı o övünen-
leri. Demek ki ırkçılık, ulusalcılık ve bu manada milliyetçilik, din,
iman ve ideoloji yanında bir hiç imiş. İslam her zaman haklı imiş.

Öyleyse şimdi yakın ve uzak akrabalar hakkında bile olsa vela ve
berayı, yani dostluk ve düşmanlığı belirleyen ayetleri görelim önce-
likle. Sonra ötekileri işleriz inşallah.

KARŞIMIZDAKİ BATILI KAFİRLER

Bu çok önemli ayetten iki insan tipine, “dost” ve “düşman” tipine gelebiliriz. Bir yerde İslam dinine bağlı, tarihini, kültür ve medeniyetini seven ve savunan insan tipi. Diğer yerde, Batı Medeniyetine bağlı Yahudi ve Hristiyanlar. Belki ara yerde ise, kökünden kopmuş fakat tam bir Batılı da olamamış, a'raf ve arasatta kalmış zavallı müstağrip-ler. İki savaşın sonunu merakla bekleyen köksüzler.

Hiç şüphesiz günceli anlamak, bugün yaşananları yorumlamak ancak yakın tarihte olanları doğru öğrenmek ve yorumlamak ile mümkündür. O yüzden bu yazılanlar çok ama çok önemlidir. Allah Teâlâ bizi de sizi de “hakkı hak bilip ona uyan, batılı da batıl bilerek ondan kaçan kullarından eylesin. Sevdiklerinin arasına katsın. Aziz yolunu asla terk ettirmesin.

Konuyla ilgili ilk ayetimiz, şu çok okuduğumuz, çok duyduğumuz ayet olsun: **“Ey iman edenler, Yahudileri de Hıristiyanları da veliler edinmeyiniz. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. İçinizden kim onları veli edinirse, muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.”** (Mâide, 51)

Bu ayetin tefsirinde Elmalılı Hamdi Yazır'ın şu ifadeleri çok çarpıcıdır: “Yahudi ve Hıristiyanları dostlar edinmeyin. Onlara veli olmayınız değil, onları velî tutmayınız, itimat edip de yâr tanımayınız, yordaklık etmeyiniz. Velâyetlerine, hükümlerine yardımlarına müracaat etmek, mühim işlerin başına getirmek şöyle dursun, onlara gerçek bir dost gibi tam bir samimiyetle itimat edip de kendinizi kaptırmayınız. Özetle onları dost olur sanıp da yakın dostlarınız gibi sıkı fıkı beraberliklere dalmayınız, tuzaklarına düşmeyiniz, isteklerine iştirak etmeyiniz.

Görülüyor ki “Yahudiler ve hıristiyanlara dostlar olmayınız” buyrulmamış, **“Yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyiniz.”** buyrulmuştur. Çünkü **“Allah sizi, din hakkında sizinle savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten, onlara adaletli davranmaktan men etmez.”** (Mümtehine, 8) buyrulmuştur.

Şu halde müminler yahudi ve hıristiyanlara iyilik etmekten, dostluk yapmaktan, onlara âmir olmaktan yasaklanmış ve men edilmiş değil, onları dost edinmekten, yarıklık etmekten yasaklanmışlardır. Çünkü onlar müminlere yâr olmazlar. Nihayet bazıları bazılarının dostları, birbirlerinin yârânı, dostlarıdır. Yani Yahudiler birbirinin, Hıristiyanlar da birbirinin dostlarıdır. Ne Yahudiler, kendilerinden olmayana dost olur, ne de Hıristiyanlar. Bunların dostlukları kendilerine mahsustur. Bu da hepsi arasında değil, bazıları arasındadır.

Ve siz müminlerden her kim onları dost tanırsanız, veli edinirseniz, şüphe yok ki, o da onlardandır. Onlara benzemiş, onların huyunu kapmıştır. O artık hakka değil, onlara ve isteklerine hizmet eder. Netice itibarıyla onlardan sayılır. Ahirette onlarla beraber haşrolunur. Çünkü: Allah zalimler guruhunu her halde doğru yola çıkarmaz.

Şu halde Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinenler de onlardan olur, başlarını kurtaramazlar.”

Bu Yahudilerin ve Hıristiyanların kutsal kitaplarında Hz. Muhammed'in (sav) Peygamber olduğunu okuyup durdukları halde, hatta onun şahsına bakarak tanıdıkları halde, düşman olmalarının sebebi neydi? Bu düşmanlığın dünyada faydasız, ahirette de cehennem olduğunu bildikleri halde neden yaptılar? Bu amansız düşmanlığın sebebi neydi? Olmasa olmaz mı idi?

Görelim inşaallah.

YAHUDİLERİ VE HİRİSTİYANLARI DOST EDİNMEMEK

Bilindiği gibi bu iki dinin aslı Allah Teâlâ'nın biricik dini olan İslam'ın kendi zamanlarında gönderilmiş biçimi, şekli, versiyonu idi. Tebliğ eden peygamberleri Hz. Musa ve Hz. İsa (selam onlara) hak peygamberdi. Bizim de peygamberimizdi yani.

Ama tarihin amansız şartları, yazının yaygın olmaması, Tevrat ve İncil'in toptan inmesinden mütevellit çok kişi tarafından ezberlenememesi, hafıza-i beşerin nisyan ile maluliyeti, kötü niyetli alimlerinin ihaneti vs. her iki din de iyi korunamadı. Derken zaman içinde tahrifat ve tağyirata maruz kaldı. İlâhî, semavî olma özelliğini kaybetti, birer beşeri din halini aldı ve dolayısıyla küfür cephesinde yerini aldı.

Kur'an ininceye kadar geçen "fetret devrinde" az çok bir kıymet ifade ettiyse de, Peygamberimizin bîseti ile artık işi tamamen bitti, nesh edildi, hükmü kalmadı. Bu iki dinin bazı unutulmamış yönlerinin İslam'a benzemesi, onlara akaidde değil ama muamelede bazı ayrıcalıklar kazandırdı. Mesela kestikleri yenir, kızlarıyla evlenilir gibi. Ama Müslüman olabilmeleri için Hz. Muhammed'in risaletini tasdik ile onun din ve şeriatına iman ve ittibaları gerekir. Değilse, kafirdirler. Öyle ölürlerse ebediyyen cehenneme giderler. Zamanımızda bazı nâdanların onları cennete sokma çabaları boştur.

Bu iki din mensupları aslında hem Rab, kitap, nebi ve ahiret inancı gibi aradaki benzerliklerden dolayı, hem de bütün tahrifata rağmen hala kitaplarında kalan ve sözlü rivayetlerinden dolayı Sevgili Peygamberimizin (sav) vasıflarını iyi bilmelerinden ötürü İslam'ı hemen tanıyıp herkesten evvel Müslüman olmaları gerekirdi. Ama hem bunu yapmadılar, hem de amansız bir düşmanlık içine girdiler.

Evet, baştaki soruları tekraren soralım: Neden mi?

İrkçilik ve taassuptan!

Bu iki illet işte bu kadar berbattır.

Çünkü onlar evet, her ne kadar bir peygamber bekliyorlarsa da, heyhat ki bunu kendilerinden bekliyorlardı. O peygamber Araplardan çıkınca devlet ve saltanatları, dolayısıyla imtiyaz ve menfaatleri zayı olur endişesiyle iman etmediler. Peki, kalplerindeki bilgi ne olacak? Onu da yok sayabilecekler mi? Bu yükü vicdanlarında nasıl taşıyabileceklerdi? İşte kafirlik budur; bile bile hakkı inkar!

Bu kin ve nefret cehaletten gelseydi iş kolaydı. Ama bilgidен gelince iş zorlaştı ve gittikçe de derinleşti. Allah Teâlâ onların içlerindeki bildiği için Müslümanları onlara karşı çok uyardı; onları sevmeyin, kendinize veli, idareci edinmeyin, sırlarınızı vermeyin, uyanık olun da onlara kulak vermeyin, itaat etmeyin, hilelerine aldanmayın. Yoksa sizi Müslüman olduktan sonra tekrar eski küfre döndürürler...

Söyler misiniz, son üçyüz yılda olan nedir?

Müslümanların Yahudilere ve Hıristiyanlara ittibatı, itaati. Onları inançta, idarede, hukukta, yaşam biçiminde örnek alıp taklit etme. Yani "Batılılaşma."

Sonuç ne?

Ümmetin hilafetten, şeriattan, medrese ve tekkelere, İslamî şiarlardan kopuşu, derken parçalanışı, derken ırk ırk bölünmesi, parçalanması, derken birbirini sevmez düşmanlar oluşu...

Peki, bu badireden çıkış nasıl olacak?

Kısacası çare nedir?

Bak hepimiz biliyorsunuz, tam da dudağınızın ucunda, ama söyleyemiyorsunuz. Çünkü söylemek kolay da, adamı olmak cihad-ı ekber ister.

İyi ama bilip de yapmıyorsak, Yahudiler ve Hıristiyanlardan farkımız ne olur?

KAFİRE UYMA İMAN KAYBIDIR

Evet, Müslümanların Yahudilere ve Hıristiyanlara sevgi göstererek ittiba ve itaati, onları inançta, idarede, hukukta, yaşam biçiminde örnek alıp taklit etmeleri, sosyal hayatı onlara uyup da onlar gibi yaşamaları, bakın nelere sebep oldu: “Ümmetin hilafetten, şeriattan, medrese ve tekkelerden, İslamî şiarlardan kopuşu, derken parçalanışı, derken ırkçılıkla bölünmesi, parçalanması, birbirini sevmez düşmanlar oluşu...”

İşte böyle olacağını önceden haber veren ayet: **“Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden bir gruba uyarmanızdan sonra sizi yeniden inkârcılığa sevkederler.”** (Al-i İmran, 100)

İslâm ümmeti, her yönüyle özel, orijinal ve farklıdır. Allah'ın dinini, hayat tarzını yeryüzünde yaşamak ve yaymak için gelmiştir. Bu ümmet insan hayatında, kendisinden başka kimsenin yerine getiremediği özel rolünü ifa etmek için öncelikle varlığını Allah'ın hayat için koyduğu kanunlarından alarak yeryüzünde O'nun hakimiyetini yerleştirmek için vardır.

Bunun için elinde Kur'an-ı Kerim gibi bir kılavuz kitap vardır. Bu ümmet her konuda yalnızca ona ve onun tefsiri olan sünnete başvurmak zorundadır. İnsandan birisine başvurmaksızın, tabi olmaksızın ve itaat etmeksizin yalnızca Allah'a başvurarak insanlığa önderliğini yerine getirmelidir Müslüman.

Bunu yapmadıkça, varlığının hikmetini gerçekleştirmiş olamaz. Şimdi o kendi yolunda istikamet üzere gitmek yerine ister Yahudile-

re, ister Hıristiyanlara uysun, hatta isterse onlardan daha beter batıl din ve ilkelere, ideolojilere uysun, sonra da Müslüman kalsın, olacak iş midir?

O zaman sormazlar mı “Kur’an-ı Kerim niçin var?” diye?

İşte Allah Teâlâ'nın sorusu herkesten önce: **“Size Allah'ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resûlü de aranızda iken nasıl inkâra saparsınız? Her kim Allah'a bağlanırsa kesinlikle doğru yola iletilmiştir.”** (Al-i İmran, 101)

Evet, hal böyle iken nasıl yapabilirsiniz bunu? Bilmeseniz neyse, ama Kur'an her şeyi öğretti size. Hem onan inan, hem de dediğini tutma, aksine davran, olacak şey mi bu?

Müslüman için hiçbir şey; imandan sonra küfre dönmek, ateşe düşmek kadar korkunç olamaz. Bu, her çağda ve her mekandaki gerçek müslümanların özelliğidir. Bu nedenledir ki bu ikaz, vicdanları yakan bir alev gibi Allah Teâlâ'nın sesine kulak vermeye sevk eder. Aksi ar ve ayıptır.

Bu ne demek ya hu? Allah'ın âyetleri kendilerine okunduğu, Allah'ın Resulü de aralarında bulunduğu, iman davetçileri hazır olduğu ve iman davası sürdüğü halde, iman edenlerin kafirleri severek onlara uymaları, böylece tekrar küfre dönmeleri ne demek? Bu ne kadar korkunç bir şeydir Allah aşkına!

Evet, gelelim çağımıza.

İşte “Batılılaşma” budur!

“Çağdaş uygarlık düzeyi” dedikleri Batıyı taklit ile düşülen çukur budur işte!

Bütün ırkçılık ve bölücülüğün altında, laiklik perdesi ile din düşmanlığının altında, çağdaş kavramlar ve düzenlerin karanlıklarında

neslimizin kayboluşunun altında, Kur'an ve sünnet varken, onları bırakıp Yahudilere ve Hıristiyanlara uymak vardır. Hatta daha da kötüsü, materyalist, ateist, deist, komünist, kapitalist, faşist, nasyonalist, sosyalist, sekülerist... gibi küfrün ara yollarında kaybolmanın altında, Kur'an ve sünneti terk etmek vardır.

Evet! İman için gerekli bütün şartlar mevcutken müminin küfre dönmesi büyük bir cürümdür. Her ne kadar Resulullah vefat etmişse de Allah'ın ayetleri ve O'nun Resulü'nün hidayete erdiren fiili önderliği bu gün de vardır. Bizden öncekiler muhatap oldukları gibi biz de bugün doğrudan doğruya bu Kur'an'la muhatabız.

Kurtuluş yolu açıktır ve kurtuluş sancağı yükseltilmiştir. Sana kalan safını belirlemek...

İŞTE AÇIK UYARI

Önceki sayfalarda Müslümanları kafirlerin dostluk ve velayetinden sakındıran, onları taklit ile ittibayı yasaklayan ayetlerden bahsetmiş, aksi takdirde bunun insanı imandan sonra küfre düşürebileceğini yine ayetlerden deliller getirerek yazmıştık. Şu ayete yeniden dikkatinizi çekmek istiyorum: **“Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o onlardan olur. Şüphesiz Allah, zalim kavmi doğru yola iletmez.”** (Maide, 51)

Peki ama doğrudan Allah Teâlâ'nın tarafından yapılan bu kadar tehdit ve tahzirden sonra bir Müslüman hâlâ ne diye kafirleri dost ve veli edinir, yönetimlerine teslim olur? İmanı kaybetmek, küfre düşmek, cehennemi boylamak az tehdit midir? İnsan bundan hazer edip sakınmaz da daha neden korkup sakınır?

Kısaca söylersek iki şeyden:

1- İman zayıflığı. Bu da Allah Tealâ'yı tam bilememekten, güç ve kuvvetine güvenememekten kaynaklanıyor.

2- Gelecekteki olası tehlikelerden sakınıyor ve güya bir güce yaslayarak kendisini garantiye alıyor.

Dün asr-ı saadette bu ayeti kaale almayan münafıkların gerekçeleri ile son asırda ve hatta bugün bile Batıyı taklit edenlerin gerekçeleri nerdeyse aynıdır. İsterseniz yakından görelim.

Yukarıdaki ayetler inince Müslümanlar Yahudi ve Hıristiyanlardan olan dostlarını terk ettiler. Madem Allah Teâlâ'nın emri vardır, bunun alternatifi olamaz. Muhayyerliği olamaz, estek kerestek gibi bahaneler ileri sürülemez. Allah Teâlâ'nın emri varsa, lamı cimi yok, o iş orda bitmiştir. Neye mal olursa olsun, o yapılacaktır. Zaten hayırdan başkaya da mal olmaz. Bu da Allah Teâlâ'nın ilmine, hikmetine bir güvendir.

Ama ya münafıklar? Allah Teâlâ'ya imanda zan ve tereddüt içinde olanlar? Onun gücüne kuvvetine güvenemeyen, teslim olamayan, tevekkül ile tefviz-i umur edemeyenler? Onlar ne yaptılar?

Arkadan gelen ayet onu açıklıyor: **“Kalblerinde hastalık bulunan münafıkların: “Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz” diyerek, onların arasına koştuıklarını görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih ihsan eder veya katından bir emir (iş) getirir de içlerinde gizlediklerine pişman olurlar.”** (Maide, 52)

Adamlar akıllı canım. Tedbirlidirler yani. Gelecek ne getirir bilinmez ki! Hazır dosttan neden alakayı keserek gücünden mahrum olalım? Şurda yedek dursunlar yani...

Elmalılı ve başkalarının tefsirlerinde yazar ki; rivayete göre bu âyet, Benî Nadîr ve Benî Kureyza Yahudileri arasındaki adam öldür-

me olayından dolayı Peygamberimizden hüküm talep etmeleri ve Peygamberimiz tarafından musavat (eşitlik) ile hükmedilmesi üzerine Benî Nadir'in bu eşitlik hükmüne razı olmayarak cahiliye âdeti üzere üstünlük sevdasında bulunmaları sebebiyle nazil olmuştur.

Bu sebebe göre, Yahudilerin İslâm yoluna, Muhammed (a.s)'ın hükmüne iman ve ittiba etmemekle yalnız Kur'an'a ve Muhammed (a.s)'a değil, aynı zamanda kendi dinleri ve kitapları olduğunu iddia ettikleri Tevrat'ı ve Musa şeriatını da tanımayıp mutlak ilâhî hükmü inkâr ederek cahiliye hükümleri peşinde koşmak istediklerini beyan ve isbat etmekte idirler.

Böyle olunca hem iman iddialarına rağmen küfür, hem ilim ve şeref iddialarına rağmen cehalet, bozgunculuk ve azabı hak etmekle cezalandırılmışlardır.

Ayetin iniş sebebinin özelliğiyle beraber mefhumun genelliğine göre bu hükmün yalnız Yahudilere mahsus olmayıp Hıristiyan ve diğerleri hakkında da böyle olduğunu ve dolayısıyla İslâm şeriatının, umumun şeriatı ve herkesin yolu olup, bunu tanımayan Yahudi ve Hıristiyanların, kendi din ve şeriatlarını da tanımamış olacaklarını anlatmıştır.

Hem bu şekilde Müslümanların ümmetler arası vazifelerindeki genişliğin önemini de göstermiştir.

Bu rivayet bize dinde ve imanda samimi olma dersi veriyor. Ama asıl ders ikinci rivayette. Onu da öbür yazıda görelim inşaallah.

MÜNAFIKLARI DOST EDİNMEMEK

Devam edelim ve bize “dinde samimi olma” dersi veren rivayetten sonra gelelim asıl dersimizi öğreten ikinci rivayete. Bu rivayete

göre o çirkin sözü münafıkların reisi Abdullah b. Übeyy söylemiştir. Benî Kureyza yahudileri Peygamber'e karşı bir savaş durumu aldıkları zaman sahabeden Ubâde b. Sâmit (r.a.), "Benim bu Yahudilerden pek çok dostum var, fakat ben bunların dostluklarından Allah'a ve Resulüne sığınıyor, Allah ve Resulüne dostluk ediyorum" demişti.

Abdullah b. Übeyy de "Ben öyle bir adamım ki felaketlerden korkarım, dostlarımdan vazgeçmem" demişti ki, hakkında bu âyetler nazil olmuştur.

İşte münafık psikolojisi... Allah Teâlâ'ya imanı tam değil ki, güveni tam olsun. Ona güvenemeyince, kendini zor zamanlarda güvenceye alacak dostlar arıyor. Bulabilir mi? Nerde?! O gün gelince babasının damını görür! Bakınadursun etrafına meyus gözlerle, bakalım dost var mıymış, yok muymuş çevresinde?

Her neyse, bu rivayete göre ayet şu manaya gelir: "Şimdi ey Resulüm, kalblerinde (manevi nifak) hastalığı olanları, mesela onlardan olan İbni Übeyy ve benzeri münafıkları görürsün ki, Allah Teâlâ'nın emrini dinlemez ve Yahudi ile Hıristiyanlar içinde var olan dostlarını terk edemezler. Dostluk ve yardımları konusunda hızla onlara koşarlar ve buna mazeret olarak da "gelecek ne getirir ne götürür belli olmaz, Korkarız ki devir aleyhimize döner, başımıza bir felaket gelir. O vakit onlardan faydalanmak için biz bu dostlarımızı terk edemeyiz" derler."

İşte böyledir bunlar!

Ayetleri ciddiye almazlar. Ayetlerin bir etkisi yoktur hayatlarında. Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarını kale almadan yaşarlar. Yani din dışı, laik, seküler yaşarlar. Bunlar, ahireti de hesaba almazlar. Çünkü inanmazlar. "İnandık" deseler de inanma, çünkü bunda da ciddi değillerdir. Zira inanmaları ile inanmamaları arasında bir fark, hayatlarında bir değişiklik yoktur.

Sonra bunlar İslam'ın zaferine de inanmazlar. Dolayısıyla hakkın üstün gelmesine, İslâm'ın yükselmesine de inanmazlar. Bu yüzden ona bel bağlamazlar. Ne Allah Teâlâ'ya, ne de Müslümanlara asla güvenip de bel bağlamazlar.

Tam tersine “ya bir devrim oluverir, bir savaş çıkabilir, bir baskına uğranabilir, bir krize girilebilir de güç kuvvet ve devlet kâfirlere geçerse, halimiz nice olur?” diye düşünür dururlar. Hep korku içinde yaşarlar. Ve öyle bir hale düştüklerinde, kendilerinden istifade edebileceğini ümit ettikleri kafirlerin dostluğunu, Allah Teâlâ istese de ihtiyaten terk etmezler.

Ne dersiniz, özürleri mi büyük, kabahatleri mi?

Ya bir de bu kadar halt yemeden sonra dönüp Müslümanlara minnet etmezler mi? “Korkmayınız, o zaman sizi de korur kollarız.”

Görürsünüz değil mi, ne pişkin bir kafirdirler şu münafıklar?

Güya akıllıca bir ihtiyatta bulunuyorlar da zor zamanlarda Müslümanlara yardım ediyorlar! Ve daha etmeden de minnet ve başa kakmadan da edemiyorlar...

Halbuki hem Resulullah'ı, hem de Müslümanları ellerinden gelse bir kaşık suda boğarlar. Yahu İslâm dininin gerçekliğinden şüphe edenler bunlar değil mi idi? Ve sırf bu yüzden düşmanlarla işbirliği yapanlar yine bunlar değiller mi idi?

Evet, bunları ve kendilerince bir kurnazlık daha sergiliyorlardı. O da olası bir Müslümanların zaferinde “biz zaten sizdendik, sorun yok. Ama onlar galip gelseydi biz sizi koruyacaktık, ama gerek kalmadı” diyecek ve bir minnet daha edecekler. Ne şeytan adamlardır bu yüz­süz münafıklar!..

Fakat ummadıkları o Müslümanların zaferini görecekler ve Allah Teâlâ'nın emirlerini dinlememenin zilletini yaşayacaklardır. Çünkü zafer inananlarındır.

Hepsi bu kadar mı?

Değil elbette, hepsini bugün yazacak değiliz ya!

MÜNAFIKTAN DOST OLMAZ

Evet, ufukta bir cevalan yapıyor, dost ve düşmanı tanımanın usulünü yazmaya devam ediyoruz. Bu sondan bir önceki yazı olacak inşallah. Artık bu yazıları okuyup da bir adam dostunu düşmanını tanımyorsa, bunun nedenini kendisi bulmalıdır, bizden vebal gitmiştir.

Konumuza dönecek olursak, Allah Teâlâ'nın “kafirleri dost edinmeyin” emrini dinlemeyen o kalplerinde nifak hastalığı bulunan kişilerden biri olan Abdullah b. Ubey b. Selûl, Yahudilerle dost kalmasına, onlara olan sevgisi ve dayanışmasına mazeret olarak ne diyordu? Bir daha görelim mi?

“Bir insan olarak ben başımı belaya sokmak istemem. Gelecekten de korkarım. O yüzden dostlarımdan kopamam.”

İşte bu, kalpteki nifakın, imandaki zayıflığın, Allah Teâlâ'ya güvenmemenin açık göstergesidir. Allah Teâlâ'ya güvenmemek ne demektir? Neyin alametidir? Oysa bir Müslüman için hakiki “dost” Allah'tır. Yardım edecek olan Allah'tır. Zafer de onun katındadır, dilediğine verir. O'ndan başkasının yardımına bel bağlamak hem ahmaklık, hem de sapıklıktır. Üstelik, boşa kürek sallamaktır.

Hemen söyleyelim, bu sözün dengiyi oluşturan bir de dengi vardır; mesela Allah Tealanın sünnetini hesaba katmak, kendine düşen maddî ve manevî donanımı gerçekleştirmek ve zafer şartlarına

riayet etmek gibi. Bu konuları “Cihad ve Zafer Şartları” kitabımızda genişçe yazmıştık, bakılabilir.

Abdullah b. Übey b. Selûl öldü ve cesedi kumlara gömüldü. Fakat münafıklık bitmedi, melunun habis ruhu gibi benzer tipleri her zaman yaşıyor. O yüzden aynı sözleri biz de duyuyoruz Müslümanların zor günlerinde darda kaldıkça. Sözler ne kadar da birbirine benziyor değil mi? Çünkü kalpleri birbirine benziyor, kaynak aynı kaynaktır. Aynı nifak çeşmesinden içiyorlar...

Evet, İbn Selûl’ün ileriye sürdüğü mazeretler, kurnazlıklar ve minnet yüklü sapıklıklar, tarih boyunca pek çok kimse tarafından tekrar edilecektir. Kalplerinde hastalık bulunan her münafığın düşüncesi, İbn Übey’in düşüncesiyle aynı olacaktır. Hiçbir münafık, iman gerçeğini kavrayamayacaktır.

Ama öte yandan Ubade b. Samit hazretleri Yahudilerin yapıp ettiklerini görünce onlara dostluktan nefret ediyor. Çünkü kalbinde iman vardır. Bunun için Yahudilerle var olan dostluğunu tamamen bırakıyor. O kalbini Allah’ın’ buyruklarına açarken Abdullah b. Übey b. Selul ise onun bu tutumuna tepki olarak öfkeyle dişlerini sıkıyordu.

İşte iki farklı anlayıştan, iki farklı duygudan kaynaklanan bu iki farklı tutum, iman eden kalpler ile imanı bilmeyen, bilse de dünyayı ahirete tercih eden kalpler arasında, tarih boyunca sürekli yaşanacaktır. Bugün ve yarın, yaşanan dünler olacaktır.

Müslüman, Allah Teâlâ’nın dinine teslim olan insandır. İslam’ı bilmek kadar, yaymak da bir teslimiyettir. Fakat bunu yaparken uyulan metot da İslamî olmalıdır. İslam dışı usul ve metotlar, haramı helal kılan gayri meşru yol ve yöntemlerle İslam’a ulaşılamaz. Bu usul ve yöntemin bazen görece bir faydası var varmış gibi görüntüsü olsa bile neticesi hüsrandır.

O yüzden kafirleri severek ve destekleyerek, onlarla işbirliği içinde Müslümanlarla savaşarak yeryüzüne İslam'ı yayacaklarını zannedenler ne kadar aldanmaktadırlar! İslam'ın dünyaya hakimiyeti idealini böyle hayal etmek, dine aykırı olduğu kadar akla ve tarihi tecrübeye de ters düşer.

Günümüzde de benzer davranış sergileyen ve Müslümanların maddî ve manevî bütün emek ve enerjilerini heba edenlerin hüsrânını görüyoruz. İçlerinde yaşadıkları derin inkisarların infilakını ve pişmanlıkların gayyasını simalarından seziyoruz ama ah o gurur, ah o kibir, ah o kendini beğenme hastalığı, mağlubiyet ve mahvoluşları bile zafer gibi ilan ettiriyor insana. Bozgun yiyenler nihayet Müslümanlar olunca, üzülen yine biz oluyoruz.

Ama öbür yandan imanın lezzetini kalbinde duyan ve Müslümanların acısını yüreğinde hisseden, emanetin mesuliyetini müdrik olarak taşıyanlar, kafirlerin olanca tehdit ve suikastlarına rağmen Allah Teâlâ'ya tevekkül ve itimat ile onun emanına girenler, kısmî de olsa zafer yollarında adım adım ilerliyorlar biiznillah.

Kur'an, dinlerine düşman olan kişilerle yardımlaşanları, onlarla sıkı fıkı sırdaş olanları, Allah'a içtenlikle inanamayan, bağlanıp güvenemeyen münafıkları tehdit ediyor. Onları, fethin yaklaşmasını haber vererek uyarıyor. Onların bu yanlış tutumlarını ortaya koyarak, gizledikleri nifak tohumlarını açığa vuruyor ve işte şöyle tehdit ediyor: **"Olur ki Allah yakında size fetih nasip eder veya kendi tarafından sürpriz bir gelişme gösterir de o zaman bu kimseler, kalplerinde gizli tuttukları duygulardan pişman olurlar."** (Maide, 52)

İşte o zaman, o mübarek "fetih" gerçekleştiği zaman, kalplerinde hastalık bulunanlar, Yahudilerle, Hristiyanlarla vs. kafirlerle dostluk

kurabilmek için yürekten çabalamalarından ve bozgunculuklarının açığa çıkmasından ötürü pişman olacaklardır.

Bu fetih dün Mekke fethi ise, bugün de ABD'nin çöküşü ile İsrail'in yok oluşu olur inşallah. O zaman bakacağız, Müslüman Filistin bombalanırken Terörist İsrail için ağlayanlar ne yapacaklar? Yine el çabukluğu ile herkesten evvel ganimet toplamaya ve iktidar devşirmeye koşacaklar mı?

MÜSLÜMAN VE İRTİDAT

Hiç kimse kulluktan kaçamaz. Özellikle de Müslüman olmuş birisi artık dinden dönemez. İmtihandan kaçmak mümkün değildir. Hayatın zorlukları olabilir. Her halin bir hükmü vardır, o bilinip uygulanır. Zor zamanların da bir ruhsatı vardır, kullanılabilir. Ama bütün bütün kulluktan kaçmak, dünyada ve ahirette rezil ve rüsvay olarak yok olmaya razı olmaktır. İşte ilgili ayetlerden biri:

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler; müminlere karşı mütevazi ve yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücadele eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu, Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah, geniş ihsan sahibidir, her şeyi çok iyi bilendir.” (Maide, 54)

Kimin kalbinde iman veya küfür ne varsa, kendisiyle Allah Teâlâ arasındadır muhakkak. Göğsümüzün içinde saklı kalpte ne olduğu bilinmez. Ama bir gerçek de vardır ki, küp de ancak içindekini sızdırır.

Ayette görüldüğü gibi Allah Teâlâ bu insanların mürted olmalarına, yani dinden dönmelerine sebep olmada ilk zikrettiği durum,

sevgiyi ve yergiyi yerinde kullanmamaya işaret olmuştur: **“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler.”**

Bu yüzden Allah konunun akışı içerisinde müminlere hitap ederek içlerinden böylelerinin çıkabileceğine işaret buyurmakta, onların dinden dönmeleriyle İslâm'ın değil, kendilerinin kaybedeceğini bildirmektedir.

“Dinden dönme” diye tercüme edilen “irtidad” kavramı, “bir kimsenin müsiüman iken dinden dönmesi, İslâm'ı terketmesi” demektir. Bu şekilde dinden dönen kimseye “mürted” denir. Hz. Peygamber zamanından beri İslâm dünyasında az da olsa dinden dönme olayları meydana gelmiştir. Ancak bunlar gerek sayı gerekse nitelik olarak hiçbir zaman İslâm'ın yaşamasına ve yayılmasına zarar verecek derecede problem oluşturmamıştır. Allah'ın insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkartmak için gönderdiği “Kitap”, yani “Kur'an”, Allah Teâlâ'nın koruması altında her gün biraz daha güçlenerek dünyayı aydınlatmaya devam etmektedir.

Bu kitaba iman ve ona sınıksız bağlanma, hayatını ona göre düzenleme, Müslümanlar için varlık ve dirlik sebebidir. Aksi ise küfürdür, nifaktır, ihtilaftır ve yok olmadır. Üstelik ayetin başında yapılan uyarı da ilginçtir; Allah Teala müminlerin dinden dönmeleri durumundan bahsediyor. Bu korkunç bir durumdur. Sonucu da korkunç olacaktır: Allah onları yok edecek ve yerlerine yeni nesiller getirecektir.

Kimdir bunlar?

Kendilerini sadece “Müslüman” olarak zikredenler mi?

Yoksa “Müslüman” kimliği ile yetinmeyerek onun yanına “tamamlayıcı bilgiler” olarak “Türk, Kürt, Arap, Acem, milliyetçi, ulusalcı, sosyalist, kömünist, liberalist, faşist, Maocu, Leninci, Apocu,

Atatürkçü, laik, çağdaş, aydın, Batıcı, modernist vs” gibi kavramlar ekleyenler mi?

Yoksa bunların hiçbir önemi yok da sadece bazı nitelikler, sıfatlar, vasıflar, özellikler, hususiyetler taşıyanlar mı?

İŞTE SEVİLECEK KAHRAMANLAR

Biraz önce yazdığımız bir ayet üzerinden iki zıt insan tipini tanımayaya çalışmıştık. Üstünde düşünmete devam edeceğimize göre, o ayeti tekrar yazarak hatırlamamız iyi olacaktır: **“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah yakında öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler; müminlere karşı mütevazı ve yumuşak, kâfirlere karşı da onurlu ve şiddetlidirler; Allah yolunda mücadele eder, hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. Bu, Allah’ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah, geniş ihsan sahibidir, her şeyi çok iyi bilendir.”** (Maide, 54)

Bu ayette seçkin özellikleri anlatılanlar için “kimdir bunlar?” diye soralım. Âyette bazı özellikleri belirtilen bu mübarek insanların ırkı, dili, rengi, ülkesi yoktur. Çünkü bunlar önemli değildir. Önemli olan imandır ve ona dayalı bazı özellikler ve güzelliklerdir. Diyanet’in bastırdığı “Kur’an Yolu” tefsirinin açıklamasına göre, önemli olan vasıflarıdır ve onlar da şöyle sıralanmıştır:

1- Bunlar Allah’ın sevdiği kullarıdır. Allah’ın kulunu sevmesinden maksat onun doğru yolu bulmasını murat etmesi, ondan razı olması, itaat ve ibadetlerine bolca sevap vermesi, onu övmesi ve hayırlı işlerde başarılı kılmasıdır.

Allah'ın sevgisine mazhar olan kimseler, O'nun yardımına, dolayısıyla başarıya ve kurtuluşa namzettirler. Çalışma, ilerleme ve başarıma hususunda Allah'ın yardımı daima onlarla beraberdir.

2- Bunlar da Allah'ı severler. Allah sevgisi, O'nun yüceliğini ve nimetlerini düşünme neticesinde kişinin kalbinde meydana gelen bir duygudur. Bu duyguya sahip olanlar Allah'a karşı saygılıdır, O'nun emirlerini yerine getirip yasaklarından sakınırlar. Allah yolunda ve din uğrunda gayret göstermekten, mallarını ve canlarını feda etmekten kaçınmazlar.

Aslında bunlar bizim yazı dizimizin asıl konusuna işaret eden ayetlerdir. Kur'an-ı Kerim'in insanlığı ulaştırmak istediği hedeflerin başında onu Allah'ın birliği inancına ve Allah'ı her şeyden daha çok sevme duygusuna ulaştırmaktır. Nitekim Bakara sûresinin 165. Âyetinde, "kimi sapıkların Allah'tan başka Rabler edinerek onları haşa 'Allah sever gibi' sevme sapıklığına" karşı, "İman edenler ise en çok Allah'ı severler" buyurularak bu hedefe işaret edilmektedir. "İnsanlardan kimi de Allah'tan beride O'na karşı bir takım denklemler ediniyorlar ve onları Allah'ı sever gibi seviyorlar. İman edenler ise Allah için sevgice daha kuvvetlidirler."

Dikkat ediyor musunuz? Allah için sevme başka, Allah sever gibi sevme başkadır. İnce, ama derin bir çizgi farkı var.

İnsanla yaratıcısı arasındaki en yüksek ilişki, sevgi düzeyine ulaşan ilişkidir. Allah'ı her şeyden çok seven insan bütün ilişkilerini bu sevgiye, dolayısıyla Allah'ın iradesine göre düzenleyeceğinden, onun bütün ilişkileri bilinçli ve iradeli olacaktır.

İslâm düşüncesinde "hakiki sevgi" Allah sevgisidir. Çünkü kişinin asıl varlığının sebebi, mazhar olduğu iyilik ve ikramlarının, maddî ve manevî nimetlerin aslı O'dur. En iyi, en güzel olan O'dur.

Bütün iyilikler, güzellikler O'ndan gelir, bu sebeple sevmeye en çok lâyık olan O'dur. Ötesi “mecazî sevgilerdir.”

3- Bundan sonraki vasıflar da çok önemlidir. **“Müminlere karşı alçak gönüllü yani şefkatli, merhametli ve naziktirler.”**

Onlara karşı kaba saba davranmaz, hakaret edip aşağılamaz, alay etmez, fiili kuvvete başvurmazlar. Hatta zekâ, yetenek, etki, servet ve diğer güçlerini müminlerin aleyhine ve kafirlerin lehine bir baskı aracı olarak kullanmazlar.

4- Kâfirlere karşı izzetli ve vakarlıdır, yani İslâm düşmanlarına karşı sert, dirençli ve tavizsizdirler; maddî menfaat karşılığında satın alınamayacak kadar üstün karaktere sahiptirler.

5- Allah yolunda cihad ederler, yani Allah rızâsını kazanmak için hakkı ve adaleti gerçekleştirmeye gayret ederler; bu uğurda başlarına gelecek her türlü sıkıntıya katlanırlar; mal ve canlarını Allah yolunda harcamaktan çekinmezler. Cihad, samimi müminlerin en önemli özelliklerinden ve ayırıcı vasıflarındandır.

6- Hak uğrunda cihad ederken hiç kimsenin kınamasından korkmazlar; varlığına ve birliğine inandıkları Allah yolunda yürürler, O'nun hükümleriyle hükmederler, karşıtlarının muhalefet, eleştiri, itiraz ve alaylarına aldırış etmezler. Çünkü bunlar yaptıklarına karşılık olarak insanlardan ne ödül ne övgü beklerler; sadece hakkı gerçekleştirmek, bâtılı yek etmek, iyiliği ve güzelliği yaymak, kötülüğü ve çirkinliği önlemek, böylece Allah'ın nâsını kazanmak için çaba harcarlar.

Kur'an-ı Kerim bizi “zulumât/karanlıklardan nûra/aydınlığa çıkararak,” hak ile batıl için “Furkan/ayıran” kitaptır. Onun her ayeti bir meşaledir.

Kurtuluş, Kur'an-ı Kerim'i çok okuyup doğru anlamakta, ihlas ile amel etmektedir.

Allah Teâlâ bizi de, sizi de dostları arasına katsın. Aziz yolunu asla terk ettirmesin.

DİN ALLAH İÇİN SEVMEK VE SEVMEMEK TİR

Evet, “Dini Allah için sevmek, Allah için sevmemek ve buğzetmekten başka bir şey değildir.”

Evet, aynen öyledir. Hak etmek şöyle dursun, kınanması, ayıplanması, hatta cezalandırılması gereken birisine şirin görünmenin, sempatik davranmanın, sevgi saçmanın anlamı yok, zararı vardır. Çünkü her şey gibi sevgiyi de yerine koymak lazımdır. Değilse, zulüm olur. Malum zulüm, bir şeyi yerine koymamaktır. Dolayısıyla kınama, buğzette, reddetme yerine hoşgörüyü, sevgiyi ve kabulü koyarsanız, hain olursunuz. Bile bile dine ihanet etmiş olursunuz. Bu ise hem Allah'a, hem Resulullah'a, hem kendine ve hem de yüklediği emanetlere ihanet etmektir.

Herkes tarafından sevilen insan, münafıktır. Hz. Resulden daha güzel, daha iyi, daha örnek bir insan olamazken, onu dahi sevenler kadar sevmeyenler de vardır. Eğer kötüyü, haksızı, zalimi sevmediğini elinle gösteremiyorsan bari dilinle göster. Ona da gücün yetmiyorsa kalbinle buğzet. Yani surat as. İlgi gösterme. Yüzüne gülme. Destek verme. İlişkiyi kes. Yok bunu da yapamıyorsan, yağcılık, dal-kavukluk, riyakarlık, münafıklık yapacağına evinde otur, daha iyidir. Yoksa, manen mahvolursun.

Evet, ölçü imandır. Kendi içinde mertebeleri dikkate alarak imanı ve mü'mini sevecek, küfür ve kafiri sevmeyeceksin. Müslümanı sevip tercih edeceksin, kafiri de ya kibarca dine davet edeceksin, ya da terk edeceksin. Hidayet ile dalaletin ortası olmaz. Biraz ondan,

biraz bundan olmaz. Din omlet değildir! Dünyevî muameleler başka, o yasal çerçevede devam edebilir.

Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir, dostlarıdır, velileridir, yardımcısı ve koruyucusudur. Irkı, dili, rengi, bölgesi, cinsi ne olursa olsun, farketmez. Kafirler de birbirleri için böyle olur veya olmazlar, bizi ilgilendirmez. Ama biliyoruz ki, “küfür tek millettir.”

Müslüman, ister en yakını olsun, ister yedi kat yabancı, hiç farketmez, kafiri sevemez, destekleyemez, kardeşleri aleyhine onlara güç veremez. Kim dünyayı ahirete tercih ediyorsa, onunla bir işi yoktur Müslümanın.

Bu yaşağın neticelerini şöylece sıralayabiliriz: Kafirleri ve müşrikleri Allah için sevmemek, dost, yardımcı, önder, lider, yönetici edinmemek, dini yayma ve İslam'ı tebliğ etme, ilim öğrenme, ticaret gibi dinî ve dünyevi bir menfaat söz konusu olmadığı sürece kafirlerle görüşmemek, yeme, içme, giyim, kuşam gibi dünyevi işlerde onlara benzememek, bayram ve törenlerine saygı duyarak katılmamak, kanunlarına ve hakimliğine müracaat etmemek, emir ve yasaklarına uymamak, devlet başkanı ve hakimlik gibi kimi önemli makamlara idareci olarak seçmemek.

Kim bu ilkelere tutunursa şirk ve küfür bataklığına düşmekten Allah Teâlâ'nın izniyle kurtulur. Kim de bunlara tutunamazsa şirk ve küfür bataklığına düşmekten ve rezil ve rüsvay olmaktan kendisini koruyamaz. Bir zamanlar adı sanı “büyük hoca”, “büyük ilahiyatçı” olan nice zevatın şimdi Müslümanların katında bir papaz kadar kıymet ve seyrinin olmaması bundan değil midir?

Abdullah bin Ömer radiyallahu anhüma şöyle buyurur: “Örüm boyunca oruç tutsam, hiç uyumadan geceyi ibadetle geçirsem, malımı parça parça Allah yolunda infak etsem ve bu hal üzere ölsüm,

fakat gönlümde Allah'a itaat edenlere karşı bir sevgi, isyan edenlere karşı da nefret duygusu olmasa, bütün bu yaptıklarımın bir faide göremem."

İbn Mes'ud radiyallahu anh buyuruyor: "Kişi Kabêde rükün ile makam arasında yetmiş sene ibadet etse de yine sevdikleri ile haşrolunacaktır."

Allah Teâlâ'nın buyruğu açıktır: "**Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri veliler edinmesinler. Kim böyle yaparsa onun artık Allah ile bir ilişkisi kalmaz.**" (Âl-i İmrân, 28)

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin; (bunu yaparak) Allah'a, aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?" (Nisâ ,144)

Bütün bu ayetler şunu ifade eder ki Allah Teala mü'min kullarını, iman edenleri bırakıp da kâfirleri dost edinmekten, onlara sır verip can ciğer olmaktan, mü'minlerin gizli hallerini onlara açmaktan şiddetle yasaklıyor.

Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "*İman kulplarının en sağlamı Allah uğrunda dostluk kurmak, Allah uğrunda düşmanlık etmek, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir.*"¹⁹

"*Kim Allah için sever, Allah için buğzeder, Allah için verir ve Allah için engel olursa imanını kemale erdirmiş olur.*"²⁰

Resûl-i Ekrem efendimiz buyurdular: (Ebu Hureyre (r.a)'dan): "*Arş'ı Azam'ın etrafında nurdan kürsüler vardır. Bu kürsülere öyle kimseler oturacak ki, elbiseleri ve yüzleri nur gibi parlayacaktır. Bun-*

19 Elbanî, Silsiletü'l-Ehadisi's-Sahihâ, 998.

20 Ebu Davud, 4681.

lar peygamber de değil şehidler de değildirlerdir. Fakat peygamberler ve şehidler onlara gıpta edecektir.”

Resûl-i ekrem efendimize, “Bunlar kimlerdir?” diye sorulunca, şöyle buyurdular: “*Onlar Allah için birbirlerini sevenler, Allah için buluşup oturanlar ve Allah için birbirini ziyaret edenlerdir.*”²¹

Bizim kültürümüzde “feraset” ve “Furkan” olarak kullanılan “doğru bakış açısının” kotları Kur’an ve sünnetle çerçevelemiştir. Beslendiği kaynaklar bunlar değilse, isterse Müslümanların arasında yaşasın, bir insan nereden “feraset” ehli olacak da hak ile batılı ayıran “furkana” erecektir?

Evet, belki çok uzattık ama sonuna geldik. Toplasanız küçük bir kitapçık olabilecek bu yazıları okuyanlar için değmiştir inşallah. Çünkü “Batılılaşma” ve “laiklik” gibi küfür kavramlarının hakim olduğu, hilafetin ve şeriatın kaldırıldığı, Kur’an ve sünnetin bilinmez olduğu, Müslümanların ecnebi fikir ve ilkelerle bölünüp parçalandığı, imanın tadının kaybolduğu için kimsenin kimseyi sevemediği ve güvenemediği böylesine zifiri karanlık bir devirde onlara bir ışık, bir meşale, bir ilke, bir sığınak, bir barınak, bir enerji kaynağı, bir güç ve kuvvet olur inşaallah. Bakarsın birisi “Allah razı olsun” der, o da icabet saatine denk gelir de kabul olur inşaallah.

Ey dostlar!

Bu karanlıklar içinden çıkış ancak sağlam bir iman, salih bir amel, ihlas ve samimiyetle kardeşlik ve bu muhabbetle mümkün olur.

Gelin safımızda sağlam duralım, onurumuzla dik duralım, kararlılığımızla dostu sevindirip düşmanı korkutarak zafere doğru ilk adımımızı atalım inşaallah!..

---

21 Nesai.

YAKINLIK VE UZAKLIKTA ÖLÇÜ

Mü'minlerin kendileri dışında kalan kimseler, ya kafir olan yakın veya uzak akrabalarıdır, ya da başta ehli kitap olan Yahudiler ve Hıristiyanlar olmak üzere bütün kafirler ve münafıklardır. İslam'ın dost ve düşman anlayışında ortaya koyduğu ilke, akraba veya yabancı olsun, hiç fark etmez. İslam'da insanları birbirine bağlayan bağın kan değil iman oluşu bunun bir göstergesidir. Irkçılık da bu yüzden lanetlenmiştir.

Öyleyse bir Müslüman olarak ölçümüz şudur; Üstünlük ve muhabbet ölçüsü takvadır. Kim daha takvalı ise, Allah Teâlâ'ya o nispete daha yakındır.²² Kim ona en yakınsa, bize de en yakın olmalıdır. Bizim insanlara yakınlığımız, onların Allah Teâlâ'ya yakınlıkları kadardır. İşin doğrusu budur.

Allah Teala şöyle buyurmuştur: **“Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun; babaları, oğulları, kardeşleri veya yakınları dahi olsa, Allah'a ve Rasulüne muhalefet eden kimseler için bir sevgi beslediklerini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir.”** (Mücâdele, 22)

Ayette insanlık iki farklı gruba ayrılmaktadır: Allah'a ve Resulüne iman edenler ile Allah'a Resulüne muhalefet edenler. Birisi Allah taraftarları, öbürü ise tağut ve şeytan taraftarları. Yani bütün insanlar iki ayrı sancak altında toplanmaktadır: Hak sancağı ve batıl sancağı.

22 “Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.” (Hucurat, 13)

Buna göre bir insan, ya Allah taraftarı olup hak sancağı altındadır. Ya da tağut veya şeytan taraftarı olup batıl sancağı altındadır. Bunlar iki ayrı çizgi, iki ayrı gruptur. Öyle kesin hatlarla birbirinden ayrılmışlardır ki, asla barışmazlar ve asla karışmazlar.

Bir Müslümanın gözünde birinci derecede yakın olma ve yer almada ölçü, asla kan ile bağlı bulunan akrabalık ve hısımlık değildir. İrk da değil, dil de değil, vatan da değildir. Bir Müslümanın gözünde değer yargısı olarak öncelikli olmada aile ve yakınlık yok, vatan ve millet yok, ırkçılık, ulusalcılık ve asabiyet yok; sadece İman var, akide var, İslam var, takva var, o kadar!

Daha kısa söylersek, sadece Allah var, onun koyduğu ilkeler var. Buna inananlar, Kur'an tabiriyle "*Hizbullah*"tır. Yani Kur'an'ın hizbi, taraftarı, grubu. Kim Allah taraftarlarına katılır, hak sancağı altında durursa, o sancağın altında duran herkes Allah yolunda kardeşidir. Renkleri farklı, dilleri farklı, vatanları farklı, milletleri farklı, aileleri farklı olabilir. "Allah taraftarlığını" oluşturan temel bağları aynıdır. Bu "aynı oluşt" bütün farklılıklar erir gider.

Kim de şeytanın hakimiyetine girer, batıl sancağının altında yer alırsa, artık o "hizbuşşeytan" olmuştur. Hiçbir bağ onu Allah taraftarlarına bağlayamaz. Ne ülke, ne ırk, ne dil, ne vatan, ne renk, ne soy bağı, hatta ne akrabalık, ne de hısımlık... Bütün bu bağları ayakta tutan ana bağ kopmuş olur o zaman. Onun kopması ile diğer bağların tümü de kendiliğinden çözülür.

Mesela ben Müslümanım bir Türk'üm. Ama yakın akrabam olan bir Türk kafirden, mesela Marksist, Leninist, komünist, ateist, laikçi, batıcı bir kafirden Müslüman bir Kürt, Müslüman bir Arap veya Müslüman bir Acem bana çok daha yakındır, dosttur, sevgilidir. Allah korusun, aralarında bir kavga, bir savaş olsa, ben kafir Türk'ü de-

ğil, Müslüman Kürt, Arap veya Acemi desteklerim. Nitekim Bedir'de Müslüman Araplar, kafir olan akraba Araplarla çarpışıyordu. Yine Müslümanlar İran ile savaşırken Selman-ı Farisî İranlıların yanında değil, Arap Müslümanların yanında savaşıyordu.

Alın bu ilkeyi ve örneği, getirin çağımıza, o zaman saflar hemen netleşecek, kafa karışıklığı derhal gidecek ve kafirlerin oyunları da anında bitecektir. O zaman Müslüman Türk'ün, Kürd'ün, Arap ve Acem'in, PKK'nın, PYD'nin, IŞİD'in, ABD'nin, AB'nin, İsrail'in kime ne kadar yakın ve uzak olduğu hemen açığa çıkacaktır. Kim kiminle savaşıyorsa Müslümanların kimin yanında yer alıp destek vermeleri kendiliğinden belli olacaktır.

Bugün Aynularap (Kobani) veya başka bir yerde savaşanlara da bakış açımız bundan başkası değildir. Eğer başka ise, dini bilme ve değerlendirmede bir sapma vardır demektir.

Evet, bütün mesele dinimiz İslam'ı doğru bilmede, ihlas ve samimiyetle yaşamadadır.

En büyük mesele, meselelerin meselesi, iman meselesidir.

AKRABA VEYA SOYDAŞ KAFİRSE?

Sık tekrarladığımız bir fikrimiz vardır: “Bütün mesele dinimiz İslam'ı doğru bilmede, ihlas ve samimiyetle yaşamadadır. En büyük mesele, meselelerin meselesi, iman meselesidir.

Evet, İslam Allah Teâlâ'nın razı olduğu biricik dindir. Geçmiş bütün peygamberler İslam'ı tebliğ etmişlerdir ama o tebliğden geriye sağ salim çıkabilen sadece son peygamber Hz. Muhammed'in (sav) tebliği kalmıştır. Gerisi o son hali ile neshedilmiş, yani hükümden kaldırılmıştır. Zira bu son şekil, eski bütün şekilleri derleyip toplaya-

rak içine almıştır. Hepsini birden ifade etmekte, hepsinden de istifade ettirmektedir.

Dinin bu son şekli Allah tarafından mahfuzdur, Kur'an vesilesiyle korunma garantisi vardır. Allah katında bundan başka hak ve ilahî bir din de yoktur. "İbrahimî Dinler" diyerek bugünkü Yahudilik ve Hıristiyanlığı ilahî, semavî bir hak dinmiş gibi gösterenler, sadece sapıtmakla kalmamış, aynı zamanda Allah'a, Resulüne, İslam dinine ve Müslümanlara açıkça ihanet etmişlerdir.

Bu ümmete gelince, onun varlığını devam ettirip korunması, bu dinin ölçülerine samimi bağlanmasına bağlıdır. Allah Teala bu ümmeti de korur o zaman. Ne var ki burada bir şart vardır. O da dinde, yani ilahî kanunlarda, yani şeriatta bir sapma olmamasıdır. Yani dinden, yani ilahi kanunlardan, yani şeriatten başka bir dine, başka bir kanuna ve şeriata sapma olmamasıdır. Zira böyle bir olay küfürdür. Zaten böyle bir küfür, bu ümmeti "Ümmet-i Muhammed" olmaktan çıkarır.

Bu sapma en yakınların için olması dahi farketmez: **"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile veli (dost, yardımcı, önder, yönetici) edinmeyin. İçinizden kim onları veli edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir."** (Tevbe, 23)

"Hak Dini Kur'an Dili" tefsirinden öğreniyoruz ki, "Cessas'ın "Ahkam-ı Kur'an"da zikrettiği üzere, müminler münafıklardan ayırdilmek için bununla emrolunmuşlardır. Çünkü münafıklar, kâfirlerle dostluk ilişkilerine giriyor ve buluştukları zaman onlara saygı gösteriyor ve ikram ediyorlardı, onlara velayet ve taraftarlık izhar ediyorlardı. Allah Teâlâ da bu âyetteki emrini mümin ile münafığın farkına alâmet kılmış ve böyle yapmayanın nefesine zulmetmiş ve böylece cezaya hak kazanmış olduğunu haber vermiştir.

Ancak şunu da unutmamak lazım gelir ki Allah, kâfir olan ana babaya iyilik yapıp ihsan etmeyi, belli ölçüler içinde yakınlığı dahi emreylemiştir. Nitekim Lokman Sûresi'nde beyan buyurulduğu gibi: **“Biz insana, anasıyla babasına itaat etmesini emrettik... Bununla beraber ananla baban, bilmediğin bir şeyi Bana şirk koşman hususunda sana baskı yaparlarsa onlara itaat etme. Fakat onlarla dünyada iyi geçin...”** (Lokman, 14-15)

Aynı şekilde şu ayetleri de okuyabiliriz: **“Allah’a ibadet edin, hiçbir şeyi ona ortak koşmayın, anaya babaya iyilik edin.”** (Nisa, 36)

“De ki: “gelin size Rabb’inizin neleri haram kıldığını ben okuyayım: Ona hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anaya babaya iyilik edin.” (En’âm, 151)

Bu âyetin başı ile sonu göz önünde bulundurulduğu zaman anlaşılıyor ki, bu âyet biraz yukarıdaki “Siz kendi halinize bırakılacağını zı mı sanıyordunuz? “ âyetindeki “Allah’dan, Resulünden ve müminlerden başkasına sığınmazlar...” ifadesinin daha geniş bir açıklaması şeklindedir. Bunun hikmeti de biraz ileride gelecek olan âyet ile gösterilecektir: **“Onlara de ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, kadınlarınız, akrabalarınız, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler ve meskenler, size Allah ve Resulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise, artık Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah böyle fasıklar topluluğuna hidayet nasip etmez.”** (Tevbe, 24)

Şurada bir akraba veya ırkdaşımız, soydaşımız veya vatandaşımız var. Ama kafir. Yani artık dinsiz midir, materyalist, komünist, sosyalist midir, şeriata inanmayan, onu beğenmeyen laikçi midir, her ne çeşit bir kafir ve münkir ise, işte o, Allah ile, Resulü ile, İslam dini ile savaşıyor. Bunun için Müslümanlar ile savaşıyor. Şimdi biz ne yapacağız?

Akraba ve ırkdaş diye o kafirlerle mi olacağız, yoksa Allah ile, Resulü ile, İslam dini ile, Müslümanlar ile mi olacağız?

Allah Teâlâ'nın buyruğu açık; eğer dünya ve içindekileri Allah'a, Resulüne, İslam dinine ve Müslümanlara karşı üstün tutar da seçip beğenirseniz, taraf tutmada onları seçer ve onların yanında olursanız, o zaman, Allah Teala'nın yolundan sapmış bir kafir olursunuz. Böyle kaldıkça da asla ilahî yola girmek olan hidayeti bulamazsınız.

Her şey ortada ve açık seçik bellidir, öyle değil mi?

Ve bu dinin ilkeleri Türk için de, Kürt için de, Arap ve Acem için de aynıdır, bilmem söylemeye gerek var mıdır?

Bu müthiş ayeti biraz daha açmamıza artık gerek var mıdır?

Bence yok. Ama “mümkünse yapın” diyenler de olabilir. Onları da reddetmeyelim, yapalım, ama gelecek yazıda inşallah.

EN SEVDİKLERİMİZ ENGELSE

Evet, bir önceki yazımızda Tevbe Suresinin 24. ayetini yazmış ve açıklamaya çalışmıştık. Sonra da “Bu müthiş ayeti biraz daha açmamıza artık gerek var mıdır? Bence yok. Ama “mümkünse yapın” diyenler de olabilir. Onları da reddetmeyelim, yapalım, ama gelecek yazıda inşallah” demiştik. Şimdi işe başlayalım.

İsterseniz söze şöyle bir soruyla başlayalım: Açıklamak istediğimiz o ayette sayılanlara bir daha bakar mısınız: “**Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, zevceleriniz ve aşiretiniz, birlikte yaşadığınız, düşüp kalktığınız, ancak onlarla birlikte olursanız mutlu olacağınız aile fertleriniz, yakın veya uzak akrabalarınız, kazanıp biriktirdiğiniz mallarınız, yani bütün mal varlığınız ve kesat gitmesinden korktuğunuz ticaretiniz ve hoşunuza giden mesken-**

ler, içlerinde yaşamak arzusunda bulunduğunuz evler, konaklar, köşkler, bahçeler, iller, obalar..”

Evet, bütün bunlar, tek tek bütün bu sayılanlar, hayatı rahat, zevkli ve keyifli yaşama yanında insan grupları arasında başlıca mutluluk, dostluk ve kaynaşma sebepleridir de. Savaşın ise öldürülme neticesinde bütün bu nimetlerin zevali ihtimali vardır. Öldürülmez de yaşasa bile yaralanma, acı çekme, sakat kalma, esir edilme yanında bir de bu sayılanlardan ayrılma gibi bir hicran ve elemli tarafı da vardır. O yüzden savaş çok ciddi bir iştir ve karar vermeden evvel iyi düşünölmelidir. Ataların “iki ölç, bir biç” dediği nokta en çok da savaş kararında olmalıdır. Ne var ki gerekiyorsa, yani başka çare yoksa, bütün başvurular bittiyse, o zaman da canla başla savaşılmalı, sabır, sebat ve azim gösterilmelidir.

Evet, savaş insanları, muhterem babalardan, sevgili oğullardan, değerli kardeşlerden, güzelim eşlerden, topyekun hısımlar ve akrabalar, konu komşudan, eşten dosttan ve hemşerilerden mahrum edebilir, ayırabilir. Uğraşp didinip kazanılan kıymetli mallardan edebilir, ticareti durdurabilir veya tamamen yok edebilir. Rahat döşeklerde yatmaya engeldir savaş. Bu yüzden savaş sevelecek işlerden değildir. Bundan dolayı durup dururken savaş çıkarmak asla doğru bir durum değildir.

Fakat rahatı sevmenin de bir sınırı vardır. Bu sayılan nimetler insanoğlu açısından ne son gaye ve maksattır, ne de bir Müslöman için bir amaçtır. Hele de ebedi kurtuluşa hiç yeterli değildir.

Aslında cazip ve güzel olan bu sayılanlara sevgi göstermek, helal yollardan kazanıldığı ve Allah yoluna din için hizmete vesile kıldığı müddetçe güzeldir. Aksi takdirde, hadsiz hudutsuz bir sevgi gösterildiğinde, dine ters düşerek elde edildiğinde ve Allah yolunda

hizmete engel teşkil edildiğinde, evet, işte o zaman da bunlar, birer büyük bela ve acıklı musibettirler.

Bu sayılanları Allah Teâlâ'nın ve Resulullah (sav) Efendimizin sevgisine tercih edecek derecede, hadsiz hudutsuz ve haksız bir şekilde sevenler, asla insanlıkta ve ahlâkta yükselemezler. Devlet ve medeniyet kuramazlar. Böyleleri asla adaleti ayakta tutan, hakkı ve hukuku gözetten bir yapıyı inşa edemezler. Canların, malların, ırzların korunmasını ihlal eder, zulüm ve haksızlıklara sebebiyet verirler. Sırf yaşamak ve zevklenmek hatırına her türlü bayağılığa ve çirkefliğe rıza gösterirler. Böylesi insanlar, "biz de Müslümanız" deseler bile, gerektiği zaman Allah yolunda mücadele edemez, cihada gidemezler. Can ve mal, evlat ve iyal kaygısıyla her zillete, her alçaklığa boyun eğler.

Onun içindir ki, bunlara şöyle deniyor: "Eğer bütün bu sayılanlar size Allah ve Resulünden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevgili ise o halde bekleyiniz, ta ki, Allah'ın emri, yani acı azabı gelsin."

Gelsin de size yapacağını yapsın, başınıza ne felaket verecekse versin. Yani azabıyla işinizi bitirsin, belasını başınıza musallat etsin. Ondak sonra ne haliniz varsa görün. O vakit kurtulmak ümidi var mıdır, yok mudur, kalın kafanıza rağmen anlarsınız.

Daha bundan sonra kurtuluş umudu var mıdır acaba?

YANLIŞ SEVGİLER AZAP GETİR

İşte bu sorunun cevabı kısa, net ve çok çetindir. Ustura gibi keser bütün umutları. "Hayır, o vakit kurtulma ümidi asla yoktur. Çünkü Allah fasık bir kavme hidayet vermez. Yoldan çıkmış fasıklar güruhuna doğru yolu bulmayı nasip etmez."

"Niye fasık oluyorlar ki?" diye sormayacaksınız herhalde?

Allah Teâlâ'nın muhatap aldığı insanlara ayette (Tevbe, 24) söylediği açıktır: Eğer siz, Allah'ı ve Resulü'nü ve Allah yolunda cihad etmeyi, mal, mülk ve evlad u iyal sevgisine üstün tutup, onlardan daha çok sevmedikçe ve yolunda harcamadıkça yapacağınız en iyi şey, başınıza gelecek felaketi durup beklemektir.

Böylece Allah Teâlâ tarafından sizin iradi sevginize ve tercihinize bağlı olarak farz kılınan cihadı terketmekle siz itaatten çıkmış, üstünüze düşen vazifenizi yapmamış, kendi mukadderatınızı kendiniz ihlal etmiş fasıklar olacağınızdan artık her türlü helaki ve cezayı bekleyip durmanız gerekir.”

Görülüyor ki bütün bu âyetler imana karşı küfrün velayetinden uzak durmayı, ondan teberriyi emretmektedir. Allah ve Peygamber sevgisine aykırı düşen ve dinî görevlerin yerine getirilmesini engelleyen her türlü sevgi ve ilişkiden uzak durmayı emrediyor.

Sevgi ve muhabbet bunların hepsinde geçerli olduğu halde, velayet işi daha çok baba ve kardeşlere mahsustur. Zira zevce ve çocuklar için velayet bizdedir. Aksi mutat değildir. Bütün bunlara iyilikle emrolunduğu halde, bilinmelidir ki, bunların hiçbirisi “**Allah'a hiçbir şeyle ve hiçbir şekilde şirk koşmayınız!**” emrine göre; bunlara gösterilecek sevgi hiçbir zaman Allah'a şirk derecesine varmamalıdır. Zira Allah için sevmek başkadır, Allah'ı sever gibi sevmek başkadır.

Allah'a ve Resulü'ne aykırı düşecek bir noktaya vardığı zaman hepsi hiç sayılmalıdır.

İnsanın en yakın aile ve akrabaları hakkında dost ve düşmanlıkta ölçü bu iken, acaba daha uzakta kalan hemşerilik, soydaşlık, ırkdaşlık, vatandaşlık gibi sosyal bağlarda olması gereken ölçüler kendiliğinden anlaşılabilir mi?

Buna rağmen o konuyu da görelim isterseniz.

Neden mi?

Çünkü bu zamanda adam Müslüman olduğunu söylemesine rağmen, sırf soyu, ırkı, rengi, dili ve yurdu yüzünden dost ve düşmanlıktaki ölçüyü bilerek veya bilmeyerek aşılıyor, ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık ve asabiyet bataklığına düşerek manen kirleniyor, hatta dinden çıkıp kafir oluyor.

Ne yazık ki bazen bu münkerat ve irtidat bir iki kişiyle de sınırlı kalmıyor, toptan bir soyu ve sülaleyi, hatta boyu ve kavmi, giderek bütün bir halkı dinden çıkarıp mürtedleştiriyor. Batılılaşma macerasında AB ve ABD'nin peşine düşen Türkiye bu mukadderatı yoğun bir şekilde yaşıyor.

Tehlike bu kadar büyüktür. Bu büyük tehlikeye işaret etmemek, o karanlığa ışık tutmamak, sorumluluk taşıyan birisi için mümkün değildir. Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz ve buna devam edip duracağız.

HODRİ MEYDANI!

İŞİMİZE BAKALIM

Bu ülkede Batılılaşma ihaneti ve laiklik küfrü iyice anlaşılırsa Müslümanları kimse tutamaz!

Biz de bir çok kitabımızda hep Batılılaşmanın Osmanlıya girişi ve Cumhuriyet ile iktidarı tamamen ele geçirişi ile yaşanan din, kültür ve medeniyet fay hattındaki “Büyük Kırılma”yı anlatıyoruz. Bu kırılmanın ülkede sebep olduğu “Sosyal Deprem”i de yazdık, önümüzdeki günlerde basılacak inşallah. Ama bunlardan önce “İnançta Arınma” ve “İnançta Kirlenme” kitapları ile Müslümanların Batılılaşma zorbalığı karşısında nasıl da bilerek veya bilmeyerek dinden çıkıp mürted olduğunu yazmıştık.Hakeza bu küfürden kurtulmak için de “İmanın Kıymeti ve Korunması” kitabını. Bu sosyal depremin en büyük yıkımı, maalesef şeriatın kaldırılması ve yasaklanması ile olmuştur. Bunu da “Sistem Ve Şeriat” kitabımızda inceledik. Şimdi ise en büyük felaketimiz ve davamızın yolunda en büyük engelimiz olan laikliği ise, “Laiklik Sorgulaması” adıyla yazdık. Bunları “Batılılaşmayla Hesaplaşma” ve “Batılılaşma Cinnetine Aydınların Karanlığı” takip etti. Ve en son şu anda içinde yaşadığımız savaş anlatıldı: “Adı Konmamış Savaş.”

Bize sorarsanız basılı kitaplarımızın tamamı İslam ve bu İslam’ı yıkıp yerine oturan Batı ve batılılaşma ve laiklik ve onun sebep olduğu küfür ve inkar üzerinedir, sistem üzerinedir. Bunlar, imanı kurtarmaya çabalayan, bilinç aşıl原因 ve İslam ile iftiharını sağlayan, edebe

ve irfana davet eden, davet ve tebliği dava haline getiren kitaplardır çok şükür. Bu iman, ihsan ve cihat şuurunu Kur'an, sünnet, fıkıh ve tasavvuf eğitiminden ve önümüzde gördüğümüz büyüklerimizin güzel tecrübelerinden aldık çok şükür. Allah Teâlâ bizi kendilerine nimet verdiği nebilerin, sıddıkların, şehitlerin ve salihlerin yolundan, o sırat-ı müstakiminden ayırmasın. Amin.

Bunları övünmek için değil, faydalı olmak için yazdım. "Lâ fahr" diyerek, "Tahdis-i nimet" ve "ibret" olsun diyerek ifade edeyim ki, bir öğretmen ve fahrî vaiz olarak yazdıklarımın bin katı konuştum. Hem de bu ülkede kimilerinin küçümsediği "o tür insanların" gördüğüm ve bildiğim ve yaşadığım kadarıyla yan gelip yatmadıklarını, sistemle, batıyla, laiklikle, ırkçılıkla yaka paça kavga edip yüz yüze cihat ettiklerini ifade için yazdım.

Kime ne ifade eder, bilemiyorum. Eder veya etmez bilemem, zira bu benim sorumluluğumda değildir. Biz tebliğ eder geçeriz. Sonuç Allah Teâlâ'nın takdiridir. Bana kalan niyetim ve çabamın makbul olup olmadığı kaygısıdır. Allah korktuğumdan emin, umduğuma nail eylesin.

Hem sadedinde olduğumuz konu, hem de davamızın hemen her yanı hakkında yazmaya, konuşmaya ve hak adına batilla cihat etmeye devam edeceğiz inşallah.

UYARICI SORULAR

Batı, özümüze dönüşü önlemek için abandıkça abanıyor üstümüze. Müslümanlar İslam'a dönmeler, bir İslam devleti ve toplumu inşa etmeler diye çullanıyor üstümüze ve yakıp yıkıyor, vurup öldürüyor. Bizi o sevdadan vaz geçirmek istiyor.

İstiyorlar ki İslam ülkelerinde kurdukları kukla devletler, kendi politikalarında devam etsinler, Batıya ters düşmesinler. Yoksa işte görüyorsunuz, çok kaba ve zalimce müdahaleler yapıyorlar. Savaş, terör, ekonomiyi tahrip vs. ile bizi dize getirmek istiyorlar.

Bu, adı konulmadık bir savaştır. Ama adı herkesçe malum: Haçlı savaşları.

Evet, savaş iyi değil, ama haçlılar meydanda. Peki hilal ehli ne yapıyor?

Hala bir “Batılılaşma” efsanesi tutturmuş gidiyor. Nedir bu Batılılaşma?

Batılılaşma, adı üstünde batılıların bir düşüncesidir. Bizim ne dinimize, ne ahlakımıza, ne görgü kurallarımıza, ne hayat tarzımıza, ne de medeniyetimize uymaz.

Ehl-i kitap olan Yahudi ve Hıristiyanlara uyup itaat etmek, dünyanın yönetimi hakkındaki kanunlarda onlara başvurmak, din dışı sistemlerini almak, kanunlarında, ilkelerinde ve hayat tarzlarında onları taklit etmek, Allah'ın dininden şüphe etmek anlamına gelmez mi?

İslam'ın yetersizliğini, insan hayatına verecek bir şeyinin olmadığını ifade etmek anlamına gelmez mi? Bu da sessiz sedasız içte bir yenilgi ve bozgun yaşama, dinden çıkıp küfre düşmek sayılmaz mı?

Ayetler çok açık. Allah Teâlâ'nın bizi doğulu veya batılı kafirlere uymaktan sakındıran ayetleri hem çok, hem de gayet açıktır. İşte onlardan biri: **“Ey müminler, kendilerine kitap verilenlerin bir grubuna uyersanız, bunlar sizi iman ettikten sonra döndürüp kâfir yaparlar. Allah'ın ayetleri size okunuyorken ve O'nun peygamberi aranızdayken nasıl kâfir olabilirsiniz? Kim Allah'a sınıksız sarılırsa doğru yola iletilmiş olur.”** (Al-i İmran, 100)

Batı bugün yine kitabımızı, sünnetimizi, şeriatımızı, yani dinimizi bırakıp laik, seküler, din dışı bir hayat yaşamamızı istiyor.

Batılıların bu çağrısına, bugün Batılılaşmaya bir Müslüman nasıl olur da “evet” der?

Batının insancılığını, hümanizmini, barışını, demokrasisini, insan haklarını, medeniyet seviyesini vs. vs. çok iyi görüyoruz bu günlerde.

Ve onların safında kendi milletine, tarihine, medeniyetine ihanet edenleri de...

Biz onları biliyorduk. Gözü açık körler de artık görecekler midir, kuşkuluyum.

Artık Batı bize “insanlık...” diye ağzını açsa cevabı hazır:

Hadi oradan alçaklar! Siz daha dünkü Bosna'nın hesabını vermediniz. İşte Suriye, Irak, Afganistan...”

Şimdi Kur'an'a iman ettiğini söyleyen bir Müslüman, şu ayetle Batılılaşmayı yan yana koyarak bir düşünsüz: **“Ey müminler, kendilerine kitap verilenlerin bir grubuna uyarmanız, bunlar sizi iman ettikten sonra döndürüp kâfir yaparlar. Allah'ın ayetleri size okunuyorken ve O'nun peygamberi aranızdayken nasıl kâfir olabilirsiniz? Kim Allah'a sınıksız sarılırsa doğru yola iletilmiş olur.”** (Al-i İmran, 100-101)

İsterseniz düşünmesine yardımcı olalım sorularımızla.

Batı bugün bizden ne istiyor?

Gayet açık. Kendilerine uymamızı istiyorlar.

Nedir o uymamızı istedikleri?

Pozitivizm, materyalizm, sekülerizm, laiklik.

Yani?

Bu dünya hayatını din dışı yaşamamızı istiyor.

Yani din yokmuş gibi, onu arkaya atarak, yok farz ederek yaşamamızı istiyor.

Yani kitabımızı, sünnetimizi, şeriatımızı reddederek, dinsiz, kitapsız, sünnetsiz, şeriatsız bir hayat yaşamamızı istiyor.

Bu çok açık. Böyle demiyorlar elbette. Lafı dolaştırıp duruyorlar. Demokrasi diyorlar. Parlamento diyorlar. Halkın iradesi diyorlar. İnsanın özgürlüğü diyorlar. Evrensel hukuk diyorlar, liberalizm diyorlar. Diyorlar da diyorlar. Sonuç aynı kapıya çıkar. Hayatı dinsiz yaşamak. Keyfince, dilediğince. Biz ağızlarının domalışından bunu anlıyoruz elbette.

Bir Müslüman bunu kabul edebilir mi?

Batılıların bu çağrısına, bu tür bir Batılılaşmaya bir Müslüman nasıl olur da “evet” der?

Diyemez.

Bir Müslüman bunu yapamaz. Yapmaz da.

Çünkü bir Müslüman için hiçbir şey; imandan sonra küfre dönmek, Cennet'e girecekken cehenneme düşmek kadar korkunç olmaz. Bir Müslümandan bu beklenemez. Ateşten bir çukura girip yanmak, imandan dönmekten daha sevimlidir hakiki bir Müslüman için. Bu, her çağda ve her mekandaki gerçek müslümanların en başta gelen özelliğidir. İşte Ashab-ı Uhdut ve Ashab-ı Kehf, işte Firavunun sihirbazları, işte ashab-ı kiram.

Neden diyemez?

Biz müslümanlar için ilim fıskırtan iki kaynak elimizdedir: Allah'ın kitabı ve Allah'ın Resulünün sünneti. Allah'ın kitabı da, Allah elçisinin sünneti de bizim aramızdadır. Bu, bizim için Allah'tan

gelen büyük bir nimet ve rahmettir. Bu kitap ve sünnette iman, ibadet, kanunlar, helaller ve haramlar, ahlak esasları ile beraber yaşama yol ve yöntemleri, devlet, toplum ve medeniyet umdeleri, ilkeleri, yasaları açıklanmıştır.

Bunlar, bu büyük nimet ve lütuflar, rahmet ve bereketler bizim elimizde iken, bunları terk etmek ve inkarcıların eğri büğrü karanlık yollarına sapmak, korkunç bir nankörlüktür ve çirkin bir sapıklıktır.

Bu nedenledir ki ayette geçen bu uyarı, vicdanları derinden yakalayan ve sarsan bir uyarıdır. İçimizi alev alev yakan kavuran bir uyarıdır. Biz bu ikaza kulak vermek zorundayız.

Olacak şey midir Allah aşkına!

Öyleyse soru şu: “Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda da sorduğumuz bu soruyu, yeri gelince burada da bir kere daha soralım istedik; Öyleyse biz, Rabbimiz yasakladığı, haram kıldığı halde, neden kafirlere uyduk? Neden uyduk da dinden olduk?

Cevabı çok basit; biz uymadık.

Ya bu vaziyet nedir?

Çok açık. Zorla, baskıyla, cebir ve şiddetle, tehdit ve ikrah altında, vura vura, zindanlarda işkence ede ede, idamlarla asa asa kabul ettirildi bu vaziyet. Yoksa millet ne hilafetin, ne şeriatın, ne İslam yazısının, ne kılık kıyafetin kaldırılmasına, medrese ve tekkelerin kapatılmasına razı değildir. Ama ne yapsın ki, redde gücü yetmedi.

Fakat şimdi bugüne gelirsek, korkunç bir şey daha oldu. Yani sistem, asırlık politikaları ile kendi zihniyetinde insanlar yetiştirdi. Yahudi ve Hıristiyanlara uymayı isteyenler varsa ancak onlardır. O kendini Müslüman sananlardır.

Siz kalbinize bir sorun; İslam varken küfre, yani batıya uymak ister misiniz?

NEREYE KADAR?

Bugün Batı dünyası haçlı ittifakı içinde İslam dünyasına açığtan saldırıyor. Geçen sene çıkan bir kitabımızın adı “Adı Konmamış Savaş” idi. alt başlığı ise, “Çağdaş Haçlı Seferleri”. Bu kitabın adı çok konuşuldu tv. sohbetlerinde. Ama kitap o kadar okunmadı maalesef. Malum sebep; kitaba ilgi yok. Okumayan bir milletiz.

Her neyse, bakın şu batının pervasızlığına, arsızlığına, utanmazlığına. Yeryüzünde terörle mücadele adına terör estiriyorlar. Şimdi de açıktan PKK ve PYD’yi destekliyorlar.

Nedir Suriye’nin suçu?

Müstakbel bir İslam devleti olma potansiyeli.

Yapılmak istenen de İslam’dan vaz geçip laikliği kabul etmesi. Batı kültürüne iman etmesi. Hayat tarzı olarak İslam’ı değil de, batının değerlerini ve biçimini alması. Bunu sağlayana kadar bombalayacaklar havadan. Terörü besleyecekler bunun için.

Küfür tek millettir be bilinçli yapmaktadır bu zulümleri. Belki halkı ahmakça dünyaya dalmış gafil insanlardır, ama yönetimleri çok bilinçli olarak sürdürmektedirler politikalarını. Allah bize şuur versin, gaflet uykusundan uyandırın.

Oysa “İslam” Allah Teâlâ’nın biricik dinidir. Din demek, bugünün ifadesiyle yaşama biçimi demektir. Hz. Âdem’in (as) Peygamberliği ile başlar, Hz. Muhammed’in (sav) Risâlet’i ile kemale erer. Ama olayların gelişimiyle her an içtihadı açıktır, kendisini yenileyebilir. Bu yüzden canlıdır, diridir.

Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan biricik din İslam olunca, bazılarının onun çağın ihtiyaçlarına cevap veremez oluşunu söylemeleri, cehaletin ta kendisidir. Bunları işte üstümüze bomba yağdıran haçlılar yetiştirmiştir. Laiklik diye yırtınmalarının sebebi de dinden uzaklaşmaları yüzündendir. Adamların İslam ile alakası kalmamış, biz hala şirinlik yapıyoruz.

Artık yeter, saflar netleşmeli.

Tarihi süreç içinde İslam Dininin iman ve ahlak esasları değişmez. İbadetler bölümü ise zaman içinde kısmen değişen ilahi özellikler taşır. Yani Hz. Âdem'in (as) Peygamberliğinden beri namaz, oruç, zekât, zikrullah vs. ibadetler vardır. Ama mesela namazın rekât sayısı, kılınma şekil ve mekânı, orucun tutulma vakit ve keyfiyetleri gibi bazı durumlar, tarih içinde kısmi değişiklikler geçirmiştir.

Dinin toplumu düzenleyen kanunlarına (Şeriat) gelince, ondan maksat insanların bireysel ve toplumsal hayatlarındaki ihtiyaçlarını görerek ve sorunlarını çözerek yaşamalarını kolaylaştırmak ve mutlu etmektir. Hal böyle olunca, zaman içinde insanların ilim, sanat, teknik, teşkilat, yönetim, medeniyet ve kültür seviyelerine göre, dinin şeriat kısmının tarih boyunca değişmesi, yenilenmesi ve gelişmesi hem makul, hem tabii, hem gerekli, hem de vakidir.

Öyle ise şeriat, dinin en çok değişen ve yenilenen kısmıdır diyebiliriz. Bu açıdan bakıldığında en canlı ve dinamik yanı da sayılabilir. Bu yüzden şeriatsız bir din düşünülemez.

Hz. Âdem'in (as) Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed'in (sav) Risâlet'i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ'nın katında geçerli olan tek dine iman eden her insan mü'mindir, Müslümandır ve aralarında geçen asırlara rağmen birbirleriyle kardeşirler.

Artık laik batıcı zavallılar da din açısından nerede durduklarını bilmelidirler. Biz konumlarını biliyor ve açıkça yazıyoruz. Duymazlıktan geliyorlar. Soruyoruz: Nereye kadar?

SAFLAR NETLEŞİYOR

Türkiye'de Batıcıların boyası soyuldu, altındaki ihanet görüldü. Az kaldı, bu millet "alın başınıza çalın laikliği de, Batı tarzı yaşam biçimini de" diyecektir.

İki yıl oldu "Adı Konmamış Savaş" kitabını yazdık. Millet bugün açıktan konuşuyor. Evet, bir Haç ile Hilal savaşı başlamıştır. Batılı Hristiyan ve Siyonistlerle Müslümanların savaşı başlamıştır. Batılılar bizim aklımızı karıştırmak için kendi kurdukları terör örgütlerini "İslam Terör Örgütü" diye lanse ederek bize vuruyor. Biz de terörle mücadele ediyor sanıyorduk. Oyun bozuldu. Takke düştü kel göründü.

Ey ahali, duyduk duymadık demeyin, 15 Haziran Darbesi FETÖ işi değil, Amerikan işidir. FETÖ maskedir.

Ey ahali, duyduk duymadık demeyin, kanımızı akıtan PKK terörünü para ve silahla destekleyen ve sıkışınca yataklık yaparak barındıranlar AB devletleridir.

Ey ahali, duyduk duymadık demeyin, senin devlet başkanını koşturmayan, ama PKK liderlerini konuşturan Almanya, bu Batılı devletlerin güya en iyisidir. Hepsinin silahları insanımızı öldürüyor.

KÜFÜR TEK MİLLETTİR

Evet, batı dünyası haçlı ittifakı içinde İslam dünyasına açıktan saldırıyor. Hem de bakın şu Batının pervasızlığına, arsızlığına,

utanmazlığına. Yeryüzünde terörle mücadele adına terör estiriyorlar. Şimdi de açıktan bütün terör örgütlerini destekliyorlar. İslam ülkelerini bombalıyor. Her yerde kan akıtıyor. Barış ve huzur gelmesin, sürekli kaos ve kargaşa yaşansın istiyor.

Nedir bu ülkelerin suçu?

Müstakbel bir İslam devleti olma potansiyelleri.

Yapılmak istenen de İslam'dan vaz geçip laikliği kabul etmeleri. Batının kuyruğuna takılıp ikinci sınıf insanlar ve devletler olarak yaşamaları. İslam'a değil, Batının din, kültür ve medeniyetine iman edip yaşaması. Hayat tarzı olarak İslam'ı değil de, batının değerlerini ve biçimini alması. Bunu sağlayana kadar bombalayacaklar havadan. Terörü besleyecekler bunun için.

Küfür tek millettir be bilinçli yapmaktadır bu zulümleri. Belki halkı ahmakça dünyaya dalmış gafil insanlardır, ama yönetimleri çok bilinçli olarak sürdürmektedirler politikalarını. Allah bize şuur versin, gaflet uykusundan uyandırın.”

Evet kardeşlerim, ABD açıktan düşmanlık yapmakta ve can düşmanımız teröristleri silahlandırıp üstümüze saldırtmaktadır. Elin-den gelse yeni darbeler üretecektir. Parayla satın aldığı, beynini kendi kültürüyle yıkadığı ya da bir “Erdoğan” nefreti ile aklını başından aldığı zavallı beyinsiz hainlere kendi vatanının ve milletin aleyhine kurşun sıktırmaktadır.

Bugün dış düşmanlar niyetlerini açıkça ifade ederken, kim hala kendi devletinin başkanına “diktatör” diyerek hakaret ediyorsa, -ki atalarımız “dere geçilirken at değiştirilmez” demişler, Erdoğan'ı sevmesen bile bunu söylemenin vakti değildir- bu adamlar kafirlerin saflarında Müslümanlarla savaşıyorlar.

Bakınız Doğu'da peş peşe Ak Partili siyasetçiler öldürüldü. O hainlerden ses çıktı mı?

Soralım, ABD nerede? AB nerede? İnsan hakları dernekleri, barış gönüllüleri, çevreciler nerede?

Eğer bu ölümler HDP'li olsaydı bülbül gibi şakırlardı. Doğuda yüzleri maskeli insanlar sokakları ateşe veriyor olurlardı. CNN ve benzeri Batılı yayın kuruluşları canlı yayın yaparlardı. Yer yerinden oynardı. Şimdi ise tık yok.

Evet, küfür tek millettir ve saflar netleşiyor.

Küfür tek millettir de Müslümanlar tek millet değil midir?

Evet, onlar da tek millettir. Onlar da safları görüyor ve kendi konumlarını sorguluyorlar. Bunun bir adım ötesi ittifak-ı İslam'dır inşaallah.

Bunu da yazalım, ama gelecek yazımızda inşaallah.

MÜSLÜMANLAR DA TEK MİLLETTİR

Evet, Küfür tek millet olduğu gibi Müslümanlar da tek millet, tek ümmettirler.

Tek millet ve tek ümmet olan Müslümanlar ilke olarak tek vatan ve tek devlet içinde yaşamalıdılar. Bu iş öyle başlamıştır ama ilk defa Endülüs Emevî Devleti kurulunca bu teklük bozulmuştur. İki devlet iki halife demektir. Bu nasıl olacaktır? Alimle bunu kelam ve fıkıh ilminde çok tartışmışlardır.

Maalesef tarih içinde bu durum fiilen bozulmuştur ama Osmanlı Devleti bunu kısmen de olsa toparlamayı başarmıştır. Fakat onun yıkılmasından sonra iş ip ilmek tutmaz hale gelmiştir.

Ne yapalım, bir şeyin tamamı ele geçmezse, tamamı da terk edilmez. Olduğu kadar yaşanır güzellikler. Bugün bir çok ayrı ayrı devlet ve coğrafyada yaşamaları, Müslümanların bilinç ve sorumluluk bakımından tek millet ve tek ümmet olmalarına mani değildir. Olmamıştır, olmamalıdır da. Bir binanın tuğlaları gibi, bir bedenin organları gibi, birbirlerine bitişik ve birbirlerinden sorumludurlar. Çünkü kardeşirler. Elbette bu iman ve bu bilinç devam etmektedir, etmelidir.

Mü'minler kardeş olduğu kadar, aynı zamanda birbirlerinin velisi, dostu ve yardımcısıdır da. Onların siyaseten olamasa da, iman ve ilim cihetinden bir millet ve bir ümmet oluşları bunu gerektirir.

Çağımızın en büyük sorunu, Batılılaşmanın getirdiği ulus devlet anlayışı ve ırkçılık belasıdır. Batı bizi dinimizden ve İslam medeniyetinden alarak, "Batılılaşma" adı altında, batı medeniyetini kabule zorladı. Bunu bazen doğrudan kendisi çok acımasız, insanlık dışı bir cebir ve şiddetle, bazen de sözde bizden, biz Müslümanlardan olan, ama aslında çoktan dinden çıkıp kafir olmuş mürtetler eliyle yaptı.

Batı bugün de bize batıl dinlerini dayatmıyor. Bizim Hristiyan olmamızı istemiyor. Ama bizi Hristiyanlaştıracak bir yola girmemizi istiyor. Bu nedir mi?

Bu bizi İslam devletinden, İslam yönetimi ve hukukundan alıp batıl dinlerin kucağına atarak oradan beslenmemizi emreden "laiklik"tir. Şimdilerde bunun yerine "sekülerizm" kelimesini kullanıyorlar. Yani hayatı dinsiz yaşamak. Sosyal hayatta dini etkisiz kılmak. Dini bireylerin vicdanına hapsedmek. Laiklik ve bu sekülerizm, bizim en büyük belamızdır. Ulus devlet fikri de Batı'nın bu katilini desteklemek içindir. AB için çırpınan devlet niçin ulus devletten bahseder? Sebebi gayet açıktır; İslam ümmetinden ülkeyi koparmak için. Batı medeniyetinde

kalabilmek için İslam ümmet ve medeniyetinden uzak durmamız gerekmektedir. Bu uğurda her çelişki görmezen gelinebilir.

İşte görüyorsunuz, en büyük, en korkunç felaketimiz, laiklik, ırkçılık, ulusçuluk, yani Batıcılıktır. İçinden çıkamadığımız ne kadar sorunumuz varsa, kaynağı Batıcılıktır ve en vurucu gücü de laikliktir. Laiklik nedir?

ULUSALCILIK MI UYSALCILIK MI?

Laiklik, Allah Teâlâ'nın uluhiyetini tanımayan, sosyal hayatta onu işlevsiz ve devre dışı bırakan bir küstahlıktır. İnsanın Allah Teâlâ'ya başkaldırmasıdır. Ondan bağımsızlaşarak özgürlük arama aptallığıdır.

İşin en acı yanı da, "İslam'ın laiklikle bir sorunu yoktur" diyen insanların, İslam dünyasında "büyük hoca, üstat, ilahiyatçı Prof. Doç" gibi değerli sıfatlarla alim sayılmasıdır. Bu kabule cinayet mi desek, cinnet mi desek bilemiyoruz. Acaba hangisi daha çok yakışır bu kafirliğe.

Ya her ağızlarını açtıklarında Müslümanların cahilliğini dillerine dolayan, geçmişteki alimleri din uydurmakla suçlayan, kendilerini kimsenin bilmediklerini bilenler olarak sunanlar, bu laiklik küfrüne ve laikçi yobazlara neden tek kelime söylemezler? Zavallı uysalcıklar! Müslümanlara horozlanmaya gelince mücahit, kafirlerle cihatta meydana olmayan sözde kahramanlar. Müslümanlar sizi de tanıdı artık. Foyanız meydana çıktı, boyanız döküldü, cilanız soldu. Fakat sonuçta ziyan olan bizim cepheden. İçim acıyor. Bedduaya dilim varmıyor, yine de dua etmeyi faydalı görüyorum; Allah ıslah eylesin onları!

Her neyse, ne diyorduk?

Şunu: “Küfür tek millet olduğu gibi Müslümanlar da tek millet, tek ümmettirler.”

Evet, Hz. Âdem’in (as) Peygamberliği ile başlayan ve Hz. Muhammed’in (sav) Risâlet’i ile kemale ererek nihaî şeklini alan bu İslam Dinine, bu Allah Teâlâ’nın katında geçerli olan biricik dine iman etmeyen her insan kafirdir. Böyle birisinin velev ki bir ana babanın evlatları olsalar bile, Müslümanlar ile aralarında kardeşlik ve akrabalık yoktur.

Davranış olarak da aralarında iki şekil vardır. Ya barış ya savaş. Yani kafirler din ve Müslümanlarla savaşmaz da barış içinde yaşarlarsa, Müslümanlar da onlara karşı, bir Müslümana yaparcasına hak ve hukuka uyararak, iyilik ve erdem üstün tutarak yaşarlar.

Ama savaşanlara karşı harp bitene ve barış sağlanana kadar çok sert, çetin ve acımasız olurlar.

Bunları niçin yazıyoruz?

Önceki yazımızda söyledik. Başta da söyledik. Açılımı da gelecek yazıya inşaallah.

Hodri Meydan!

Cihada hazır olun kardeşlerim. Çünkü Haçlı kafirler İslam’a ve Müslümanlara savaş açmışlardır. Hem de kendi topraklarımızda.

Savaşa hazır olmayan bir millet zillet içinde yaşamaya mahkumdur. O yüzden her an cihada hazır olmak bizim ana ilkemizdir, asil şiarımızdır. İman borcumuzdur. Müslüman kalabilme şartımızdır. Vatanımız, milletimiz ve devletimiz için kaçınılmaz bir duruştur. Onun için neredeyse bir atasözüne dönüşen şu mısra, dünya siyasetinin mihveridir: “Hazır ol cenge istiyorsan sulh-u salah!”

Biz savaş istemeyiz. Ama birileri ister de bizi mecbur ederse, asla savaştan kaşmaz, sabırla cihat eder, Allah için zafere veya şehadete kadar çarpişırız. Cennet kılıçların gölgesi altındadır.

Bizi böyle gören düşman için bu duruşumuz en büyük caydırıcı güçtür. Bu yüzden savaşa hazır bir millet ile kolay kolay hiçbir düşman harp etmek istemez. İşte bu duygularla biz de bizimle savaşan Batılılara haykırıyoruz: Ey Batı, ey ABD, ey AB, ey kafirler, savaş mı istiyorsunuz?

HODRİ MEYDANI!

Evet, hodri meydan! Yüzyıllar süren batının görünür görünmez işgallerine artık bir son diyoruz. Tam bağımsızlık istiyoruz. Önce şahsiyetimizde, kimliğimizde, yani dinimizde bağımsızlık diyoruz. Biz Müslümanız ve ilelebet onu hayatımıza hakim kılarak öyle yaşamak ve var olmak istiyoruz.

Bize cebirle, şiddetle, zorla kabul ettirilen “Batıcılığı” şimdi Batıya gerisin geriye reddediyoruz. Dinlerini de, kültürlerini de, yaşama biçimlerini de, laikliklerini de alsın başlarına çalsınlar.

İslam bize yeter!

Allah katındaki biricik din bize yeter de artar bile. Hz. Adem'den itibaren son peygamber Hz. Muhammed (sav)'e kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin insanlara sunmak üzere yüklendikleri tek din, tek bir ilah olan Allah Teâlâ tarafından gönderilmiş İslam Dini bize yeter. Bizim de, bütün insanlığın kurtuluşu da ondadır. Dünya bir gün görmüşse, zaten ancak onun hakim olduğu zamanlarda görmüştür. O yoksa, insan sırtlandır. Sözü allamış pullamışlar “insan insanın kurdudur” diyerek normal saymış, medeniyete dahil etmiler. Canavarlığın neresi medeniyettir?

Biz Müslümanlar tekrar İslam'a davet ediyoruz insanlığı. Evreni ve insanı tek bir değerde buluşturan bu tevhid dinine çağırıyoruz. Bu bütün insanlık için aslı değişmez, ayrıntısı tekamül ede ede gelen, çağlar boyu gelişen ve artık son ve en güzel halini alan bir dine, bir yaşama biçimine çağrıdır.

Bu davet ve davanın da bir tek hedefi vardır. O da sapıtılmış insanlığı gerçek dine ve onun öğrettiği Rabb'ine, onun öğrettiği şekilde döndürmektir. O'nun yoluna iletmek ve O'nun belirlediği esaslarla eğitmektir.

Allah tarafından gönderilmiş bütün peygamberlerin sundukları bu ortak mesajı, bu ilahî davete, bu biricik dine inanan mü'minler, kendilerinden önceki ve sonraki peygamberlere inanan diğer mü'minlerle bir millet, bir ümmet ve kardeşler. Çünkü bütün mü'minler tek bir mabuda ibadet eden, biricik yaratıcıya kulluk eden bir ümmetin bireyleridirler.

Biz kesin olarak şuna inanıyoruz ve tarihi tecrübemizden biliyoruz ki, eğer biz dinimizi yeterince öğrenelim, ilimle, ibadetle, salih amelle, güzel ahlakla, zikirle, fikirle imanımızı kuvvetlendirelim, birliğimizi dirliğimizi koruyalım. Her an cihada hazır hale gelelim, o zaman hiç kimse bu ümmetin karşısına savaşmak için çıkamaz. Hatta karşımıza dikilip diklenemez bile.

Buna göre gelmiş geçmiş tüm nesilleriyle tarih içinde bütün bir insanlık iki sınıfa ayrılır.

Birincisi, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "Hizbullah", yani "Allah'ın taraftarları" olan mü'minlerdir.

İkincisi ise "Hizbuşşeytan"dır.

Fark ortada. Ama istenirse biraz daha açılabilir.

İKİ TARAF

Ne demiştik?

“Buna göre gelmiş geçmiş tüm nesilleriyle tarih içinde bütün bir insanlık iki sınıfa ayrılır. Birincisi, Kur’an-ı Kerim’in ifadesiyle “Hizbullah”, yani “Allah’ın taraftarları” olan mü’minlerdir. İkincisi ise “Hizbuşşeytan”dır.” Yani “şeytanın taraftarları.” Bunun bir üçüncüsü yoktur.

“Hizbuşşeytan” olanlar, bütün kafir, müşrik, ehli kitap olan Yahudi ve Hristiyanlar, batıl dinlere mensup olanlar veya deist, ateist, dinsiz, laik olan Allah karşıtlarıdır. Bunların çoğunun “Allah karşıtlığı” ifadesine razı olmayacaklarını biliyoruz. Kendilerini bir tanrıya iman eden müminlerden sanıyorlar. Öyle sanmakla öyle sayılmayacaklarını bilemiyorlar. İşin püf noktası da zaten bu değil midir? Evet, onların da bilmediği de işte bu hakikattir. Bu yüzden bu küfre “cahiliyye” diyoruz ya.

Bu ikili sınıflandırma her türlü zaman ve mekân sınırlandırmasının dışında insanlığın tüm kuşaklarını içine alan genel bir durumdur. Buna göre müminlerin her bir kuşağı yüzyıllar boyunca uzanan bu silsilenin bir halkasıdır.

Bu, İslâm’ın dayandığı temel ilkeyi oluşturan ve Kur’an’da ifadesini bulan büyük, üstün ve yüce bir gerçektir. Bu gerçek insanlar arasındaki ilişkiyi sadece kan, soy, ırk, vatan veya ticarete bağlı kalmanın düzeyinden daha yukarılara çıkarır. İnsanlar arasındaki ilişkiyi tek bir inanç sistemine bağlılık şeklinde somutlaştırarak yüce Allah’a ulaştırır. Bu inanç sisteminde bütün ırklar ve renkler kaynaşır gider, kavim ve ülke farklılıkları ortadan kalkar. Zaman ve mekân değişikliği, kardeşlik noktasında hiçbir anlam ifade etmez. Orada

her şeyi boyunduruğu altına alan yüce yaratıcının kopmaz ipinden başka hiçbir şey kalmaz.

Ancak onlarla yüz yüze konuşurken, incitmeden ve nefret ettirmeden bu gerçekleri ifade eden bir dil kullanmayı da unutmamalıyız bu arada. Bu da davet ve tebliğde önemli bir ilkedir. Nitekim Kur'an-ı Kerim de buna dikkat çeker: **“Yahudilerin ve Hıristiyanların zalim olanları dışında kalanları ile tartışırken olabildiğince gönül alıcı ve etkili bir dil kullanınız. Onlara deyin ki, “Bizler hem bize ve hem de size indirilen kitaplara inanıyoruz. Bizim de sizin de ilahınız birdir, biz O tek ilaha teslim olmuşuz.”** (Ankebut, 46)

Bu da bizim temiz kalbimiz ve iyi niyetimizdir. Olaya çıkar açısından bakmadığımızın açık bir ifadesi aynı zamanda.

Buradan başka bir hakikat daha çıkar. Ama onu gelecek yazıya bırakalım isterseniz.

ADAMINA GÖRE MUAMELE

İslam “silm”, yani “barış, selamet, sulh” kökünden alınan bir kelimedir. Allah katında biricikdindir. O yüzden “din” deyince sadece “İslam” akla gelmelidir. Ötesi, mecazen dindir. Anlatabilme, anlaşabilme zaruretinden dolayı ötekilere de din diyoruz. Mesela “dinler tarihi”, beşeri dinler”, “batıl dinler” vs.

İslam, adı üstünde, ilke olarak daima barıştan, selametten, emniyet ve huzurdan yanadır. Nitekim Nisa suresinin 128. Ayetinde, “Barış daha hayırlıdır” buyurulmuştur. Buna rağmen birçok ayet, dinin ve devletin güvenliğini garanti altına almak için, gayr-i müslimlerden gelen zararları bertaraf etmeyi ve onların karşısında tecavüze cesaret edemeyecekleri şekilde güçlü ve metin olmayı emretmektedir.

“Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki, Allah sakınanlarla beraberdir.” (Tevbe 123)

Savaş, İslam'ın çok önem verdiği dine davet, tebliğ, irşat, talim gibi esaslara da engel olan, ulaşmak istediğimiz insanla aramızı açan, bizi birbirimizden kin ve nefretle uzaklaştıran kötü bir durumdur. Akan kanlar, yanan canlar haliyle insanları duygusallaştırarak akıllarını bürür. Kin ve nefret dolu bir kalp, acaba, söylenenler ne kadar anlamlı? Ne kadar makul ve faydalı da olsa kendisine yapılan böyle bir daveti kabul edebilir mi?

Bizim en büyük amacımız, insanlara ilahî risaletin geliş hikmet ve faydasını açıklamaktır. Bu yeni risaletle önceki risaletler arasındaki bağı ortaya koymaktır, bir de kendisinden önceki davetlerle uyuşan, yüce Allah'ın hikmeti ve insanların ihtiyaçlarına ilişkin eksiksiz bilgisi doğrultusunda onları bütünleyen Allah'ın gönderdiği mesajlardan bu sonuncusuna uymanın zorunluğuna inandırmaktır.

Bu yüzden Müslümanlar, aslı İslam iken sonradan insan eliyle tahrife uğramış dinlerin mensubu olan Ehl-i Kitap'la veya tamamen beşerî dinlere mensup insanlarla dini konuşurken, olabildiğince gönül alıcı ve etkili bir dil kullanmaya teşvik ediliyorlar. Buna “barışın dili” diyebiliriz.

Şüphesiz savaşın da bir dili vardır.

Peki, etrafımızı ateş çemberine alan, bizi kendi yurdumuzda bombalayan, şehirlerimizi ve medeniyetimizi yıkıp harap eden bu haçlı sürülerine nasıl bir dil kullanacağız?

Bunu yapan askerler ile, bunları besleyen, bu yaptıklarını da haklı sanan arkalarındaki saf, ilgisiz, kaygısız, dünyaya dalmış, şev-

vetlerini gidermekten başka amacı olmayan halk kitlelerini nasıl ayıracacağız? Kime hangi dili konuşacağız?

Zor bir mesele...

Mesele İslam'ın yayılması ise zoru seçmek gerek. O yüzden şu tür ayetleri unutmamak gerek: **“Onlara deyiniz ki; `Bizler hem bize ve hem de size indirilen kitaplara inanıyoruz. Bizim de sizin de ilahınız birdir, biz O tek ilaha teslim olmuşuz.”** (Ankebut, 46)

Bugün Batı'da Müslümanlığı seçenlerin çoğu diyor ki: “Bizi İslam'ın en çok saran ve sevindiren yanı, bütün Peygamberlere iman etmeyi ve sevmeyi emretmesi ve bütün ilahî kitapları kabullenmesidir. Bu bizim içimize tamlık hissi veriyor ve kalbimizi yatıştırıyor.”

Halka sevgi dilini göstermek durumundayız.

Ya zalimlere karşı?

Savaşan askerlere karşı?

Hayır!

Onlara en sert yanımızı gösterecek, hakim bir sesle hitap edeceğiz. Savaşacağız ve çok sert davranacağız. Yahudilerin ve Hıristiyanların zalim olanları asla merhamet görmeyeceklerdir. Çünkü onlar, “tevhid,” yani Allah'ın her hususta birliği ilkesinden sapmışlardır. Onlar da, sair müşrikler de, Allah'a birtakım sahte ilahları ortak koşmuşlardır, O'nun hayat nizamını bir kenara atıp, insan aklının ürünü başka din, ilke ve sistemlere uymuşlardır.

Bu yüzden böyleleri ile iyi ilişkiler içine girmek gerekmez. Nitekim İslâm, Medine'de bir devlet kurar kurmaz, böylelerine iyi davranarak barış için anlaşmalar yapmıştır. Ona göre normal olan da budur. Ama onlar yapılan anlaşmalara ihanet ederek savaşı seçtik-

lerinde, asla acımamış, çok sert savaşmış, ihanet edenleri yargılayıp cezalandırmıştır.

Bizim dinimiz açıktır. Barışta da savaşta da ilkeleri vardır. Müslüman, rastgele yaşayan ve duruma göre davranan değil, ilkelerine, kanunlarına göre yaşayan ve muhataplarına da öyle davranan insandır.

İSLAMÎ HAREKETLER VE İŞKENCE

Gerek Türkiye’de, gerekse diğer İslam ülkelerinde İslam kanunlarının uygulanabileceği bir siyasal ve toplumsal düzenin kurulmasını amaçlayan hareketler hep var olmuştur. Olmuştur olmasına ama kendilerini bir türlü doğru dürüst ifade edip anlatma ve böylece hareketlerine taraftar ve yardımcı bulmada, kelimenin en hafifi ile ifade edecek olursak, sıkıntı çekmişlerdir.

Çünkü İslam’a ve Müslümanlara en temel haklarını tanımayan ve her bahaneyi kullanarak sürekli haksız hukuksuz eziyet ve işkenceleri ile aşırı bir şekilde zulmeden zalim sistemler, her defasında bu İslamî hareketleri, ileride olacıklara da ders olması düşüncesiyle, aşırı bir şekilde ezmiş, yok etmek, kökünü kurutmak istemişlerdir.

Bu yüzden İslamî hareketler her zaman kendilerini doğru ifade edecek imkan ve fırsatı bulamamışlardır. Hep başka başka çağrışım yapan isimler almış, istedikleri gibi kendilerini anlatamamış, hep bir tarafı eksik kalmışlardır. Ya da batıp batıp çıkmışlardır.

Bu gerçeği gören düşmanları, onu “hayata adapte olamamakla, çağın ihtiyaçlarını karşılayamamakla, Batıcı sistemler karşısında dayanamamakla” suçlamışlardır. Eksiklik, yetersizlik ve hayata yetmezlikle itham etmişlerdir.

Acaba bu hareketlerin çoğunun uzun soluklu olmaması ve hiçbirinin tam bir başarı yakalayamaması, muhaliflerinin dediği gibi, sadece kendi kusurlarından, eksikliklerinden, yetmezliklerinden midir?

Hayır, hayır ve asla!

Kat'iyyen ve katibeten öyle değildir.

Bu, zalimce bir aşığılamadır. Asıl sorun, ona düşman olanların İslam karşısında kendilerini kaybedecek kadar kin ve nefrete bürünmeleri ve onu yok etmek için akıl, mantık ve hukuk dışına çıkmalarıdır. Akılsızlaşmaları ve ahlaksızlaşmaları, hatta alçaklaşmalarıdır.

Evet, burada bir sorun varsa, o da daha çok, demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ve halkın iradesine saygıdan dem vuran ama İslamî Hareketler söz konusu olunca bütün bu ilkeleri bizzat kendileri çiğneyen zalim, zorba, baskıcı, "otoriter", "totaliter", "dikta-tör" ve "faşist" sistemlerin kaynaklanmaktadır.

Yoksa hukukun üstünlüğünün ve adaletin olduğu her zeminde Müslümanlar başarıyı yakalayacakları kuşkusuzdur. Yakın ve uzak tarihte yaşanan tecrübeler bunu açıkça gösterir.

Bunu çok iyi bilen Batılılar ve onlara uşaklık yapan bizdeki Batıcı sistemler, komünizm, faşizm ve ırkçılık gibi ilkel düşünceler dahil, her düşüncenin sosyal hayatta yer almasına izin verirken, İslam düşüncesinin ve hareketinin sosyal hayatta yer almasına, devlet ve düzen içinde etkin olmasına asla izin vermemiştir.

Ne akıl ve mantığa, ne sosyal adalet ve fırsat eşitliğine, ne milletin örf ve adetlerine, ne tarih ve medeniyetine sığmayan bu zalim ilkelik için hep bir kelimeyi karşımıza çıkarmıştır: "laiklik". Laiklik din ve milletin hayrına olan her düşünce ve hareketin yok biçilip edilmesinin bir bahanesi olarak karşımıza çıkarılmıştır.

O yüzden her Müslümana bu kelime İblis kadar soğuk, şeytan kadar düşman, Ebu Cehil kadar yok edilmesi gereken bir kavram olarak ortada durmaktadır.

Yakın tarihimizi inceleyenler iki kelimeyle karşılaşacaklardır. İki hain, zalim, fettan, kalleş kelime. Birisi laiklik, ötekisi irtica.

Bir Müslümana bu iki kelime şeytan kadar çirkin gelmiyorsa, otursun imanını yeniden gözden geçirsin. “Ben Müslüman mıyım?” diye bir kere daha yoklasın kendisini...

ÇOK MU ACI BU SÖZLER?

Batıcılar, “ülkelerin gelir düzeyi yükseldikçe kişilerin bir dine sahip olma eğiliminin düştüğünü” iddia ederler. Bu yüzden de Türkiye’de din ile mücadelenin en etkili yolunun gelir ve refah seviyesini yükseltmek, zenginleşmek olduğunu dillendirip dururlar.

Öyle mi?

Öyleyse, sizin dediğiniz gibi “din ile mücadele etmenin en etkin yolu zenginleşmek” ise, neden yıllarca akılsız ve mantıksız bir şekilde “irtica ile mücadele” yollarına girdiniz?

İslam ve Müslümanlar ile mücadele edeceğim diye hak ve huku ayaklar altına aldınız. Bütün dünyayı kendinize güldürdünüz. Ülkeyi aleme rezil ettiniz. Hatta bu yüzden darbe bile yaptınız. Ne demek, bütün darbelere “irtica ile mücadeleyi” bahane ettiniz. Bu yüzden sosyal barışı bozdunuz. Ekonomiyi alt üst ettiniz. Milli eğitimi çıkmaza soktunuz. İşi kılık ve kıyafete kadar düşürdünüz. Hangi bir saçmalığınızı, deliliğinizi, ayıbınızı, utancınızı sayalım şimdi?

Madem zenginleşince din de bitecekti, neden her şeyi bırakıp da bir an önce zenginleşmeye bakmadınız? bu daha kolay değil miydi?

Hem bugün düne göre çok çok zenginiz. Gelirimiz arttı. Refah düzeyimiz yükseldi. Şehirler daha bayındır. Evlerin, apartmanların, okulların önü arabalarla dolup taşmış. Eskiden çalıştığım okulun önünde bir iki araba olurdu. Şimdi park edecek yer bulamıyorum. Daha dün kullandığımız idare, fener, lamba, lüks, gazocağı vs. kimse bilmez olmuş. Her yerde elektririk var, su var, yol var. Çoğu yer doğalgaza geçmiş vs. vs.

Eğer sizin iddianız doğru ise, neden hala din ve şeriat ile mücadelede var? Neden bitmedi sizce irtica? Neden ekonomisi bir hayli yükselerek dünyada önemli bir sıraya gelen bu ülkede laikliğin değiştirilmesi/kaldırılması teklif bile edilemez yasaklar arasında?

Neden hala bir İslam Partisi kurmak yasaktır?

Komünizmin, sosyalizmin, kapitalizmin, faşizmin, nasyonalizmin partileri var ve seçimlere katılıyorlar. Fakat hâlâ bir “İslam Partisine” izin yok.

Bahanesi laikliktir. Oysa laikliği kendilerinden aldığımız Batılı ülkelerde “Hıristiyan Partileri” vardır. Buna ne demeli?

Bu mudur Batılılaşma adına yapılan çağdaşlık, modernizm, özgürlükler, insan hakları ve düşünce hürriyeti?

Din ile mücadele adı altında bu kadar haktan hukuktan sapmanın şimdi makul bir açıklaması var mı?

Allah aşkına siz kendi sözlerinize inanıyor musunuz?

Hepsi yalan, dolan, dek, dubara!

Ortada tek hakikat var; küfrün İslam düşmanlığı...

Baticılar ne kadar parlak söylemlerde bulunurlarsa bulunsunlar, şu anda korkunç bir dayatma, baskı, cebir ve şiddet içinde kendi halklarına alçakça bir ihanetle zulüm etmektedirler.

Çıplak gerçek budur. Bunu her defasında şerefsiz yüzlerine tükürerek haykıracağız.

Kendilerine azıcık olsun bir saygı duyup değer veriyorlarsa, her şeyden önce bu “halkın iradesine saygı, egemenliğin millette oluşu, demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, adalet, barış, eşitlik, özgürlük vs.” söylem sahtekarlıklarından vaz geçmelidirler.

Hiç aynaya bakmıyorlar mı acaba bu utanmaz, arlanmaz adamlar?

Çok mu acı bu sözler?

Öyleyse düşünün ve ibret alın; siz bunlardan bin beterini yıllardır bize söylediniz, artı bir de uyguladınız. Biz henüz bir kısmını söylüyoruz. Daha uygulamasını hiç görmediniz.

Tavsiyemiz şudur; eğer hiç de görmek istemiyorsanız, dürüst olun, adil olun, hukuku çiğnemeyin, gücünüz yetiyor diye zulmetmeyin.

Bırakın herkes de insanca yaşasın, haklarını özgürce kullansın!

HİÇ KİMSE SORUMSUZ OLAMAZ

Bu kadar sorunlarımız varken, biz onları doğru dürüst kullanamıyoruz bile. Hala akıl mantık dışı katı kurullarla bu bozuk düzeni korumaya çalışıyor ve onu koruyacak olanlara olağanüstü korumalar vererek güçlendirmeye çabalıyoruz. Sonra da o dev yapı, bizi eziyor. Değiştirelim diyoruz, karşımıza beyinsiz bir taklitçi kesim çıkıyor: “Hayır, değiştiremezsiniz!”

Türkiye 21. yüzyılın çeyreğine gelmiş, hala yeni bir anayasa yapamıyor. Taslaklar yazılıp çiziliyor, ama bir türlü Meclisten geçemiyor. Geçmesi için uzlaşma adına bir sürü tavizler veriliyor. Hatta maskaralıklar yapılıyor.

Bence bunlardan birisi de Cumhurbaşkanını'nın sorumsuzluğu konusudur. Bütün taslaklarda bu var. Yani cumhurbaşkanı yaptıklarından ne halka karşı, ne de yönetime karşı hesap vermeyecekmiş. Fesüphanellah, ilerleme bu mu? Çağ gele gele bu noktaya mı geldi?

Hayır! Hiç kimse sorumsuz olamaz. İnsan sorumlu bir varlıktır. Hiç kimse insanlık vasfından çıkarılamaz. Kaldı ki “herkes hukuk önünde eşittir” diyorsak, hesap sorma hakkı verdiğimiz kadar, hesap alma hakkına da sahip ve saygılı olmalıyız. Hatta ne kadar imkan, o kadar sorumluluk.

Kimi kendini bilmez cahillerin “karanlık” dediği o aydınlık “asr-ı saadet”e, yani “mutluluk çağı”na bir bakalım da durum nasılmiş, ilerleme ve gelişme neymiş, hukukun üstünlüğü nerelere varmış bir görelim. Anlayalım böylece örnek alınacak temel ilkeler neymiş, nasılmış.

Kur'an'a göre, yani Allah'ın kanunlarının hâkimiyeti ilkesine göre düzenlenen İslamî bir yönetim, hükümlerlik hakkından, Allah'ın emirleri lehine feragat etmiş bir yönetimdir. Bu yönetimin başındaki kişi olan halife, bu göreve getirilişini ve yetkilerini tamamen ümmetin seçimine borçludur.

Bu düzen içinde yönetim yetkisi belli bir sınıf, aşiret ya da kişiye ait bir ayrıcalık değildir. Gerçek anlamda iman etmiş, yerine getirmekle yükümlü olduğu görevleri bilen, dürüst, güvenilir, takva sahibi ve erdemli herhangi bir Müslüman bu göreve getirilebilir. Zalim, şehvet düşkün, nankör, ilahi sınırlara riayet etmeyen, bilgisiz, akıl ve ruh sağlığı bozuk, görevini yapmaya bedence engelli kişiler yönetim sorumluluğunu üstlenemezler.

Ne Peygamber Efendimiz (as), ne de ondan sonra gelen Raşit Halifeler, devleti mutlakiyet ve istibdatla yönetmemişlerdir. Ta-

mamen yeryüzünde Allah'ın halifesi olduklarının bilinci ile O'nun hâkimiyet ve hükümlerinin vekilliğini yürüterek, O'nun kanunlarını adalet ve hakkaniyetle uygulamışlardır.

O dönemde yargı da bağımsızdı. Gerçi hâkimleri, yargıçları halife atamıştır, ama kararlarından dolayı onlara asla karışmamış, bir etki ve baskı yapmamışlardır. Onlar sadece Allah'tan korkarak, vicdanları ve bilgileri ile baş başa kalarak hükmediyorlardı. Hatta insanlar rahatlıkla devlet başkanının aleyhinde dava açabiliyor ve mahkemeye celp edebiliyorlardı.

Peygamberimizin İslam'ı uygulamada ne kadar titiz olduğunu, hukukun üstünlüğü ilkesini korurken karşısına en yakınlarının bile çıkma durumunda neler yaptığını, hatta her yeni gelen emir ve yasaalarda uygulamaya daima önce kendisinden ve yakınlarından başladığını sanırım uzun uzun anlatmaya gerek yoktur.

Halifeleri de öyledir. Onlar, kendi şahsiyetlerini hiçbir zaman sorumsuz ve kanundan üstün tutmamışlar, "halife" ile "kral" farkını hep korumuşlardır. Onlar kendilerini, kanun önünde sıradan bir vatandaş kabul etmişlerdir. Onlar da mahkemede yargılanmışlar, hiçbir hâkimden, farklı bir muamele ne görmüşler, ne de istemişlerdir.

İslâm'ın ilk halifesi yani devlet başkanı bu makama biat ile (bir nevi seçim ve sorumluluk yüklenme ile) gelmiş ve ilk hitabesinde şunları söylemiştir: "En hayırlınız olmadığım halde beni bu makama getirdiniz; eğer beni hak (doğru, âdil, kanunlara uygun bir davranış) üzerinde bulursanız bana yardım edin, bâtil üzerinde görürseniz beni düzeltin. Ben sizi yönetirken Allah'a itâat ettiğim sürece siz de bana itâat edin. Aksi halde bana itâat borcunuz yoktur.

İyi bilin ki, başkalarından onun hakkını alıncaya kadar içinizde en zayıf olan, benim nezdimde en güçlüdür. Başkalarının hakkını

kendisinden alıncaya kadar içinizde en güçlü olan, benim yanımda en zayıf olandır. İşte bu sözlerimi söyler ve Allah'tan beni bağışlamasını dilerim.”

Hz Ömer, Übey b. Kab ile aralarındaki bir ihtilaftan dolayı mahkemeye çıkmış, mahkemede davacısıyla yan yana oturmuş, hatta gerekirse yemin bile vermişti.

Hz Ali ile bir zimmî arasında ihtilaf çıktı. Mahkemeye başvurdular. Halifeyi gören kadı Şüreyh ayağa kalktı ve Hz. Ali'ye selam verdi. Buna razı olmayan Hz. Ali hakime: “Daha baştan sen bu işte haksızlık ettin” dedi.

Halk bu konuda o kadar özgürdü ki, rahat rahat halifeleri tenkit ediyor, haklı oldukları sürece verilen hükümlere itiraz ediyor ve dinletiyorlardı.

İslam, hukuk devletinin oluşmasında ve hukukun üstünlüğü prensibinin gelişmesinde, tabiri caizse büyük bir devrimi başarmıştır. Daha önceki idarelerde, idare edenler mutlak iktidar sahipleri oldukları için, hukuk devleti prensibi bilinmiyordu. Krallar, sultanlar, kısıralar, kayserler, melikler, hakanlar ya hiçbir kaide ve kuralla sınırlı olmuyor veya kanunları kendileri koymuş buldukları için, yaptıkları tartışılmıyordu. Bunun tabii sonucu zulümdü, kan ve gözyaşıydı. Bunların da tabii sonucu isyanlar, ihtilaller, baskınlar, sürekli artan şiddet, işkence ve terör olaylarıydı.

Tarihte ilk defa İslam, devlet başkanlarını hukukun içine çekiyor ve hukukî bir çerçeve ile sınırlıyordu. İnsanlığa yakışan, hukukun üstünlüğünü ifade eden bu sınırdan geriye gitmemektir.

İrtica, yani gericilik nedir, mürteci, yani gerici kimdir, işte asıl burada belli olur.

SONSÖZ

Tarihin önemli bir dönüm noktasında olduğumuz kesin. Bu günler çok ilginç günlerdir. Herkese düşen görevler vardır. İktidarlara, halka, size ve bize, bütün bir millete, hatta insanlığa düşen görevlerdir bunlar.

Biz dünyaya bir kere geliyor, belli bir ömrü yaşıyor, ecelimiz gelince de ebediyete gidiyoruz. Burada yaşamak bir imtihandır. Kendimiz ve neslimiz için hayatın anlam ve amacını, istikamet ve saadeti, hayatı var eden Yüce Yaratımız bize açıklamıştır. Bu, büyük bir nimet ve merhamettir.

Bu nimet ve merhameti, yani İslam'ı beğenmeyen sözde akıllılar, en azından ne ile yarıştıklarını merak ederek, onu okumalı ve incelemelidirler. Ancak aptallar meraktan ve düşünmeden kaçarlar.

Alim, adil ve olgun idareciler kendilerine âlim ve olgun insanlardan iyi vezirler, yani yardımcıları, danışmanlar, müsteşarlar, hatta kendilerinden hiçbir beklentileri olmayan sivil dostlar edinirler. Halk ise idarecilerine her doğrudan itaat ederek yardımcı olur, yanlışta ikaz ederek yine yardımcı olurlar. Medya bu açıdan halkın dili olmalı. Dil, cirmi küçük, cürmü büyük bir ordırgan. Ona da, medyaya da dikkat etmeli.

İşlerini ivazsız garazsız inanç ve ilkeleri doğrultusunda halleden, hukukun üstünlüğüne boyun eğen adil ve dengeli bir toplum, rahmet toplumdur. Allah'ın iradesini gerçekleştiren bir toplum, huzur, barış, kardeşlik mutluluk toplumdur.

İdare edenler ve edinenler, “Hayırda yarışan”, “İyilik ve takvada yardımlaşan” bir toplumdur. Zaten insanları hüsrandan kurtaran, iman ve amelle beraber, hakkı ve sabrı tavsiye değil midir?

Hiç kimse, kendisine yapılan öğüdü, “sen kendine bak” gibisinden kibirle terslememeli, tevazu ve mahviyet ile karşılmalı, bildiği gerçekleri ise nazik ve kibarca ifade etmelidir. Eleştirenler de tenkitlerini bir Müslüman edebi içinde nazik ve kibar bir dille yaparlarsa, hiç şüphesiz daha etkili olurlar.

Biz de onlar da, herkes ve hepimiz hep sınavdayız, sorumluyuz. Unutmayalım ki iki kalem işlemektedir omuzlarımızda. Yazılmaktadır ayrıntılarıyla her deyip duyduklarımız, yapıp ettiklerimiz. Bir gün ulu divanda hesaba durmak, iğneden ipliğe sorguya çekilmek var. Zerre ağırlığındaki hayır ve şerri ölçen teraziler var. terazinin sevap tarafı ağır gelirse, kurtulma ve sevinçten havalara hoplama var. Ters gelirse, utanç ve korkudan beli kıracak felaketler ve azaplar var.

Ey insan, hangisini istersin?

Ona göre hazırlan. İyi bil ki kurtuluş ve sevinç, bu dünyada da, o dünyada da İslam'sız olmaz!

Evet, İslam'sız olmaz! Halep orada ise arşın burada. Yanlış hesap Bağdat'tan dönermiş. Hiç uzatmıyalım:

Hodri meydan!

